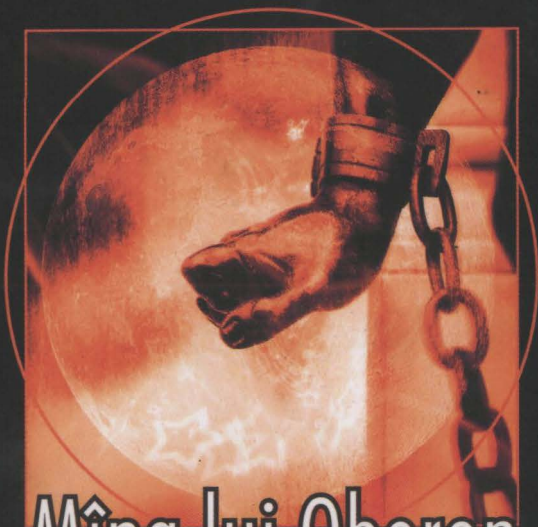

ROGER ZELAZNY

AMBER

Mîna lui Oberon

IV

Mîna lui Oberon

Roger Zelazny

The Hand of Oberon

Copyright © 1976 by Roger Zelazny

Copyright © TRITONIC 2007 pentru prezenta ediție în
limba română

TRITONIC Grup Editorial

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@triton.ro

tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.triton.ro

<http://tritonnews.blogspot.com>

Colecția: fiction.ro

Coordonator: MICHAEL HAULICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZELAZNY, ROGER

Mina lui Oberon / Roger Zelazny ; trad.:

Eugen Cristea - București : Tritonic, 2007

ISBN 978-973-733-179-3

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: IOANA STANESCU

Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 338 / octombrie 2007

Bun de tipar: octombrie 2007

ROGER ZELAZNY

MÎNA LUI OBERON

Traducere de EUGEN CRISTEA

TRITONIC

fiction.ro

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, până la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

O intuiție strălucitoare, în perfectă concordanță cu soarele acela neobișnuit...

Iată-l acolo... Apărînd în lumina aceea, un lucru pe care-l văzusem iluminat numai de propria-i strălucire în întuneric pînă atunci: Modelul, marele Model din Amber întins pe o stîncă ovală deasupra unei ciudate mări-cer.

... Și am știut, poate datorită acelui lucru din mine care ne unește, că acesta trebuia să fie cel adevărat. Ceea ce însemna că Modelul din Amber nu era decît prima lui umbră. Ceea ce însemna...

Ceea ce însemna că însuși Amberul nu trecea în locuri dincolo de tărîmul Amberului, Rebmei și Tir-na Nog'thului. Însemnînd deci că acest loc în care ajunseserăm era, conform legii anteriorității și configurării, adevăratul Amber.

M-am răsucit către un Ganelon zîmbitor, cu barba și părul său sălbatic învelite în lumina nemiloasă.

— Cum ai știut? l-am întrebat.

— Știi că sînt un bun ghicitor, Corwin, răspunse, și că îmi amintesc tot ce mi-ai povestit mereu despre cum funcționează treburile în Amber: cum umbra lui și cele ale luptelor tale sînt răspîndite de-a lungul lumilor. M-am întrebat adesea, gîndindu-mă la drumul negru, dacă ceva ar putea provoca o asemenea umbră în însuși Amber. Și mi-am imaginat că un asemenea ceva ar trebui să fie extrem de esențial, de puternic și de tainic. Arată spre peisajul din fața noastră. Ca ăsta.

— Continuă, am spus.

Expresia i se schimbă și ridică din umeri.

— Deci trebuia să existe un nivel al realității mai adânc decît Amberul tău, explică el, unde a fost făcută ticăloșia. Animalul care te guvernează ne-a condus spre ceea ce pare a fi un asemenea loc și acea pată de pe Model pare a fi ticăloșia. Doar ai fost de acord.

Am încuviințat.

— Mai degrabă percepția ta m-a uluit decît concluzia în sine, am rostit.

— Mi-ai luat-o înainte, recunosc Random, aflat undeva în dreapta mea, dar senzația și-a croit drum în măruntaiele mele, asta ca să folosesc un eufemism. Chiar cred că, într-un fel, asta este temelia lumii noastre.

— Cineva din afară poate vedea uneori mai clar lucrurile decît unul care e direct implicat, interveni Ganelon.

Random îmi aruncă o privire și își întoarse atenția către spectacol.

— Credeți că lucrurile se vor mai schimba, întrebă, dacă am coborî să privim mai îndeaproape?

— N-avem decît o singură cale de a afla, am rostit.

— Atunci, treceti pe un singur rînd, aprobă Random. Conduc eu.

— În regulă.

Random își îndreaptă armăsarul spre dreapta, spre stînga, spre dreapta, într-o lungă serie de schimbări de direcție care ne făcu să mergem în zig-zag de-a lungul părții din față a zidului. Menținînd ordinea pe care o avuseserăm de-a lungul zilei, l-am urmat și Ganelon veni în urmă.

— Pare destul de stabil acum, strigă Random înspre noi.

— Pînă acum, am spus.

— E un fel de deschizătură în stîncile de dedesubt.

M-am aplecat înainte. În dreapta și în spate se afla gura unei peșteri, la același nivel cu cîmpia ovală. Era situată în așa fel încît fusese ascunsă privirilor noastre atunci cînd ne aflasem pe poziția cea mai înaltă.

— Trecem destul de aproape de ea, am spus.

— ...rapid, precaut și în tăcere, adăugă Random, scoțîndu-și spada.

Am scos din teacă Grayswandir și, la o cotitură deasupra mea, Ganelon își scoase și el arma.

N-am depășit deschizătura, dar am cotit încă o dată spre stînga înainte de a ajunge la ea. Am pătruns vreo trei-patru metri totuși, și am simțit un miros neplăcut pe care nu l-am putut identifica. Oricum, caii au reacționat mai iute sau erau pesimiști din născare, pentru că au ciulit urechile, și-au dilatat nările și au scos sunete de sperietură, răsucindu-se în hături. S-au calmat, totuși, de îndată ce am făcut ocolul și am început iar să înaintăm. N-au mai reacționat pînă cînd am ajuns la capătul coborîrii și ne-am apropiat de Modelul avariat. Caii au refuzat să meargă spre el.

Random descălecă. Înaintă pînă la marginea traseului, se opri și privi. După un timp, vorbi fără să se uite înapoi.

— Se pare că distrugerea a fost deliberată, rosti, dacă punem cap la cap tot ce știm pînă acum.

— Așa se pare, am spus.

— E evident, de asemenea, că am fost aduși aici cu un motiv.

— Și eu cred la fel.

— Atunci nu-ți trebuie prea multă imaginație ca să ajungi la concluzia că scopul prezentei noastre aici este de a afla cum a fost distrus Modelul și ce ar trebui făcut ca să-l reparăm.

— Posibil. Care e diagnosticul tău?

— Pînă acum, nici unul.

Se deplasă de-a lungul perimetrului siluetei, undeva în dreapta, acolo unde începea efectul petei. Mi-am pus spada la loc în teacă și m-am pregătit să descasc. Ganelon întinse mîna și mă apucă de umăr.

— Mă descurc singur... am început să rostesc.

Dar:

— Corwin, spuse, neținînd seama de vorbele mele, se pare că există o mică iregularitate către mijlocul Modelului. Nu arată a fi ceva care să aparțină...

— Unde?

Arată cu degetul și i-am urmărit gestul.

Lîngă centru se afla un obiect străin. Un băț? O piatră? O bucată rătăcită de hîrtie...? Era imposibil de precizat de la distanța asta.

— O vād, am spus.

Am descălecat și ne-am îndreptat spre Random, care era deja ghemuit în extrema dreaptă a siluetei, examinînd decolorarea.

— Ganelon a descoperit ceva spre centru, am spus.

Random încuviință.

— Am observat și eu, răspunse. Tocmai încercam să hotărâsc cea mai bună cale de a găsi un loc din care să vād mai bine. Nu mă încîntă ideea de a traversa un Model avariat. Pe de altă parte, mă întrebam la ce m-aș putea aștepta dacă aș încerca să mă îndrept spre zona întunecată. Ce crezi?

— A te deplasa prin ce-a rămas din Model ți-ar lua ceva timp, am zis, dacă rezistența e asemănătoare cu cea de acasă. De asemenea, am fost învățați că, dacă te abați de la traseu, asta înseamnă moartea — și situația de acum m-ar obliga să îl părăsesc în clipa în care ajung la pată. Pe de altă parte, așa cum spui, s-ar putea să-i alarmăm pe inamicii noștri îndreptîndu-ne spre partea întunecată. Așa că...

— Așa că nici unul dintre voi n-o s-o facă, interveni Ganelon. Mă duc eu.

Apoi, fără să aștepte răspuns, o luă la fugă spre sectorul întunecat, alergă de-a lungul lui către centru, se opri destul cît să pescuiască un mic obiect, se răsuci și porni înapoi.

Cîteva clipe mai tîrziu, se afla dinaintea noastră.

— Ai făcut un lucru riscant, rosti Random.

Încuviință.

— Numai că voi doi încă v-ați fi ciorovăit dacă n-aș fi făcut-o. Ridică mîna și o întinse. Acum, ce ziceți de asta?

Ținea în mînă un stilet. Înfîpt în el se afla un dreptunghi de carton murdar. I le-am luat pe amîndouă.

— Seamănă cu un Atu, spuse Random.

— Da.

Am scos cartea, am netezit zonele zdrențuite. Bărbatul pe care-l priveam mi-era pe jumătate cunoscut — asta însemnând, firește, că era și pe jumătate străin. Părul deschis la culoare, drept, o expresie batjocoritoare, un mic zîmbet, cumva o constituție firavă.

Am clătinat din cap.

— Nu-l cunosc, am spus.

— Lasă-mă să mă uit.

Random îmi luă cartea, se încruntă.

— Nu, roști după un timp. Nici eu nu-l cunosc. Parcă l-aș ști, dar... Nu.

În clipa aceea, caii reîncepură nechezatul cu mult mai multă forță. Și n-a trebuit decît să ne întoarcem un pic pentru a afla motivul disconfortului lor, deoarece creatura alesese clipa aceea pentru a ieși din peșteră.

— La naiba, roști Random.

Am fost de acord cu el.

Ganelon își dresе vocea, își scoase spada din teacă.

— Știe cineva ce e asta? întrebă încetișor.

Prima mea impresie despre fiară a fost că semăna cu un șarpe, atît din cauza mișcărilor, cît și a faptului că lungă și subțirea ei coadă părea mai degrabă o continuare a corpului subțire decît un apendice. Se deplasa totuși pe patru picioare cu dublă articulație, cu labe mari și gheare imense. Capul îngust era prevăzut cu un cioc și se mișca dintr-o parte într-alta pe măsură ce înainta, arătîndu-ne un ochi albastru deschis și apoi pe celălalt. În părți se întindeau aripi mari, purpurii și din piele. N-avea nici păr, nici pene, deși de-a lungul pieptului, umerilor, spatelui și cozii existau suprafete solzoase. De la ciocul în formă de baionetă pînă la coada care se răsucea părea că măsoară peste trei metri. Cînd se mișca, se auzea un mic clinchet și am zărit o mică strălucire la gît.

— Cel mai aproape, din cîte știu, roști Random, e o fiară heraldică — grifonul. Numai că ăsta e chel și purpuriu.

— În mod cert nu e pasărea noastră națională, am adăugat, scotînd Grayswandir și îndreptînd vîrfurile spre capul creaturii.

Fiara dădu la iveală o limbă roșie, bifurcată. Își ridică aripile cîțiva centimetri, apoi le lăsă să cadă. Cînd capul se mișcă spre dreapta, coada se deplasa spre stînga, apoi stînga și dreapta, dreapta și stînga — dînd naștere unui efect aproape hipnotic, de curgere, pe măsură ce creatura avansa.

Părea preocupată mai mult de cai decît de noi toți, pentru că traseul ei era direcționat pe lîngă noi, către locul în care armăsarii noștri stăteau fremătînd și bătînd din picioare. M-am deplasat ca să mă interpun.

În clipa aceea, dădu înapoi.

Aripile țîșniră în sus și în afară, desfășurîndu-se ca o pereche de pînze de corabie slăbite prinse de o rafală de vînt. Se ridicase iar pe labelle dindărăt și se înălțase deasupra noastră, pârînd că ocupă de cel puțin patru ori spațiul dinainte. Și apoi țîpă strident, un urlet care i-ar fi înfricoșat și pe zei, de vînătoare sau de provocare, care făcu să-mi țiuie urechile. În același timp, își repezi aripile în jos și le desfăcu, devenind temporar aeropurtat.

Caii o luară la fugă. Fiara se afla dincolo de raza noastră de acțiune. De-abia în clipa aceea am înțeles ce reprezentaseră licărirea și clinchetul. Creatura era priponită prin intermediul unui lanț lung care se pierdea în peșteră. Lungimea exactă a lesei deveni imediat o chestiune de interes mai mult decît teoretic.

M-am răsucit în clipa în care trecu, șuierînd, dînd din aripi și prăbușindu-se, dincolo de noi. Nu avusese suficientă energie ca să izbutească să zboare în acea scurtă țîșnire în sus. Am văzut că Star și Firedrake se retrag către capătul îndepărtat al ovalului. Pe de altă parte, Iago, armăsarul lui Random, se repezise în direcția Modelului.

Fiara atinse din nou pămîntul, se răsuci ca și cînd ar fi vrut să pornească pe urmele lui Iago, păru că ne examinează încă o dată și întepeni. De data asta se afla mult mai aproape —

sub patru metri — și își înălță capul, arătându-ne ochiul drept, apoi își deschise pliscul și scoase un croncănit moale.

— Ce-ați zice s-o ștergem chiar acum? rosti Random.

— Nu. Așteaptă. E ceva neobișnuit în comportamentul ei.

Își lăsase capul să cadă în timp ce vorbeam, întinzându-și aripile în jos. Izbi pământul de trei ori cu pliscul și privi iar în sus. Apoi își retrase parțial aripile spre partea din spate a trupului. Își smuci coada o dată, apoi se balansă cu mai multă vigoare dintr-o parte într-alta. Deschise pliscul și repetă sunetul croncănit.

În clipa aceea atenția ne fu distrasă.

Iago intrase în Model, mult înspre partea suprafeței întunecate. La cinci sau șase metri în interior, stînd oblic peste liniile de forță, fusese ținut lîngă unul dintre punctele Vălului ca o insectă pe o bucată de hîrtie de prins muște. Urlă tare în timp ce scînteile îl cuprinseră și coama i se ridică și rămase teapănă.

Într-o clipă, cerul începu să se întunece exact deasupra noastră. Numai că ceea ce începuse să se formeze nu era un nor de vapori de apă. Mai degrabă era o formațiune perfect circulară, roșie în mijloc, galbenă spre margini, rotindu-se în sensul acelor de ceasornic. Un sunet ca o pendulă cu un singur clopoțel urmat de urletul unei hîrîitori ne izbi brusc auzul.

Iago își continua zbaterea, mai întîi eliberîndu-și piciorul drept din față, apoi prinzîndu-și-l iar cînd îl eliberă pe stîngul, nechezînd sălbatic în tot acest timp. Scînteile i se ridicaseră deja pînă la umeri, iar el le scutura de pe trup și gît ca pe niște picături de ploaie, silueta lui căpătînd o strălucire caldă, untoasă.

Sforăitul crescînd în volum și în inima obiectului roșu de deasupra noastră începură să joace mici fulgere. În clipa aceea un zgomot huruitor îmi captă atenția, și am aruncat o privire în jos ca să descopăr că grifonul purpuriu se tîrîse și se deplasase ca să se interpună între noi și fenomenul roșu zgomotos. Se ghemui ca un gargui, luîndu-și privirea de la noi, urmărind spectacolul.

Chiar atunci Iago își eliberă ambele picioare din față și dădu înapoi. Avea ceva imaterial în el în clipa aceea, poate legat de strălucirea și de neclaritatea imaginii scînteietoare a siluetei sale. Trebuie că necheza în clipa aceea, dar toate sunetele erau acoperite de hîrîitul continuu de deasupra.

Din formațiunea zgomotoasă se născu o pîlnie — luminoasă, sclipitoare, tînguitoare și înspăimîntător de rapidă. Aceasta atinse calul în retragere și, pentru o clipă, conturul acestuia se dilată enorm, devenind apoi din ce în ce mai mic, direct proporțional cu acest efect. După care dispăru. Pentru scurt timp, pîlnia rămase nemișcată, ca un pisc perfect echilibrat. Apoi sunetul începu să descrească.

Forma se ridică, lent, într-un punct la mică distanță — poate de un stat de om — deasupra Modelului. Apoi țîșni în sus la fel de iute cum coborîse.

Tînguitul încetă. Huruitul începu să scadă. Fulgerele miniaturale se topiră în interiorul cercului. Întreaga formațiune începu să pălească și să-și micșoreze viteza. O clipă mai tîrziu, era doar o bucățică de întuneric; în clipa următoare dispăruse.

Nici o urmă de Iago.

— Nu mă-ntreba, am rostit cînd Random se răsuci spre mine. Nici eu nu știu.

Încuviință, apoi își îndreptă atenția către tovarășul nostru purpuriu, care tocmai își zornăia lanțul.

— Și cu băiatu' ăsta cum rămîne? întrebă, atingîndu-și spada.

— Am avut o senzație foarte clară că a încercat să ne apere, am rostit, făcînd un pas înainte. Acoperă-mă. Vreau să încerc ceva.

— Ești sigur că te poți mișca îndeajuns de iute? întrebă. Cu soldul ăla...

— Nu-ți face griji, am spus, o idee mai apăsător decît era necesar, și am continuat să mă deplasez.

Avea dreptate în legătură cu soldul meu stîng, unde rana de cuțit pe cale de vindecare încă pulsa dureros și părea să îmi îngreuneze mișcările. Dar Grayswandir se afla încă în mîna

mea dreaptă și asta era una dintre acele ocazii în care încrederea în instinctele mele era la cotele cele mai înalte. În trecut, m-am bazat pe acest simțămînt cu bune rezultate. Există momente cînd asemenea riscuri par a fi în ordine.

Random se deplasă înainte și spre dreapta. M-am răsucit într-o parte și am întins lent stînga ca atunci cînd vrei să faci cunoștință cu un cîine străin. Tovarășul nostru heraldic se ridicase din poziția ghemuit și se răsucea.

Ne examină iar și îl studie pe Ganelon, undeva în stînga mea. Apoi se uită la mîna mea. Își coborî capul și repetă mișcarea de izbire a pămîntului, croncăni foarte moale — un sunet mic, ca un clipocit — își înălță capul și îl întinse lent. Își agită coada imensă, îmi atinse degetele cu pliscul, apoi repetă gesturile. Cu grijă, i-am pus mîna pe cap. Datul din coadă crescuse în intensitate; capul rămase nemișcat. L-am scărpinat blind pe gît și atunci își răsuci lent capul ca și cînd i-ar fi plăcut. Mi-am retras mîna și m-am dat un pas înapoi.

— Cred că ne-am împrietenit, am rostit încet. Acum încearcă și tu, Random.

— Glumești?

— Nu, sînt convins că ești în siguranță. Încearcă.

— Ce-o să faci dacă te-ai înșelat?

— O să-mi cer scuze.

— Nemaipomenit.

Înaintă și întinse mîna. Fiara rămase prietenoasă.

— În regulă, rosti cam la vreo jumătate de minut mai tîrziu, încă scărpinîndu-i gîtul, și ce-am dovedit?

— Că e un cîine de pază.

— Și ce păzește?

— Modelul, la prima vedere.

— Atunci, pe bune, rosti Random, retrăgîndu-se, aș zice că munca lui cam lasă de dorit. Arată spre suprafața întunecată. Ceea ce e de înțeles, dacă e la fel de prietenos cu oricine care nu mănîncă ovăz și nu nechează.

— Părerea mea e că e destul de selectiv. E posibil, de asemenea, să fi fost plasat aici după ce a avut loc dezastrul, ca să lupte împotriva altor activități de aceeași factură.

— Cine l-a plasat?

— Aș vrea și eu să știu. În aparență, cineva care e de partea noastră.

— Acum îți poți verifica mai departe teoria lăsându-l pe Ganelon să se apropie de el.

Ganelon nu schiță nici un gest.

— S-ar putea să simtă un miros familiar pe tine, roști într-un târziu, și să-i placă doar pe amberiți. Așa că eu o să zic „pas“, multumesc.

— În regulă. Nu e chiar atât de important. Până acum, presupunerile tale s-au adevărat. Cum interpretezi evenimentele?

— Dintre cele două fracțiuni aflate în luptă pentru tron, roști, cea alcătuită din Brand, Fiona și Bleys a fost, așa cum ai spus, mai conștientă de natura forțelor care luptă pentru Amber. Brand nu ți-a furnizat cine știe ce amănunte — dacă nu omiți vreun incident pe care poate ți l-a relatat — dar bănuiala mea e că această stricăciune a Modelului reprezintă mijlocul prin care aliații lor au dobândit accesul spre tărîmul tău. Unul sau mai mulți dintre ei au provocat această stricăciune, care a dat naștere drumului negru. Dacă acest câine de pază reacționează la mirosul familiei sau la o altă informație de identificare pe care o posedăți cu toții, atunci ar fi putut fi, de fapt, aici tot timpul și n-a catadicsit să se opună atacanților.

— Posibil, remarcă Random. Ai vreo idee cum s-a petrecut?

— Poate, răspunse. O să te las să-mi demonstrezi, dacă dorești.

— Ce implică asta?

— Vino pe-aici, roști, răsucindu-se și îndreptîndu-se spre marginea Modelului.

L-am urmat. Random făcu la fel. Grifonul de pază se furișă lingă mine.

Ganelon se răsuci și întinse mîna.

— Corwin, pot să te deranjez să-mi dai stiletul pe care l-am adus?

— Uite, am rostit, scoțându-l de la centură și dîndu-i-l.

— Repet, ce implică asta? întrebă Random.

— Sîngele Amberului, răspunse Ganelon.

— Nu sînt atît de sigur că-mi place ideea, rosti Random.

— N-ai altceva de făcut decît să-ți înțepi degetul cu stiletul, rosti, întinzîndu-i-l, și să lași să cadă o picătură peste Model.

— Ce se va întîmpla?

— Să încercăm și vom vedea.

Random îmi aruncă o privire.

— Tu ce zici? întrebă.

— Dă-i drumul. Hai să aflăm. Sînt intrigat.

Încuviință.

— În regulă.

Primi stiletul de la Ganelon și își creștă vîrfurile degetului mic de la mîna stîngă. Apoi întoarse degetul, ținîndu-l deasupra Modelului. O mică perlă roșie se ivi, se mări, vibră, căzu.

Imediat, un fir de fum se ridică din pata apărută în locul în care căzuse, însoțit de un ușor zgomot, ca o trosnitură.

— Să fiu al naibii! spuse Random, în aparență fascinat.

Începu să se nască o mică pată, întinzîndu-se treptat pînă la mărimea unei jumătăți de dolar.

— Poftim, rosti Ganelon. Așa s-a petrecut.

Pata era într-adevăr o copie miniaturală a zonei masive situate mai departe în dreapta noastră. Grifonul de pază scoase un mic țipăt și se retrase, răsucindu-și rapid capul de la unul la altul.

— Ușor, amice. Ușor, am rostit, întinzînd mîna și liniștindu-l iar.

— Dar ce ar fi putut provoca o pată atît de... începu Random, după care încuviință încet.

— Într-adevăr, ce? spuse Ganelon. Nu văd nici o urmă care să ne arate unde a fost ucis calul tău.

— Sîngele Amberului, rosti Random. Azi ești plin de intuiții, nu-i așa?

— Cere-i lui Corwin să-ți povestească despre Lorraine, locul unde am hălăduit atîta timp, spuse, locul unde a crescut cercul întunecat. Sînt prevăzător cu efectele acelor forțe, deși nu le cunosc decît de la distanță. Aceste chestiuni mi-au devenit mai limpezi cu fiecare lucru nou pe care l-am învățat de la tine. Da, acum cred că știu mult mai multe despre aceste lucrări. Întreabă-l pe Corwin despre mintea generalului său.

— Corwin, rosti Random, dă-mi Atuul găurit.

L-am scos din buzunar și l-am netezit. Petele păreau acum mai amenințătoare. De asemenea, un alt lucru m-a izbit. Nu credeam că fusese executat de Dworkin, înțeleptul, magul, artistul și cîndva mentorul copiilor lui Oberon. Pînă în clipa asta nu îmi trecuse prin cap că altcineva ar fi fost în stare să producă așa ceva. Deși stilul acestuia părea cumva familiar, nu era opera lui. Unde mai văzusem înainte această linie elaborată, mai puțin spontană decît a maestrului, ca și cum fiecare mișcare ar fi fost în totalitate intelectualizată înainte ca tocul să atingă hîrtia? Și mai era ceva în neregulă — o nuanță de idealizare de o factură diferită decît cea a propriilor noastre Atuuri, aproape ca și cum artistul ar fi lucrat cu vechi amintiri, priviri fugare sau descrieri mai degrabă decît un subiect viu.

— Atuul, Corwin. Dacă ești amabil, rosti Random.

Felul în care rosti fraza mă făcu să ezit. Asta născu sentimentul că, într-un fel, era cu un pas înaintea mea legat de ceva important, o senzație care nu îmi plăcea absolut deloc.

— Am mîngîiat urîtenia asta pentru tine și tocmai am sîngerat în numele cauzei, Corwin. Acum, la treabă.

L-am înmînat Atuul, stînjeneala mea crescînd cînd îl luă în mînă și-și încruntă sprîncenele. De ce, dintr-o dată, eram eu cel prost? Oare o noapte în Tir-na Nog'th încetinește judecata? De ce...

Random începu să injure, o însiruire de blasfemii nedepășite de nimic întîlnit în îndelungata mea carieră militară.

Apoi:

— Ce e? am spus. Nu înțeleg.

— Sîngele Amberului, rosti într-un tîrziu. Vezi tu, oricine a făcut-o, a traversat mai întîi Modelul. Apoi a stat acolo în centru și l-a contactat prin acest Atu. Cînd a răspuns și s-a stabilit un contact ferm, l-a înjunghiat. Sîngele lui s-a scurs pe Model, acoperind acea parte din el, așa cum a făcut-o și sîngele meu aici.

Rămase tăcut în intervalul mai multor respirații adînci.

— Pare a fi un ritual! am spus.

— Blestemate ritualuri! spuse. Blestemate toate! Unul din ei va muri, Corwin. O să-lucid — sau o s-oucid.

— Totuși, încă nu...

— Sînt un prost, zise, că nu mi-am dat seama imediat. Priviți! Priviți mai aproape!

Îmi împinse sub ochi Atuul găurit. M-am holbat. Încă nu vedeam.

— Acum uită-te la mine! rosti. Privește-mă!

L-am ascultat. Apoi am privit din nou cartea.

Mi-am dat seama ce voia să spună.

— Pentru el n-am fost altceva decît o șoaptă de viață în întuneric. Dar pentru asta ei s-au folosit de fiul meu, rosti. Asta trebuie să fie un portret al lui Martin.

Stînd acolo lîngă Modelul distrus, privind portretul bărbatului care fusese sau nu fiul lui Random, care murise sau nu în urma rănii de cuțit primite într-un punct din interiorul Modelului, m-am întors și am făcut un pas uriaș înapoi în adîncurile minții pentru o recapitulare a evenimentelor care mă aduseseră în acest punct al unei revelații neobișnuite. Aflasem atît de multe lucruri noi în ultima vreme încît întîmplările din ultimii ani aproape păreau să însemne altceva decît atunci cînd le trăisem. Acum, această nouă posibilitate și un număr de lucruri pe care le implica tocmai schimbaseră din nou perspectiva.

Nu știam nici măcar cum mă cheamă atunci cînd mă trezisem în Greenwood, acel spital privat din nordul New York-ului unde îmi petrecusem două săptămîni cu memoria complet goală în urma accidentului. Doar de curînd aflasem că accidentul fusese pus la cale de fratele meu Bleys, imediat după evadarea mea din Sanatoriul Porter din Albany. Am aflat povestea asta de la fratele meu Brand, care mă transportase cu trenul în Porter, folosindu-se de dovezi psihiatrice false. La Porter, fusesem supus terapiei cu electroșocuri vreme de mai multe zile, cu rezultatele ambigue dar implicînd probabil revenirea cîtorva amintiri. Se pare că asta îl înspăimîntase pe Bleys destul încît să încerce un atentat la viața mea cînd am evadat, trăgînd în două cauciucuri atunci cînd mă aflam într-o curbă deasupra unui lac. Fără îndoială, asta ar fi avut drept rezultat moartea mea dacă Brand n-ar fi fost cu un pas în urma

lui Bleys pentru a-și proteja investiția de asigurare, adică pe mine. Mi-a povestit că luase legătura cu polițistii, că mă scosese din lac și-mi acordase primul ajutor pînă cînd sosiseră ceilalți. Puțin după asta, a fost capturat de foștii lui parteneri — Bleys și surioara noastră Fiona — care l-au întemnițat într-un turn sub pază într-un loc îndepărtat din Umbră.

Existaseră două cabale, complotînd și contracomplotînd pentru ocuparea tronului, călcîndu-se unii pe alții pe picioare, respirîndu-și unii altora în ceafă și făcîndu-și unii altora tot ce se poate la acel nivel. Fratele nostru Eric, sprijinit de frații Julian și Caine, se pregătise să pună mîna pe tronul aflat de multă vreme vacant în urma inexplicabilei absențe a tatălui nostru, Oberon. Inexplicabilă pentru Eric, Julian și Caine, vreau să zic. Pentru celălalt grup, alcătuit din Bleys, Fiona și — odinioară — Brand, nu era inexplicabilă, pentru că ei erau responsabili. Ei pusaseră la cale această stare de lucruri cu scopul de a-i deschide lui Bleys calea pentru ascesiunea la tron. Numai că Brand comisese o greșeală tactică în încercarea de a obține colaborarea lui Caine în jocurile lor pentru tron, deoarece Caine alesese un tîrg mai bun, obținut prin sprijinul acordat lui Eric. Asta l-a lăsat pe Brand sub o atentă supraveghere, dar n-a avut ca rezultat imediat trădarea identității partenerilor. Cam tot atunci, Bleys și Fiona au hotărît să-și folosească alianții secrete împotriva lui Eric. Brand a șovăit, temîndu-se de puterea acelor forțe și, în consecință, a fost respins de Bleys și Fiona. Cu toți pe cap deci, a căutat să răstoarne complet echilibrul forțelor, plecînd pe umbra Pămînt, unde Eric mă lăsase să mor cu secole în urmă. Doar mai tîrziu a aflat Eric că nu murisem dar eram total amnezic, ceea ce era aproape la fel de bine, așa că desemnat-o pe surioara Flora să-mi supravegheze exilul și a sperat ca problema să fie rezolvată. Mai tîrziu, Brand mi-a povestit că mă trimisese la Porter într-o încercare disperată de a-mi reface memoria ca un preambrul al revenirii mele în Amber.

În timp ce Fiona și Bleys tratau cu Brand, Eric fusese în contact cu Flora. Sora mea aranjase transferul la Greenwood

de la clinica în care mă dusesese poliția, cu instrucțiuni clare de a mă ține sub narcoză, în vreme ce Eric începuse pregătirile pentru încoronarea lui în Amber. La scurt timp după aceea, existența idilică a fratelui nostru Random în Texorami a fost întreruptă când Brand a izbutit să-i trimită un mesaj fără a folosi canalele normale ale familiei — cu alte cuvinte, Atuurile — cerînd eliberarea. În timp ce Random, care era fericitul non-partizan în lupta pentru putere, se ocupa de asta, eu am izbutit să evadesc din Greenwood, încă relativ amnezic. Obținînd adresa Florei de la directorul înspăimîntat al Greenwoodului, m-am îndreptat spre locuința ei din Westchester, m-am avîntat într-un fel de bluf elaborat și m-am mutat acolo pe post de musafir. Random, între timp, nu s-a bucurat de prea mult succes în tentativa lui de a-l salva pe Brand. Chiar dacă a măcelărit paznicul șerpuitor al turnului, a fost nevoit să scape cu fuga de paznicii din interior, folosind una dintre ciudatele stînci mobile ale regiunii. Paznicii, o bandă vînjoasă de tipi nu chiar umani, au reușit totuși să-l urmărească prin Umbră, o ispravă imposibilă în mod normal pentru majoritatea ne-ambriților. Atunci Random a zburat către umbra Pămînt unde eu o conduceam pe Flora de-a lungul căilor neînțelegerii în timp ce încercam să localizez calea potrivită de a-mi lămuri propriile nedumeriri. Traversînd continentul ca răspuns al asigurării mele că se va afla sub protecția mea, Random venise crezînd că următorii lui erau propriile mele creaturi. Cînd l-am ajutat să le distrugă, a fost nedumerit, dar nu a dorit să aducă vorba cîtă vreme păream implicat în vreo manevră privată de luptă pentru tron. De fapt, fusese păcălit cu ușurință să mă conducă înapoi în Amber prin Umbră.

Această aventură s-a dovedit benefică în unele privințe și mult mai puțin satisfăcătoare în altele. Cînd, în cele din urmă, am dat în vileag adevărata stare a situației mele personale, Random și surioara noastră Deirdre, pe care o întîlniserăm în drum, m-au condus în orașul-ogîndă a Amberului de sub ape, Rebma. Acolo am traversat imaginea Modelului și mi-am recăpătat restul memoriei drept rezultat — de asemenea, în

același mod am rezolvat și problema dacă eram adevăratul Corwin sau doar una dintre umbrele sale. Din Rebma am călătorit în Amber, folosind forța Modelului pentru a efectua o călătorie instantanee acasă. După un duel neconcludent cu Eric, am plecat cu ajutorul Atuurilor în ținutul iubitului frate și posibilului asasin, Bleys.

M-am alăturat lui Bleys într-un atac asupra Amberului, o afacere condusă prost în care am dat-o în bară. Bleys s-a evaporat în timpului asaltului final în împrejurări care păreau a fi fost fatale, dar, cu cît am aflat mai multe și m-am gîndit mai mult, probabil că nu fuseseră. Asta m-a făcut să devin prizonierul lui Eric și martor fără voie al încoronării lui, după care a pus să mi se scoată ochii și m-a întemnițat. Cîțiva ani în temnițele Amberului au fost martorii unei regenerări a ochilor, direct proporțională cu deteriorarea stării mele mentale. Numai apariția accidentală a lui Dworkin, vechiul sfătuitor al tatei, mult mai distrus mental decît mine, a dus la găsirea unei căi de evadare.

După asta, m-am ocupat de recuperare și am decis să fiu mult mai precaut cînd urma să îl caut pe Eric data viitoare. Am călătorit prin Umbră către un vechi teritoriu peste care domnisem cîndva — Avalon — plănuiind să obțin acolo o substanță despre care știam numai eu dintre toți amberiții, un preparat chimic unic prin însușirea sa de a putea fi detonat în Amber. *En route*, am trecut prin ținutul Lorraine, întîlnindu-l acolo pe vechiul meu general avalonian exilat, Ganelon, sau pe cineva care-i semăna foarte mult. Am rămas acolo din cauza unui cavaler rănit, a unei fete și a unei amenințări locale neobișnuit de asemănătoare cu un lucru apărut chiar în vecinătatea Amberului — un cerc întunecat în expasiune, legat cumva de drumul negru pe care călătoreau inamicii noștri, un lucru pentru care mă simt parțial răspunzător din cauza unui blestem pe care l-am rostit în clipa orbirii mele. Am cîștigat bătălia, am pierdut fata și am călătorit spre Avalon cu Ganelon.

Avalonul în care am ajuns, am aflat repede, era sub protecția fratelui meu Benedict, care avusese și el necazurile lui

legate de o situație posibil asemănătoare cu amenințările cercului întunecat/drumului negru. Benedict își pierduse brațul drept în înfruntarea finală, dar fusese învingător în bătălia cu fecioarele-iaului. Mă avertizase să-mi păstrez pure intențiile legate de Amber și Eric, după care ne oferise ospitalitatea conacului său, în timp ce el rămăsese cîteva zile în plus pe cimpul de bătălie. În acest loc am întîlnit-o pe Dara.

Dara mi-a spus că e strănepoata a lui Benedict și că existența ei fusese ținută în secret în Amber. M-a tras de limbă cît a putut în legătură cu Amberul, cu Modelul, cu Atuurile și cu însușirea noastră de a călători în Umbră. Era, de asemenea, extrem de talentată la scrimă. Ne-am îngăduit o noapte de dragoste întîmplătoare la întoarcerea mea dintr-o călătorie într-un loc unde am obținut o cantitate suficientă de diamante brute ca să pot achita lucrurile de care urma să am nevoie pentru atacul asupra Amberului. A doua zi, Ganelon și cu mine ne-am luat provizia de substanțe chimice necesare și am pornit spre umbra Pămînt, unde-mi petrecusem exilul, ca să pun mîna pe arme automate și muniție fabricată conform indicațiilor mele.

În drum, am avut unele dificultăți pe drumul negru, care părea că-și extinsese sfera de influență printre lumile Umbrei. Am fost la înălțime cînd a fost vorba de problemele pe care ni le-a oferit, dar aproape am pierit într-un duel cu Benedict, care ne-a urmărit într-o cursă diavolească prin umbră. Prea furios pentru o ceartă, se luptase cu mine într-o pădurice — încă mai vînjos decît mine, chiar dacă mînuia spada cu stînga. Am izbutit să-l înfrîng printr-o șmecherie implicînd o însușire a drumului negru de care el n-avea habar. Eram convins că vrea să mă ucidă din cauza aventurii cu Dara. Dar nu. În puținele cuvinte pe care le-am schimbat a negat orice cunoștință despre existența unei asemenea persoane. Mai mult, a pornit în urmărirea noastră convins că îi ucisese slujitorii. Acum, e adevărat că Ganelon descoperise niște cadavre proaspete în pădurea de lîngă casa lui Benedict, dar hotărîserăm să nu pomenim de ele, neștiind absolut nimic despre identitatea lor și nedorind să ne complicăm existența și mai mult.

Lăsându-l pe Benedict în grija fratelui Gérard, pe care îl convocasem din Amber prin Atuul său, Ganelon și cu mine ne-am îndreptat spre umbra Pământ, ne-am înarmat, am recrutat o armată puternică în Umbră și am pornit să atacăm Amberul. Numai că la sosirea noastră am descoperit că Amberul era deja sub atacul creaturilor care sosiseră de-a lungul drumului negru. Noile mele arme au întors rapid sortii în favoarea Amberului și fratele meu Eric a murit în cursul bătăliei, lăsându-mi mie problemele lui, testamentul lui nesăbuit și Giuvaierul Judecării — o armă cu posibilități de control al vremii, pe care o folosise împotriva mea când Bleys și cu mine atacaserăm Amberul.

În acel moment, Dara și-a făcut apariția, a trecut de noi, a intrat în Amber, și-a croit drum spre Model și a purces la traversarea lui — o dovadă, la prima vedere că, într-un fel, eram cumva înrudiți. În timpul acestei încercări totuși ea a manifestat ceea ce păreau a fi transformări fizice neobișnuite. După parcurgerea Modelului, a anunțat că Amberul va fi distrus. Apoi s-a evaporat.

Cam la vreo săptămână după aceea, fratele Caine a fost ucis în împrejurări aranjate astfel încât vina să cadă pe mine. Faptul că eu îl măcelărisem pe atacatorul lui a fost cu greu socotit o dovadă satisfăcătoare a nevinovăției mele, întrucât tipul nu se afla în condiția de a vorbi despre asta. Înțelegînd totuși că văzusem fapte asemănătoare mai înainte, în persoana acelor creaturi care-l urmăriseră pe Random în locuința Florei, mi-am găsit timp, în cele din urmă, să stau la taclale cu Random și să ascult povestea încercării sale nereușite de a-l salva pe Brand din turn.

Random, după ce-l părăsisem în Rebma cu ani în urmă, cînd călătorisem în Amber ca să mă duelez cu Eric, fusese forțat de regina Rebmei, Moire, să se însoare cu o femeie de la curtea ei: Vialle, o oarbă drăgălașă. Aceasta era, în parte, destinată a fi o pedeapsă pentru Random, care, cu ani în urmă, îngăduise ca fiica acum decedată a Moirei, Morganthe, să rămînă însărcinată cu Martin, pretinsul subiect al Atuului deteriorat pe

care-l ținea acum în mână Random. În mod straniu, se pare că Random se îndrăgostise de Vialle.

După ce l-am părăsit pe Random, am înșfăcat Giuvaierul Judecății și l-am dus în încăperea Modelului. Acolo am urmat instrucțiunile parțiale pe care le promisem, în scopul de a-l acorda în folosul meu. Am trecut prin niște senzații neobișnuite pe parcursul procesului și am izbutit să obțin controlul celei mai clare funcțiuni: însușirea de a dirija fenomenele meteorologice. După asta, i-am pus Florei întrebări legate de exilul meu. Povestea ei a părut rezonabilă și s-a potrivit cu faptele pe care le posedam, deși aveam senzația că îmi ascunde ceva despre evenimentele din clipa accidentului meu. A promis totuși că-l va identifica pe ucigașul lui Caine ca fiind din aceeași specie cu cei care ne atacaseră, pe Random și pe mine, în locuința ei din Westchester, și m-a asigurat de sprijinul ei în orice aș fi intenționat să fac.

Atunci când ascultasem povestea lui Random, eram încă în necunoștință de cauză de existența celor două facțiuni și de unelțirile lor. Am hotărât că, dacă Brand trăia încă, salvarea lui era pe primul loc, fie și numai pentru motivul că, în mod evident, poseda o informație pe care cineva dorea s-o ascundă. Am pus la cale un plan pentru a duce asta la îndeplinire, încercare ce a fost amânată numai pentru perioada necesară mie și lui Gérard de a aduce trupul lui Caine în Amber. Totuși, o parte din timp a fost alocată de Gérard operațiunii de a mă bate măr, în caz că aș fi uitat că e în stare s-o facă, pentru a da greutate vorbelor sale când m-a informat că mă va ucide cu mîna lui dacă s-ar fi dovedit că eu sînt autorul nenorocirilor prin care trece Amberul în prezent. A fost cea mai exclusivistă luptă în circuit închis despre care știam, văzută de familie prin intermediul Atuului lui Gérard — o modalitate de asigurare pentru cazul în care eu aș fi fost asasinul și aș fi intenționat să-i șterg numele de pe lista celor vii din cauza amenințării lui. Atunci am mers împreună în Dumbrava Unicornului și am exhumat cadavrul lui Caine. Tot atunci am reușit să aruncăm o scurtă privire asupra legendarului unicorn din Amber.

În seara aceea ne-am întîlnit în biblioteca palatului din Amber — noi, adică Random, Gérard, Benedict, Julian, Deirdre, Fiona, Flora, Llewella și cu mine. Acolo, am examinat ideea mea de a-l găsi pe Brand. Am căzut de acord toți nouă să încercăm să-l contactăm simultan prin Atuul său. Și am reușit.

L-am contactat și am izbutit să-l transportăm înapoi în Amber. În vîltoarea agitației totuși, cu toții grămadă în jurul lui cînd îl transporta Gérard, cineva a înfipt un stilet în coastele lui Brand. Gérard s-a proclamat imediat medic curant și i-a gonit pe toți din încăpere.

Restul ne-am mutat într-o sufragerie la parter, ca să bîrîm și să comentăm evenimentele. În acest timp, Fiona m-a avertizat că Giuvaierul Judecătii poate reprezenta un pericol în situația unei expunerii prelungite, sugerînd posibilitatea că Giuvaierul, mai degrabă decît rănile, ar fi putut fi cauza morții lui Eric. Unul dintre primele semne, credea ea, era o distorsiune a simțului temporal — o aparentă încetinire a secvenței temporale, reprezentînd, de fapt, o accelerare a vitezei evenimentelor fiziologice. Am decis să fiu mai precaut, ținînd seama că ea era mai pricepută în aceste chestiuni decît ceilalți, fiind cîndva o elevă eminentă a lui Dworkin.

Și poate că avea dreptate. Poate că un asemenea efect se manifestase mai tîrziu în seara aceea, cînd m-am retras în apartamentele mele. Cel puțin a fost ca și cum persoana care a încercat să mă ucidă se mișca un pic mai lent decît aș fi făcut-o eu în împrejurări asemănătoare. Vreau să zic, lovitura a fost aproape reușită. Lama m-a tăiat la șold și lumea a dispărut.

Revenind la viață m-am trezit în vechiul meu pat din vechea mea locuință de pe umbra Pămînt, unde trăisem atita vreme drept Carl Corey. Cum ajunseseam acolo, habar n-aveam. M-am tîrît afară și m-am trezit în viscol. Încercînd cu greu să-mi recapăt cunoștința, am ascuns Giuvaierul Judecătii în vechea grămadă de compost, pentru că, într-adevăr, în jurul meu lumea părea că își încetinește ritmul. Apoi am reușit să

ajung la drumul mare, încercînd să fac semn vreunui automobilist în trecere.

Un prieten și fost vecin, Bill Roth, a fost cel care m-a găsit acolo și m-a transportat la cea mai apropiată clinică. Acolo am fost tratat de același doctor care mă îngrijise cu ani în urmă, după accident. Bănuia că aș fi un bolnav psihic, după cum glăsuia vechiul dosar, reflectînd o stare de lucruri falsă.

Totuși Bill și-a făcut apariția mai tîrziu și a pus unele lucruri la punct. Fiind avocat, devenise curios în clipa dispariției mele și făcuse unele investigații. Aflase despre falsul meu diagnostic și despre evadările mele succesive. Poseda chiar detalii despre acestea și despre accident. Încă mai credea că nu e ceva în ordine cu mine, dar se pare că nu-l deranja prea mult.

Mai tîrziu, Random m-a contactat prin intermediul Atuului și m-a avertizat că Brand își revenise și mă căuta. Ajutat de Random am revenit în Amber. M-am dus să-l întilnesc pe Brand. Atunci am aflat de existența luptei pentru putere care se desfășura lîngă mine și de identitatea participanților. Povestea lui, împreună cu ceea ce îmi relatase Bill pe umbra Pămînt, a adus, în cele din urmă, înțeles și coerență întîmplărilor din ultimii ani. De asemenea, mi-a spus mai multe despre natura pericolului pe care-l aveam de înfruntat.

A doua zi n-am făcut nimic, de ochii lumii pregătindu-mă pentru o vizită în Tir-na Nog'th, în realitate încercînd să cîștig timp în care să-mi revin de pe urma rănii. O dată făcut acest angajament, trebuia totuși respectat. Am făcut călătoria în orașul din cer în noaptea aceea și am întilnit o adunătură confuză de semne și prevestiri, poate neînsemnînd cîne știe ce, și am pus mîna pe un neobișnuit braț mecanic de la fantoma fratelui meu Benedict în timpul escapadei.

Reîntors din această călătorie în înalturile cerului, am luat micul dejun împreună cu Random și Ganelon înainte de a pune la punct traversarea Kolvirului pentru a reveni acasă. Lent, uluitor, traseul a început să se modifice în jurul nostru. Era ca și cum am fi mers în Umbră, un lucru mai mult decît

imposibil atît de aproape de Amber. Cînd am ajuns la această concluzie, am încercat să modificăm traseul, dar nici Random, nici eu n-am reușit să influențăm peisajul în continuă schimbare. În clipa aceea, și-a făcut apariția unicornul. Parcă dorea să-l urmăm. Așa am și făcut.

Ne-a condus printr-o serie caleidoscopică de schimbări, pînă cînd, într-un târziu, am ajuns în acest loc, unde ne-a abandonat în situația de față. Acum, cu această întreagă înșiruire de evenimente învâlmășite în cap, mintea mi s-a deplasat spre periferie, și-a croit drum înainte, a revenit la vorbele tocmai rostite de Random. Am simțit că, încă o dată, eram cu un mic pas înaintea lui. Cît putea să dureze această stare de lucruri, nu știam, dar mi-am dat seama unde mai văzusem o lucrare executată de aceeași mîna care făcuse Atuul străpuns.

Cînd intra într-una din perioadele lui de melancolie, Brand picta adesea, și tehnica lui preferată mi-a venit în minte cînd mi-am reamintit una după alta pînzele cărora le dădea strălucire sau pe care le întuneca. Adăugați la asta campania lui pe parcursul mai multor ani pentru a obține amintiri și descrieri de la oricine îl cunoscuse pe Martin. Chiar dacă Random nu-i recunoscuse încă stilul, mă întrebam cît urma să mai treacă pînă cînd să înceapă să gîndească așa cum făcusem eu în legătură cu posibilele scopuri ale acțiunii de adunare de informații a lui Brand. Chiar dacă nu mîna lui folosisse lama, Brand participase la eveniment furnizînd mijloacele. Îl cunoșteam îndeajuns de bine pe Random ca să știu că se ține de cuvînt. Urma să încerce să-l ucidă pe Brand imediat ce punea lucrurile cap la cap. Era mai mult decît evident.

N-avea nimic de-a face cu faptul că Brand probabil îmi salvase viața. Îmi imaginam că-mi încheiasem conturile cu el, salvîndu-l din turnul blestemat. Nu. Nici recunoștința, nici sentimentele nu mă determinaseră să caut căi de a-l induce în eroare sau de a-l încetini pe Random. Adevărul gol-goluț e că aveam nevoie de Brand. El pricepuse asta. Motivul pentru care voiam să-l salvez nu era mai altruist decît al lui atunci cînd mă scosese din lac. El posedă ceva de care eu aveam nevoie

acum: informația. Înțelesese asta imediat și o punea în balanță — viața lui.

— Îmi dau seama de asemănare, m-am adresat lui Random, și s-ar putea să ai mare dreptate în legătură cu ce s-a petrecut.

— Bineînțeles că am dreptate.

— E vorba de cartea care a fost străpunsă, am zis.

— Evident. Nu văd însă...

— Deci, n-a fost adus prin intermediul Atuului. Persoana care a făcut-o a reușit contactul, dar n-a reușit să-l convingă să traverseze.

— Și? Contactul a progresat pînă într-un punct cu suficientă soliditate și proximitate, astfel încît oricum a reușit să-l înjunghie. Probabil că a reușit chiar să realizeze un blocaj mental și l-a ținut acolo în timp ce singera. Probabil că puștiul nu avea multă experiență cu Atuurile.

— Poate da, poate nu, am rostit. Llewella sau Moire ar putea să ne spună cît de mult știa despre Atuuri. Dar unde voiam să ajung e posibilitatea ca acest contact să fi fost întrerupt înainte de moarte. Dacă el a moștenit însușirile tale regeneratoare s-ar putea să fi supraviețuit.

— S-ar putea? Nu vreau presupuneri! Vreau răspunsuri!

Am declanșat o acțiune de echilibrare în mintea mea. Credeam că știu ceva ce el nu știe, dar sursa mea nu era chiar cea mai bună. De asemenea, doream să păstrez tăcerea pentru că nu avusesem șansa de a discuta cu Benedict. Pe de altă parte, Martin era fiul lui Random, iar eu voiam să-i abat atenția de la Brand.

— Random, s-ar putea să am ceva, am spus.

— Ce?

— Chiar după ce Brand a fost înjunghiat, atunci cînd conversam cu totii în sufragerie, ți-amintești cînd discuția a ajuns la subiectul Martin?

— Da. Și n-a apărut nimic nou.

— Aveam ceva care ar fi trebuit adăugat atunci, numai că m-am abținut pentru că erau toți de față. De asemenea, pentru că voiam să continuu în particular cu partea implicată.

— Cine?

— Benedict.

— Benedict? Ce-are el de-a face cu Martin?

— Nu știu. Din cauza asta am vrut să păstrez tăcerea pînă cînd aflu despre ce e vorba. Și sursa mea de informație era deosebit de sensibilă legat de asta.

— Mai departe.

— Dara. Benedict își iese din minți de fiecare dată cînd îi pomenesc numele, dar pînă acum o serie de lucruri de care mi-a spus s-au dovedit a fi corecte — ca, de pildă, călătoria lui Julian și Gérard de-a lungul drumului negru, rănirea lor, popasul lor în Avalon. Benedict a recunoscut că acestea chiar s-au petrecut.

— Ce-a spus despre Martin?

Într-adevăr. Cum să formulezi fraza fără să pomenesci de Brand? Dara spusese că Brand îl vizitase de cîteva ori pe Benedict în Avalon, de-a lungul anilor. Diferența de timp dintre Amber și Avalon este insesizabilă, așa că vizitele ar putea să coincidă cu perioada în care Brand căuta cu înfrigurare informații despre Martin. M-am întrebat ce-l determina să tot revină acolo, din moment ce el și Benedict n-au fost niciodată prea apropiați.

— Numai că Benedict avusese un vizitator pe nume Martin, despre care Dara crede că era din Amber, am mințit eu.

— Cînd?

— Cu ceva timp în urmă. Nu sînt sigur.

— De ce nu mi-ai spus asta înainte?

— Nu e mare lucru și, în afară de asta, niciodată n-ai părut deosebit de interesat de Martin.

Random își întoarse privirea spre grifon, care stătea ghemuit și clipocind în dreapta mea, apoi încuviință.

— Acum sînt, rosti. Lucrurile se schimbă. Dacă e încă în viață, mi-ar plăcea să ajung să-l cunosc. Dacă nu...

— În regulă. Cea mai bună cale de a afla e să începem să ne imaginăm o modalitate de a ajunge acasă. Cred că am văzut ce trebuia să vedem și eu unul aș vrea s-o iau din loc.

— Mă gîndeam la asta, spuse, și mi-a trecut prin minte că, eventual, am putea folosi Modelul în acest scop. Pur și simplu ne îndreptăm spre centru și ne transferăm înapoi.

— Să intrăm pe lângă zona întunecată? am întrebat.

— De ce nu? Ganelon a încercat deja și n-a pățit nimic.

— O clipă, spuse Ganelon. N-am spus că a fost ușor și sînt convins că nu puteți sili caii s-o ia pe acolo.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Îți amintești locul acela în care am traversat drumul negru — atunci cînd fugeam din Avalon?

— Bineînțeles.

— Ei bine, senzațiile pe care le-am trăit recuperînd cartea de joc și stiletul semănau destul de bine cu ceea ce am avut de pătimit atunci. E unul dintre motivele pentru care am alergat atît de repede. V-aș ruga să încercăm mai întîi Atuurile, conform teoriei că acest punct e congruent cu Amberul.

Am încuviințat.

— În regulă. Ar trebui în egală măsură să facem trecerea cît mai ușoară. Să recuperăm caii mai întîi.

Am făcut asta, aflînd și lungimea lanțului grifonului cînd ne-am apropiat de el. L-a tras la vreo treizeci de metri de gura pesterii, și imediat a început o văitătură plîngăreată. Asta n-a făcut mai ușoară liniștirea cailor, dar a născut un gînd pe care am decis să-l păstrez pentru mine.

O dată ce am avut situația sub control, Random și-a găsit Atuurile și le-am dat la iveală și pe ale mele.

— Să încercăm la Benedict, rosti.

— În regulă. Din clipa asta, oricînd.

Am remarcat imediat că Atuurile erau din nou reci, un semn bun. L-am scos pe al lui Benedict și am început preliminariile. Lîngă mine, Random făcu la fel.

Contactul se stabili aproape instantaneu.

— Cu ce ocazie? întreabă Benedict, trecînd cu privirea peste Random, Ganelon și cai, oprindu-se apoi la mine.

— Ne poți transporta acolo? am spus.

— Cu cai cu tot?

— Cu tot.

— Vino încoace.

Întinse mîna și am atins-o. Ne-am deplasat cu totii spre el. Cîteva clipe mai tîrziu, eram alături de el într-un loc înalt, stîncos, cu un vînt răcoros încrețindu-ne hainele, cu soarele Amberului trecut de miezul zilei pe un cer plin de nori. Benedict purta o vestă bătoasă din piele și jambiere din piele de căprioară. Cămașa era într-o nuanță galben-pal. O mantie portocalie îi acoperea ciotul brațului drept. Își încheștă maxilarul proeminent și mă privi fix.

— Interesant loc de unde veniți, spuse. Am aruncat o privire spre fundal.

Am încuviințat.

— Interesant peisaj și de-aici, de pe înălțimi, am spus, observînd binoclul de la centură în același moment în care am constatat că ne aflam pe proeminența largă a stîncii de pe care Eric declanșase bătălia în ziua morții sale și a întoarcerii mele. M-am dus să privesc drumul întunecat prin Garnath, departe dedesubt și întinzîndu-se pînă spre orizont.

— Da, spuse. Drumul negru pare să-și fi stabilizat granițele în majoritatea punctelor. Totuși, în alte cîteva, încă se extinde. E aproape ca și cum se apropie de o concordantă finală cu un fel de... model... Acum, spune-mi, din ce punct sositîi?

— Am petrecut noaptea trecută în Tîr-na Nog'th, am spus, și azi-dimineață am luat-o pe un drum greșit, traversînd Kolvirul.

— Nu e un lucru ușor, rosti. Să te rătăcești pe propriul tău munte. Trebuie s-o ții spre est, știi. Aceasta e direcția dinspre care se știe că soarele o pornește la drum.

Am simțit că roșesc.

— A fost un accident, am spus, privind în depărtare. Am pierdut un cal.

— Ce fel de accident?

— Unul serios — pentru cal.

— Benedict, rosti Random, ridicîndu-și brusc privirea de pe ceea ce am constatat că era Atuul străpuns, ce poti să-mi spui în legătură cu fiul meu, Martin?

Benedict îl examinează mai multe clipe înainte de a vorbi.
Apoi:

— De unde acest interes atât de brusc?

— Pentru că am motive să cred că ar putea fi mort, răspunse Random. Dacă e adevărat, vreau să-l răzbun. Dacă nu, ei bine, numai gândul că ar putea fi mi-a provocat o oarecare supărare. Dacă e încă în viață, mi-ar plăcea să-l întâlnesc și să-i vorbesc.

— Ce te face să crezi că ar putea fi mort?

Random îmi aruncă o privire. Am încuviințat.

— Începe cu micul dejun, am rostit.

— În timp ce el se ocupă de asta, eu o să mă ocup de prânz, spuse Ganelon, scormonind în unul din bagajele sale.

— Unicornul ne-a arătat drumul... începu Random.

Am stat în tăcere. Random terminase de vorbit și Benedict privea către cer peste Garnath. Chipul său nu trăda nimic. Învătasem demult să-i respect tăcerea.

Într-un târziu, încuviință, o singură dată, tăios, și se răsuci să-l privească pe Random.

— De multă vreme bănuiam ceva de genul ăsta, afirmă, datorită unor lucruri pe care tata și Dworkin le-au dat în vileag fără voie de-a lungul anilor. Aveam senzația că a existat un Model primar pe care ei fie l-au găsit, fie l-au creat, plasînd Amberul nostru la doar o umbră distanță ca să își poată lua forță de la cel primar. Totuși, n-am obținut nici o informație despre modul în care s-ar putea ajunge acolo. Se întoarse iar către Garnath, făcînd un gest cu bărbia. Și asta, spui tu, corespunde cu ce s-a făcut acolo?

— Se pare că da, răspunse Random.

— ...Cauzată de vărsarea sîngelui lui Martin?

— Așa cred.

Benedict ridică Atuul pe care i-l înmînase Random în timpul povestirii. Benedict nu făcuse atunci nici un comentariu.

— Da, spuse acum, acesta e Martin. A venit la mine după ce a plecat din Rebma. A stat cu mine mult timp.

— De ce a venit la tine? întrebă Random.

Benedict zîmbi ușor.

— Trebuia să meargă undeva, știi, spuse. Se săturase de poziția lui în Rebma, era ambivalent față de Amber, tînăr, liber și tocmai își obținuse puterile prin intermediul Modelului. Voia

să-și ia zborul, să vadă lucruri noi, să călătorească în Umbră — așa cum am făcut-o toți. Îl dusesem o dată în Avalon când era mic, să-l las să meargă pe pământul uscat al verii, să-l învăț să călătorească, să-l duc să vadă cum se strânge recolta. Când s-a trezit brusc în postura de a merge într-o clipă oriunde vedea cu ochii, opțiunile lui erau încă restrânse la puținele locuri pe care le cunoștea. Adevărat, ar fi putut visa un loc și să meargă acolo imediat — să-l creeze, dacă voia. Dar, în același timp, era conștient că mai are multe lucruri de învățat ca să-și asigure siguranța în Umbră. Așa că a ales să vină la mine, să-mi ceară să-l învăț. Și așa am făcut. Și-a petrecut aproape un an la mine. L-am învățat să lupte, l-am învățat despre căile Atuurilor și ale Umbrei, l-am instruit despre lucrurile pe care trebuie să le știe un amberit ca să poată supraviețui.

— De ce-ai făcut toate astea? întrebă Random.

— Cineva trebuia s-o facă. La mine a venit, așa că am făcut-o eu, răspunse Benedict. Nu că n-aș fi fost foarte atașat de băiat, oricum, adăugă.

Random încuviință.

— Ai spus că a stat cu tine aproape un an. Ce s-a întâmplat cu el după aceea?

— Dorul de ducă, pe care-l știi la fel de bine ca mine. De îndată ce-a căpătat oarecare încredere în forțele lui, a vrut să și le pună în practică. În timp ce-l instruiam, l-am dus eu însumi în călătorii în Umbră, l-am prezentat unor cunoscuți din diverse locuri. Dar a venit clipa în care a vrut să-și croiască propriul drum. Atunci, într-o bună zi, și-a luat rămas bun și dus a fost.

— L-ai mai văzut de atunci? întrebă Random.

— Da. Revenea periodic, stînd cu mine un timp, ca să-mi povestească aventurile lui, descoperirile lui. Întotdeauna a fost limpede că era vorba doar de o vizită. După un timp, devenea agitat și pleca iar.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Acum cîțiva ani, conform timpului din Avalon, în condițiile obișnuite. Și-a făcut apariția într-o dimineată, a stat

cam două săptămîni, mi-a povestit despre lucrurile pe care le văzuse și făcuse, mi-a vorbit despre multe lucruri pe care ar fi dorit să le facă. Mai tîrziu, a plecat iar.

— Și n-ai mai auzit nimic despre el?

— Dimpotrivă. Lăsa mesaje unor prieteni cînd îi întâlnea. Ocazional, chiar mă contacta prin Atuul meu...

— Avea un set de Atuuri? am intervenit.

— Da, i l-am făcut cadou, aveam cîteva pachete în plus.

— Ai un Atu pentru el?

Clătină din cap.

— Nici măcar nu știam că există un asemenea Atu pînă cînd l-am văzut pe acesta, spuse, ridicînd cartea, privind-o și înapoind-o lui Random. Nu mă pricep să fabric unul. Random, ai încercat să-l contactezi cu acest Atu?

— Da, de mai multe ori din clipa în care am dat peste el. De fapt, chiar acum cîteva minute. Nimic.

— Firește că asta nu dovedește nimic. Dacă s-a întîmplat ceva așa cum presupui tu și el a supraviețuit, probabil că a hotărît să blocheze orice altă încercare de contact. Știe cum să facă asta.

— S-a întîmplat cum am presupus eu? Știi mai multe despre asta?

— Bănuiesc ceva, spuse Benedict. Vezi tu, cu cîteva ani în urmă, a apărut, rînit, acasă la un prieten, undeva în Umbră. Era o rană provocată de lovitura unei spade. Mi s-a spus că sosise la ei în stare foarte proastă și că n-a dat detalii despre cele întîmplate. A rămas cîteva zile — pînă cînd a fost în stare să se țină iar pe picioare — și a plecat înainte de a-și fi revenit complet. Asta a fost ultima dată cînd au auzit de ei. Ca mine, dealtfel.

— Dar n-ai fost curios? întrebă Random. N-ai mers să-l cauți?

— Firește că am fost curios. Și încă sînt. Numai că un bărbat ar trebui să aibă dreptul de a-și conduce viața fără amestecul rudelor, indiferent cît de bine intenționate ar fi. Reușise să treacă de momentul greu și nu încercase să mă

contacteze. Aparent ştia ce vrea să facă. A lăsat un mesaj pentru mine la Tecz, spunînd că atunci cînd voi afla ce s-a petrecut nu trebuie să-mi fac griji, că ştie el ce face.

— Tecz? am spus.

— Da. Prieteni de-ai mei din Umbră.

M-am abţinut să spun ceea ce-aş fi putut. Le considerasem doar o altă parte a povestirii Darei, pentru că distorsionase adevărul în atîtea aspecte. Menţionase familia Tecz ca şi cum i-ar fi cunoscut, ca şi cum ar fi stat cu ei — toate cu ştiinţa lui Benedict. Totuşi nu era momentul potrivit să-i povestesc despre viziunea mea din noaptea trecută din Tir-na Nog'th şi despre lucrurile pe care aceasta le indica referitor la rudenia lui cu fata. Încă nu avusesem suficient timp să cîntăresc ches-tiunea şi tot ce implică ea.

Random se ridică, făcu cîtiva paşi, se opri lîngă proemi-nenţă, cu spatele spre noi, cu degetele înnodate la spate. După o clipă, se întoarse şi se apropie.

— Cum putem să-i contactăm pe aceşti Tecz? îl întrebă pe Benedict.

— Nicicum, rosti Benedict, doar mergînd acolo să-i vedem. Random se răsuci spre mine.

— Corwin, am nevoie de un cal. Spuneai că Star a trecut prin mai multe călătorii prin Umbră...

— A avut o dimineată agitată.

— N-a fost chiar atît de obositoare. Mai mult s-a speriat, iar acum pare a fi în ordine. Pot să-l împrumut?

Înainte de a-i putea răspunde, se întoarse spre Benedict.

— Mă duci acolo, nu-i aşa?

Benedict ezită.

— Nu ştiu ce-am mai putea afla acolo... începui.

— Orice! Orice îşi amintesc ei — poate ceva care atunci nu părea important, dar acum e, ştiînd că noi ştim.

Benedict mă privi. Am încuviinţat.

— Poate călări pe Star, dacă vrei să-l iei cu tine.

— În regulă, spuse Benedict, ridicîndu-se. O să-mi iau ar-măsarul meu.

Se întoarse și se îndreptă spre locul unde era priponită fiara imensă în dungi.

— Mulțam, Corwin, spuse Random.

— O să te rog să-mi faci un serviciu în schimb.

— Care?

— Lasă-mă să împrumut Atuul lui Martin.

— Pentru ce?

— Tocmai mi-a venit o idee. E prea complicat să ți-o spun dacă vrei să pleci. Oricum, nimic rău.

Își mușcă buza.

— Bine. Îl vreau înapoi cînd termini cu el.

— Firește.

— Te va ajuta să-l găsești?

— Poate.

Îmi dădu cartea.

— Te întorci la palat acum? întrebă.

— Da.

— Poți să-i spui lui Vialle ce s-a întîmplat și unde am plecat? Își face griji.

— Sigur. O să fac asta.

— O să am mare grijă de Star.

— Știu. Noroc.

— Mulțumesc.

Am călărit pe Firedrake. Ganelon a mers pe jos. El insistase. Am urmat drumul pe care mersesem cînd o urmărisem pe Dara în ziua bătăliei. O dată cu recente dezvăluiri, probabil că asta m-a făcut să mă gîndesc iar la ea. Mi-am scuturat de praf sentimentele și le-am examinat cu grijă. Am constatat atunci că, în ciuda jocurilor pe care le jucase cu mine, a crimelor pe care, fără doar și poate, le făcuse în ascuns sau la care participase, și în ciuda intențiilor declarate privind tărîmul, eram încă atras de ea de ceva mai mult decît curiozitatea. Nici măcar n-am fost surprins să descopăr asta. Lucrurile arătau cam la fel ultima oară cînd făcusem o inspecție-surpriză în barăcile emotionale. M-am întrebat atunci cît adevăr fusese

în viziunea mea finală de noaptea trecută, în care fusese sugerată posibila ei linie de descendență din Benedict. Există într-adevăr o asemănare fizică, și eu eram mai mult decît pe jumătate convins. În orașul fantomă, firește, umbra lui Benedict recunoscuse ceva, ridicîndu-și brațul său nou, ciudat, în apărarea ei...

— Ce e de ris? întrebă Ganelon, care pășea în stînga mea.

— Brațul care a venit la mine din Tir-na Nog'th... Am fost preocupat dacă n-o fi vorba despre vreun înțeles ascuns, vreo neașteptată forță a destinului în modul în care a sosit în lumea noastră din acel loc al misterului și visului. Și totuși n-a rezistat măcar o zi. N-a rămas nimic atunci cînd Modelul l-a distrus pe Iago. Toate viziunile întregii nopți au dispărut.

Ganelon își dresе vocea.

— Ei bine, nu a fost chiar cum crezi, spuse.

— Ce vrei să spui?

— Dispozitivul-braț nu se afla în coburii lui Iago. Random l-a îndesat în sacul tău. Acolo era mîncarea și, după ce am mîncat, a pus la loc ustensilele acolo unde fuseseră, în propriul lui sac, în afară de braț. Nu era loc suficient.

— Oh, am spus. Atunci...

Ganelon încuviință.

— ...atunci brațul e acum la el, încheie.

— Și brațul, și Benedict. La naiba! Nu prea mă dau în vînt după obiectul ăla. A încercat să mă ucidă. Nimeni n-a mai fost atacat vreodată în Tir-na Nog'th.

— Dar Benedict, Benedict e în regulă. E de partea noastră, chiar dacă aveți niște neînțelegeri acum. Corect?

Nu i-am răspuns.

Întinse mîna și apucă hăturile lui Firedrake, silindu-l să se oprească. Apoi ridică privirea, examinîndu-mi chipul.

— Corwin, ce s-a întîmplat acolo, sus, totuși? Ce-ai aflat?

Am ezitat. Pe legea mea, ce aflasem în orașul din cer? Nimeni nu înțelegea mecanismul aflat în spatele viziunilor din Tir-na Nog'th. Se putea, așa cum am bănuț adesea, ca locul să materializeze temerile și dorințele ascunse ale cuiva, ames-

tecîndu-le poate cu presupunerile înconștiente. Concluziile și presupunerile bazate pe rațiune sînt un aspect. Suspiciunile generate de ceva necunoscut e mai bine să fie ignorate. Totuși, brațul acela era destul de solid...

— Ți-am spus că am smuls brațul acela fantomei lui Benedict. Evident, în cursul luptei.

— Adică tu îl vezi ca un semn că tu și Benedict veți fi, în cele din urmă, în conflict?

— Poate.

— Ți s-a dat și un motiv pentru asta, nu-i așa?

— Bine, am spus, oftînd fără să vreau. Da. Mi s-a arătat că Dara ar fi, într-adevăr, rudă cu Benedict — un lucru care ar putea fi corect. De asemenea, e foarte posibil, dacă e adevărat, ca el să nu fie conștient de asta. Cu alte cuvinte, păstrăm tăcerea despre asta pînă cînd o putem verifica sau o putem respinge. Ai priceput?

— Bineînțeles. Dar cum ar putea fi asta?

— Exact cum a spus ea.

— Strănepoata?

Am încuviințat.

— Din partea cui?

— A fecioarei iadului pe care noi o cunoaștem doar după reputație — Lintra, doamna care l-a costat brațul.

— Dar bătaia a avut loc de curînd.

— Timpul se scurge diferit pe tărîmurile diferite ale Umbrei, Ganelon. Mergînd mai departe... N-ar fi imposibil.

Clătină din cap și slăbi strînsoarea hăturilor.

— Corwin, eu chiar cred că Benedict ar trebui să știe despre asta, roști. Dacă e adevărat, mai degrabă ar trebui să-i oferim șansa să se pregătească decît să-l lași să descopere povestea pe neașteptate. Voi sînteți un grup atît de sterp încît se pare că paternitatea vă lovește mai dur decît pe ceilalți. Uită-te la Random. Ani de zile, și-a renegat fiul, iar acum... Am senzația că și-ar risca viața pentru el.

— Așa cred și eu, am spus. Acum, să uităm de prima parte, dar să facem un pas înainte în cazul lui Benedict.

— Crezi că ar trece de partea Darei împotriva Amberului?

— Mai degrabă aş evita să-i prezint posibilitatea de a alege, deci să nu îl las să afle că există — dacă există.

— Eu cred că-i faci un deserviciu. Nu poţi spune despre el că e un copil emotiv. Contactează-l prin Atu şi povesteşte-i de suspiciunile tale. În felul ăsta, cel puţin, se poate gândi, mai degrabă decît să rişte o confruntare bruscă nepregătit.

— Nu m-ar crede. Ai văzut cum reacţionează de fiecare dată cînd aduc vorba despre Dara.

— Şi asta poate spune ceva. E posibil ca el să bănuiască ce s-a petrecut şi să respingă faptele atît de vehement pentru că ar fi dorit să se întîmple altfel.

— În clipa asta ar lărgi o fisură pe care eu încerc s-o astup.

— Ezitarea ta ar putea distruge complet relaţia voastră cînd va afla.

— Nu. Cred că-mi cunosc fratele mai bine decît tine.

Dădu drumul hăturilor.

— Foarte bine, rosti. Sper să ai dreptate.

N-am răspuns, dar i-am dat pîteni lui Firedrake. Exista o înţelegere tacită între noi conform căreia Ganelon putea să mă întrebe orice voia şi, tot tacit, ascultam orice sfat pe care mi l-ar fi dat. Asta era, parţial, din cauză că poziţia lui era unică. Nu exista legătură de rudenie între noi. Nu era amberit. Luptele şi problemele Amberului erau ale lui numai dacă dorea asta. Fuseserăm prieteni şi apoi duşmani cu mult timp în urmă şi, în final, mai de curînd, din nou prieteni şi aliaţi într-o bătălie în ţara lui de adopţie. O dată afacerea încheiată, ceruse să vină cu mine, să mă ajute să rezolv treburile mele şi ale Amberului. După cum vedeam eu lucrurile, acum nu-mi mai datora nimic, nici eu lui — dacă cineva ar ţine socoteala în asemenea cazuri. În concluzie, doar prietenia în sine ne lega, un lucru mai puternic decît datorile trecute şi codul onoarei: altfel spus, un lucru care îi dădea dreptul să-mi semnaleze greşelile în chestiuni ca aceasta, în care pînă şi pe Random l-aş fi dat dracului o dată ce m-aş fi hotărît. Mi-am dat seama că nu ar trebui să mă enervez cînd tot ce spusese era animat de bune intenţii.

Mai degrabă era un vechi simțămînt militar, din vremurile relației noastre de început, legat și de starea de lucruri prezentă: nu-mi place să-mi fie puse la îndoială deciziile și ordinele. Probabil, mi-am zis, eram iritat chiar mai mult de faptul că în ultima vreme făcuse cîteva presupuneri subtile și cîteva sugestii buniicele bazate pe ele — lucruri pe care credeam că ar fi trebuit să le prind și singur. Nimănui nu-i place să recunoască un resentiment bazat pe așa ceva. Și totuși... oare asta era totul? O simplă proiecție a insatisfacției mele din cauza cîtorva clipe de insuficiență personală? Un vechi reflex din armată legat de sfînțenia deciziilor mele? Sau era ceva mai adînc care mă deranja și abia acum ieșea la suprafață?

— Corwin, spuse Ganelon, mă gîndeam...

Am oftat.

— Da?

— ... la fiul lui Random. La stilul în care se vindecă gașca voastră, bănuiesc că e posibil să fi supraviețuit și să fie în așteptare.

— Mi-ar plăcea să cred asta.

— Nu te grăbi.

— Ce vrei să spui?

— Am înțeles că a venit foarte puțin în contact cu Amber și restul familiei, copilărind în Rebma.

— Așa știi și eu.

— De fapt, în afară de Benedict — și Llewella, în Rebma — singurul cu care, aparent, a intrat în contact ar putea fi cel care l-a înjunghiat — Bleys, Brand sau Fiona. Cred că, probabil, are o imagine distorsionată asupra familiei acum.

— Distorsionată, dar poate nu nemotivată, dacă înțeleg bine unde vrei să ajungi.

— Cred că înțelegi. Poate că nu numai se teme de familie, ci și completează împotriva voastră.

— E posibil, am zis.

— Crezi că ar fi putut trece de partea inamicului?

Am clătinat din cap.

— Nu, dacă știe că sînt uneltele celor care au încercat să-l ucidă.

— Dar oare sînt? Mă întreb...? Tu spui că Brand s-a speriat și a încercat să se retragă din aranjamentul pe care l-au avut cu banda drumului negru. Dacă ei sînt atît de puternici, mă-ntreb dacă nu cumva Fiona și Bleys au devenit uneltele lor? În cazul ăsta, l-aș vedea pe Martin căutînd să obțină ceva care i-ar asigura puterea asupra lor.

— O structură de presupuneri prea elaborată, am zis.

— Inamicul pare a ști o groază de lucruri despre tine.

— Adevărat, doar că au avut cîțiva trădători care să le dea lecții.

— Ar fi putut să le destăinuie tot ce spui că știe Dara?

— E o întrebare bună, dar e greu de spus.

Cu excepția afacerii legate de Tegy, mi-a venit să rostesc imediat. Totuși, am hotărît să țin asta pentru mine deocamdată, să aflu unde voia să ajungă Ganelon mai degrabă decît să divaghez. Deci:

— Martin nu se afla tocmai în postura de a le spune multe despre Amber, am rostit.

Ganelon tăcu o clipă. Apoi:

— Ai avut ocazia să verifici chestiunea despre care te-am întrebat în noaptea aia, la mormîntul tău?

— Ce chestiune?

— Dacă Atuurile pot fi interceptate, zise. Acum cînd știm că Martin are un pachet...

A fost rîndul meu să tac în timpul ce o mică familie de clipe își intersectă drumul cu mine, în șir indian, de la stînga, scoțînd limba la mine.

— Nu, am spus apoi. N-am avut ocazia.

Am mers destul de mult înainte ca el să rostească:

— Corwin, în noaptea în care l-ai adus pe Brand înapoi...?

— Da?

— Ai spus că mai tîrziu te-ai gîndit unde era fiecare, încercînd să afli cine te-a înjunghiat, și că tuturor le-ar fi fost greu să reușească isprava în intervalul de timp implicat.

— Oh, am spus.

Încuviință.

— Acum ai o altă rudă la care să te gîndești. S-ar putea să-i lipsească rafinamentul familiei numai pentru că e tînăr și neexperimentat.

Avîndu-le acolo în minte, am făcut un gest către tăcuta paradă a clipelor care traversau între Amber și atunci.

Cînd am bătut la uşă, ea întrebă cine e şi i-am spus.

— O clipă.

I-am auzit paşii, după care uşa se deschise. Vialle are doar puţin peste un metru cincizeci şi e destul de zveltă. Brunetă cu trăsături fine, cu vorbă moale. Era îmbrăcată în roşu. Ochii ei lipsiţi de vîz priviră prin mine, amintindu-mi de bezna din trecut, de durere.

— Random, am spus, m-a rugat să-ţi transmit că va întîrzia un pic mai mult, dar că n-ai de ce să te îngrijorezi.

— Intră, te rog, rosti ea, păşind într-o parte şi închizînd uşa.

Am ascultat-o. Nu voiam să intru, dar am făcut-o. Nu intenţionsem să interpretez cererea lui Random ad litteram — adică să-i povestesc ei ce s-a petrecut şi încotro pornise. Pur şi simplu voiam doar să-i transmit ceea ce deja îi spuseseam, nimic mai mult. Doar cînd am luat-o pe drumuri separate mi-am dat seama exact unde ducea cererea lui Random: tocmai mă rugase să-i spun soţiei lui, cu care nu schimbasesm vreodată mai mult de două vorbe, că el plecase în căutarea fiului nelegitim — băiatul a cărui mamă, Morganthe, se sinucisese, lucru pentru care Random fusese pedepsit prin a fi silit să se însoare cu Vialle. Faptul că această căsnicie a funcţionat frumos era ceva care încă mă uluia. Nu doream de fel să risipesc o cantitate de noutăţi nepotrivite, şi cînd am păşit în încăpere deja căutam alternative.

Am trecut pe lîngă un bust al lui Random, aşezat pe un raft înalt din stînga mea. De fapt, trecusem de el înainte să

îmi dau seama că, într-adevăr, fratele meu era subiectul. În celălalt capăt al încăperii am văzut bancul ei de lucru. Făcînd cîtiva pași înapoi, am examînat bustul.

— Nu știam că sculptezi, am rostit.

— Da.

Rotindu-mi privirea prin apartament, am localizat rapid alte exemple ale muncii ei.

— Destul de bine, am spus.

— Mulțumesc. Nu vrei să ieși loc?

M-am lăsat într-un fotoliu încăpător, cu brațe înalte, care s-a dovedit a fi mult mai confortabil decît părea. Ea s-a așezat pe un divan scund, în dreapta mea, strîngîndu-și picioarele sub ea.

— Să-ți aduc ceva de mîncat sau de băut?

— Nu, mulțumesc. Nu pot să stau foarte mult. Ideea e că Random, Ganelon și cu mine ne-am abătut un pic din drum la întoarcerea acasă și, după această întîrziere, ne-am întîlnit și cu Benedict. Rezultatul a fost că Random și Benedict trebuie să pornească într-o altă scurtă călătorie.

— Cît timp va lipsi?

— Probabil o singură noapte. Poate un pic mai mult. Dacă se va prelungi, probabil că va da semn prin Atuul cuiva și te vom înștiința.

Rana mea începu să zvîcnească și mi-am pus mîna acolo, masînd-o ușor.

— Random mi-a povestit multe lucruri despre tine, rosti Vialle.

Am chicotit.

— Ești sigur că nu vrei ceva de mîncare? Nu e nici un deranj.

— Ți-a spus el că întotdeauna mi-e foame?

Izbucni în rîs.

— Nu. Dar dacă ai fost atît de activ pe cît spui, bănuiesc că n-ai avut timp să ieși prînzul.

— Ai dreptate doar pe jumătate. În regulă. Dacă ai o bucată de piine în plus care zace pe undeva, mi-ar fi de mare folos s-o înfulec.

— În regulă. O clipă.

Se ridică și dispăru în încăperea alăturată. Am folosit ocazia ca să mă scarpin cu zel în jurul răniei care, dintr-o dată, mă mânca de moarte. Îi acceptasem ospitalitatea parțial din acest motiv și parțial pentru constatarea că, de fapt, mi-era foame. Doar o clipă mai târziu mi-a trecut prin cap că ea n-avea cum să vadă că mă scarpin. Mișcările ei sigure, comportamentul sigur pe sine mă făcuseră să uit că e oarbă. Bun. Mi-a plăcut că reușește să se descurce atât de bine.

Am auzit-o murmurînd un cîntec: „Balada celor care traversează apa“, cîntecul mării flote comerciale a Amberului. Amber nu e renumit pentru manufacturi, iar agricultura n-a fost niciodată punctul nostru forte. Dar corăbiile noastre navighează prin umbre, traversînd între oriunde și oriunde, tranzacționînd absolut orice. Aproape fiecare bărbat amberit, nobil sau nu, petrece un timp în flotă. Cei din sîngele Amberului au atabilit drumurile comerciale cu mult înainte, pentru ca flotele să îi poată urma, cu mările a zeci de lumi în mintea fiecărui căpitan. Am fost martor la așa ceva în vremuri de mult apuse și, deși implicarea mea n-a fost niciodată atât de profundă ca cea a lui Gérard sau a lui Caine, am fost adînc impresionat de forțele adîncurilor și de spiritul bărbatilor care-l traversează.

După un timp, Vialle sosi cu o tavă încărcată cu piine, carne, brînză, fructe și o sticlă cu vin. O așează pe o masă aflată la îndemîna mea.

— Vrei să hrănești un regiment? am întrebat.

— Mai bine să fiu eu sigură.

— Mulțumesc. Nu mi te alături?

— Un fruct, poate, spuse.

Degetele ei căutară o clipă, localizară un măr. Reveni pe divan.

— Random spune că tu ai scris cîntecul ăsta, rosti.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, Vialle.

— Ai mai compus vreunul de curînd?

Am început să clatin din cap, m-am prins la timp, am spus:

— Nu. Acea parte din mine se... odihnește.

— Păcat. E drăguț.

— Random e adevăratul muzician al familiei.

— Da, e foarte bun. Dar interpretarea și compoziția sînt două lucruri diferite.

— Adevărat. Într-o zi cînd lucrurile se vor mai liniști... Spune-mi, ești fericită aici, în Amber? E totul pe placul tău? Există tot ce-ți dorești?

Zîmbi.

— Nu mi-l doresc decît pe Random. E un om bun.

Am fost mișcat în mod straniu, auzind-o vorbind așa despre el.

— Atunci, mă bucur pentru tine, am rostit. Mai tînăr, mai mic de statură... probabil că i-a fost mai greu decît nouă, celorlalți, am continuat. Nimic mai inutil decît un alt prinț atunci cînd există deja o grămadă în jur. Am fost la fel de vinovat ca toți ceilalți. Odată, Bleys și cu mine l-am aruncat timp de două zile pe o insuliță la sud de-aici...

— ... și Gérard s-a dus acolo și l-a salvat cînd a aflat asta, rosti ea. Da, mi-a povestit. Cred că te supără dacă-ți amintești de asta după atîta amar de vreme.

— Probabil că l-a impresionat și pe el.

— Nu, te-a iertat demult. A povestit-o ca pe o glumă. De asemenea, el ți-a băgat un cui în tocul cizmei — ți-a străpuns piciorul cînd ai încălțat-o.

— Deci Random a fost! Să fiu al naibii! Mereu l-am învinovățit pe Julian pentru asta.

— Asta-l supără pe Random.

— Cît timp a trecut de atunci... am rostit.

Am scuturat din cap și am continuat să mănînc. Foamea m-a înșfăcat și mi-a oferit mai multe minute de tăcere, în timpul cărora am învins-o. Cînd am reușit, m-am simțit obligat să spun ceva.

— E mai bine. Mult mai bine, am început. Am petrecut o noapte specială și plină de încercări în orașul-din-cer.

— Ai primit semne care să-ți fie de folos?

— Nu știu cât de folositoare se vor dovedi. Pe de altă parte, presupun că e mai bine să le am decît să nu mi se fi arătat. Pe-aici s-au petrecut lucruri interesante?

— Un servitor îmi spune că fratele tău Brand continuă să-și revină. A mîncat bine azi-dimineață, ceea ce e încurajator.

— Adevărat, am spus. Adevărat. S-ar părea că e în afara pericolului.

— Se prea poate. E... e o cumplită serie de întîmplări în care ați fost cu toții implicați. Îmi pare rău. Speram să obțineți vreo indicație privind rezolvarea problemelor voastre în timpul nopții pe care ai petrecut-o în Tir-na Nog'th.

— Nu contează, am zis. Nu sînt chiar atît de sigur de valoarea chestiunii.

— Atunci de ce... Oh.

Am examinat-o cu un interes renăscut. Chipul ei încă nu trăda nimic, dar mîna ei dreaptă avu un spasm, bătînd și trăgînd de stofa divanului. Apoi, ca o bruscă conștientizare a elocvenței gestului, se liniști. Era, evident, o persoană care-și dăduse răspuns propriei întrebări și acum își dorea s-o fi făcut în tăcere.

— Da, am rostit, trăgeam de timp. Știi de rana mea.

Încuviință.

— Nu sînt furios pe Random că ți-a spus. Judecata lui a fost întotdeauna acută și înclinată spre apărare. Nu văd nici un motiv să nu mă bazez și eu pe ea. Totuși, trebuie să mă întreb cât de mult ți-a spus, atît pentru siguranța ta cît și pentru liniștea mea sufletească. Pentru că există lucruri pe care le bănuiesc, dar de care încă n-am pomenit.

— Înțeleg. E greu să estimezi ceva negativ — lucrurile pe care le-a omis, vreau să spun — dar îmi spune despre majoritatea lucrurilor. Știu povestea și multe de-ale celorlalți. Mă țin la curent cu evenimentele, suspiciunile, bănuielile.

— Mulțumesc, am spus, luînd o sorbitură de vin. Asta mă face să-mi fie mai ușor să vorbesc, văzînd cum merge treaba cu tine. O să-ți povestesc tot ce s-a petrecut de la micul dejun pînă acum...

Și i-am povestit.

A zîmbit ocazional în timp ce vorbeam, dar nu m-a întrerupt. Cînd am isprăvit, mă întrebă:

— Credeai că, dacă pomenești de Martin, o să mă supăr?

— Mi s-a părut posibil, i-am spus.

— Nu. Vezi tu, l-am cunoscut pe Martin în Rebma, cînd era doar un copil. M-am aflat acolo în perioada copilăriei lui. Îmi plăcea de el atunci. Chiar dacă nu era fiul lui Random, oricum îmi era drag. Nu pot decît să fiu încîntată de preocuparea lui Random și sper că a apărut la timp ca să fie benefică pentru amîndoi.

Am clătinat din cap.

— Nu îmi place adesea oamenii ca tine, am rostit. Mă bucur că, în sfîrșit, am întîlnit unul.

Izbucni în rîs, apoi zise:

— Ai stat fără vedere mult timp.

— Da.

— Asta poate înăcri o persoană sau îi poate da o mai mare bucurie față de lucrurile pe care le are.

N-a trebuit să scormonesc în memorie sentimentele mele din zilele acelea de orbire, ca să descopăr că făceam parte din prima categorie, chiar neținînd seamă de împrejurările în care suferisem. Îmi pare rău, dar așa sînt eu, și îmi pare rău.

— Adevărat, am spus. Tu ești o norocoasă.

— E vorba doar de starea de spirit -- un lucru pe care un Lord al Umbrei îl poate aprecia cu ușurință.

Se ridică.

— M-am întrebat întotdeauna cum arăți, rosti. Random te-a descris, dar aia e altceva. Îmi dai voie?

— Firește.

Se apropie și-și puse vîrfurile degetelor pe fata mea. Cu delicatete îmi urmări trăsăturile.

— Da, spuse, semeni mult cu cel pe care mi l-am imaginat. Și simt încordare din tine. Există acolo de multă vreme, nu-i așa?

— Într-o formă sau alta, bănuiesc, chiar de la revenirea mea în Amber.

— Mă-ntreb dacă nu cumva ai fost mai fericit înainte de a-ți recăpăta memoria.

— E una dintre acele întrebări imposibile, am spus. Puteam la fel de bine să fiu mort dacă nu se întâmpla așa. Dar, lăsînd deoparte acea parte pentru o clipă, în timpurile acelea mai exista ceva care mă frămînta, care mă tulbura zi de zi. Căutam permanent o cale de a descoperi cine sînt de fapt, ce sînt.

— Dar erai mai fericit sau mai puțin fericit decît ești acum?

— Nici una, nici alta. Lucrurile se echilibrează. Este, așa cum ai sugerat, o stare de spirit. Și chiar dacă n-ar fi fost așa, n-aș putea niciodată să revin la cealaltă viață, acum cînd știu cine sînt, acum cînd am găsit Amberul.

— De ce nu?

— De ce mă-ntrebi toate astea?

— Vreau să te înțeleg, spuse. Chiar din clipa în care am auzit de tine pentru prima oară în Rebma, chiar înainte de povestirile lui Random, m-am întrebat ce te motivează. Acum am ocazia — nu dreptul, desigur, ci doar ocazia — să simt că merită să vorbesc neîntrebată, dincolo de rangul mea, ca să te întreb pur și simplu.

Am chicotit.

— Frumos pusă problema, am rostit. O să văd dacă pot fi cîstit. La început m-a împins ura — ura față de fratele meu Eric — și dorința de a urca pe tron. Dacă m-ai fi întrebat, la revenirea mea, care era mai puternică, ți-aș fi spus că era chemarea tronului. Acum, totuși... acum ar trebui să recunosc că, de fapt, era invers. N-am realizat pînă în clipa asta, dar e adevărat. Numai că Eric e mort și n-a mai rămas nimic din ce simțeam atunci. Tronul rămîne, dar acum descopăr că sentimentele față de el îmi sînt neclare. Există posibilitatea ca nici unul dintre noi să n-aibă dreptul la tron în împrejurările

actuale și, chiar dacă toate obiecțiile familiei ar dispărea, nu m-aș urca pe tron acum. Va trebui să văd refăcută stabilitatea tărîmului și să capăt mai întii răspunsuri la unele întrebări.

— Chiar dacă toate astea ți-ar demonstra că nu poți pune mîna pe tron?

— Chiar dacă.

— Atunci încep să înțeleg.

— Ce? Ce e de înțeles aici?

— Lord Corwin, cunoștințele mele legate de fundamentul filosofic al acestor treburi sînt limitate, dar înțeleg că tu poți găsi tot ce vrei în Umbră. Asta m-a frămîntat multă vreme, și niciodată n-am înțeles în totalitate explicațiile lui Random. Dacă ai fi vrut, oricare dintre voi ar fi putut colinda în Umbră, găsindu-și un alt Amber — asemănător acestuia în toate privințele, dar în care ai fi putut domni sau te-ai fi putut bucura de orice alt statut pe care ți l-ai fi dorit?

— Da, putem localiza asemenea locuri, am spus.

— Atunci de ce nu procedați așa, ca să puneți capăt rivalității?

— Pentru că am putea găsi un loc care *ar părea* același — dar asta ar fi tot. Noi sîntem o parte a acestui Amber, exact în aceeași măsură în care e și el o parte din noi. Orice umbră a Amberului ar trebui să fie populată cu propriile noastre umbre ca să merite efortul. Am putea chiar face abstracție de umbra noastră, dacă am alege să ne deplasăm într-un tărîm gata conceput. Totuși, oamenii-umbră n-ar fi exact ca ceilalți oameni de aici. O umbră nu e niciodată identică cu ceea ce îi dă naștere. Aceste mici diferențe se adună. Sînt, de fapt, mai rele decît cele majore. Ar însemna crearea unei națiuni de străini. Cea mai la îndemînă comparație care îmi vine în minte e o întîlnire cu o persoană care seamănă izbitor cu o altă persoană pe care o cunoști. Te aștepti să reacționeze la fel precum cunoștința ta; mai rău, tu ai tendința de a acționa către el așa cum ai face-o cu celălalt. Îl înfrunți cu o anume precauție și răspunsurile lui nu sînt cele potrivite. E o senzație de stînjeneală. Nu-mi place niciodată să întîlnesc oameni care-mi

amintesc de alții. Singurul lucru pe care nu-l putem controla în manipulările noastre asupra Umbrei e personalitatea. De fapt, este mijlocul prin care putem comunica unii cu alții din umbre create de noi. Din cauza asta Flora nu s-a putut hotărî asupra mea atîta vreme, acolo, pe umbra Pămînt: noua mea personalitate era destul de diferită.

— Încep să înțeleg, roști. Pentru tine nu e vorba numai de Amber. E locul în sine, plus încă ceva pe deasupra.

— Locul, plus încă ceva pe deasupra... *Acesta* e Amberul, am aprobat.

— Spui că ura ta a murit o dată cu Eric și că dorința ta de a urca pe tron a fost temperată de faptul că ții seama de noile lucruri pe care le-ai aflat.

— Asa e.

— Atunci cred că înțeleg ce te impulsionează.

— Dorința de stabilitate mă impulsionează. Și ceva curiozitate... și răzbunarea pe inamicii noștri...

— Datoria, spuse. Bineînțeles.

Am pufnit.

— Ar fi încurajator să privești astfel lucrurile, am spus. Totuși, n-o să fiu ipocrit. Cu greu pot fi considerat un fiu ascultător al Amberului sau al lui Oberon.

— Glasul tău trădează faptul că nu-ti dorești să fii considerat astfel.

Am închis ochii, i-am închis ca să mă alătur ei în beznă, să-mi reamintesc pentru o clipă lumea în care erau prioritare alte mesaje decît undele luminoase. Știam că avusese dreptate în legătură cu glasul meu. De ce insistasem atît de mult pe ideea datoriei, de îndată ce-mi fusese sugerată? Îmi place să mă consider bun și curat și nobil și inteligent cînd mi se spune, uneori și cînd nu mi se spune — la fel ca oricui. Atunci, ce m-a deranjat legat de noțiunea de datorie către Amber? Nimic. Atunci, despre ce era vorba?

Despre tata.

De multă vreme nu-i mai datoram nimic, cu atît mai puțin vreoa obligație morală. În fond, el era răspunzător de starea

actuală. Dăduse naștere multor progeneruri fără a asigura o succesiune adecvată, fusese mai puțin decît amabil cu toate mamele noastre și, după aceea, așteptase devotamentul și sprijinul nostru. Se prefăcuse că-și are favoriții lui și, de fapt, se pare că ne asmutise pe unii împotriva altora. După care intrase în ceva ce nu reusise să ducă la bun sfîrșit și părăsise regatul în neorînduială. Sigmund Freud anesteziasă în mine, cu mult timp în urmă, orice reacții normale de ranchiună care ar fi putut acționa asupra unității familiale. N-am nici o problemă acolo. Faptele reprezintă o altă chestiune. N-am aver-siune față de tatăl meu doar pentru că nu mi-a dat nici un motiv să-l plac; de fapt, se pare că se străduise într-o direcție total opusă. Destul. Mi-am dat seama ce mă deranja legat de noțiunea de datorie: obiectul ei.

— Ai dreptate, am spus, deschizînd ochii, privind-o, și sînt bucuros că mi-ai spus asta.

M-am ridicat.

— Dă-mi mîna, am spus.

Întinse mîna dreaptă și am ridicat-o în dreptul buzelor.

— Îți mulțumesc, am rostit. A fost o masă delicioasă.

M-am răsucit și m-am îndreptat spre ușă. Cînd că am privit înapoi, roșise și zîmbea, cu mîna încă parțial ridicată, și am început să înțeleg schimbarea lui Random.

— Mult noroc, rosti în clipa în care pașii mei încetară.

— ... și ție, am spus, și am ieșit iute.

Plănuisem să-l văd pe Brand după aceea, dar n-am putut să mă conving s-o fac. În primul rînd, nu voiam să-l întîlnesc cu simțurile mele slăbite de oboseală. În al doilea rînd, conversația cu Vialle a fost primul lucru plăcut care mi s-a întîmplat în ultima vreme, și de data asta urma să renunț cînd încă era totul bine.

Am urcat scările și am parcurs coridorul către camera mea, gîndindu-mă, bineînțeles, la noaptea înjunghierilor, în timp ce potriveam cheia cea nouă în încuietoarea cea nouă. În dormitor, am tras draperiile împotriva luminii de amiază,

m-am dezbrăcat și m-am băgat în pat. Ca și în alte prilejuri de odihnă după stres, cu încă mai mult stres la pîndă, somnul m-a ocotit un timp. Multă vreme m-am foit și m-am răsucit, retrăind evenimentele ultimelor zile și unele chiar de și mai înainte. Cînd, într-un tîrziu, am adormit, visele mele au fost un amalgam din același material, inclusiv o secvență în vechea mea celulă, zgîriind ușa.

Cînd m-am trezit era întuneric și chiar mă simțeam odihnit. O dată eliminată încordarea, reveria era mult mai liniștită. De fapt, exista o ușoară încărcătură de agitație plăcută care-mi dansa prin ceafă. Era ceva imperios care îmi statea pe vîrfurile limbii, o noțiune îngropată care...

Da!

M-am ridicat. Am întins mîna după haine, am început să mă îmbrac. Mi-am prins la centură Grayswandir. Am împăturit o pătură și am pus-o sub braț. Bineînțeles...

Mintea îmi era limpede și rana încetase să mai zvîcnească. Habar n-aveam cît dormisem și n-avea nici un rost să verific în clipa asta. Aveam ceva mult mai important de verificat, ceva de care ar fi trebuit să îmi dau seama cu mult înainte — de fapt chiar îmi dădusem seama. Chiar privisem exact la el odată, dar aglomerarea timpului și evenimentelor îl izgonise din minte. Pînă acum.

Am încuiat ușa în urma mea și m-am îndreptat spre scări. Lumînările pîlpîiau, iar cerbul decolorat care murise de secole pe tapiseria din dreapta mea privea spre cîinii decolorați care-l urmăriseră cam tot de-atîta vreme. Uneori, compasiunea mea se îndreaptă către cerb; totuși, de obicei, mă identific cu cîinele. Trebui să restaurez tapiseria cît de curînd.

Scările și jos. Nici un sunet de dedesubt. Tîrziu, deci. Bun. Încă o zi și încă sîntem în viață. Poate chiar o idee mai înțelepți. Destul de înțelepți ca să pricepem că mai există multe lucruri pe care trebuie să le aflăm. Speranța, totuși. Măcar asta există. Un lucru care mi-a lipsit atunci cînd mă ghemuiam în celula aia blestemată, cu mîinile apăsate pe ochii distruși, urlînd. Vialle... Îmi doresc să fi putut vorbi cu tine cîteva clipe în zilele

acelea. Dar am învățat ce am învățat într-o școală meschină și chiar un curriculum mai blînd probabil că nu mi-ar fi dat farmecul tău. Totuși... greu de spus. Întotdeauna m-am simțit mai mult cîine decît cerb, mai mult vînător decît victimă. Probabil că tu m-ai fi învățat ceva care mi-ar fi gonit înversunarea, mi-ar fi domolit ura. Dar ar fi fost cel mai bine? Ura a murit o dată cu obiectul ei și înversunarea, la rîndu-i, a trecut — dar, privind înapoi, mă întreb dacă aș fi putut-o scoate la capăt fără ca ele să mă susțină. Nu sînt deloc sigur că aș fi supraviețuit întemnițării mele fără tovarășii mei cei urîți care să mă readucă la viață și să-mi redea echilibrul mental. Acum îmi pot permite luxul de a gîndi din cînd în cînd ca un cerb, dar atunci ar fi putut să-mi fie fatal. Cu adevărat nu știu, blîndă doamnă, și mă îndoiesc că voi ști vreodată.

Liniste și pace la etajul al doilea. Cîteva zgomete de dedesubt. Somn ușor, doamnă. De jur-împrejur și din nou jos. Mă-ntreb dacă Random dăduse în vileag ceva de mare importanță. Probabil că nu, altfel el sau Benedict m-ar fi contactat pînă acum. Doar dacă n-or fi dat de necaz. Dar nu. E ridicol să-ți faci griji degeaba. Lucrul veritabil își face simțită prezența la momentul potrivit, și eu am suficient timp să aflui.

Parterul.

— Will, Rolf, am rostit.

— Lord Corwin.

Cei doi străjeri luaseră poziția de drepti cînd îmi auziseră pașii. Chipurile lor îmi spuneau că totul e în ordine, dar am întrebare de dragul formalității.

— Liniste, lord. Liniste, răspunse cel mai în vîrstă.

— Foarte bine, am spus, și mi-am continuat drumul, intrînd și traversînd sala de mese de marmură.

Urma să meargă, eram sigur de asta, dacă timpul și umezeala nu îl șterseseră total. Și atunci...

Am pătruns în coridorul lung, unde zidurile pline de praf te apăsau de fiecare parte. Beznă, umbre, pașii mei...

Am ajuns la ușa din capăt, am deschis-o, am pășit pe platformă. Apoi am coborît iar, pe drumul în spirală, o lumină ici,

o lumină colo, în adîncul cavernelor Kolvirului. Random avu-
sese dreptate. mi-am zis atunci. Dacă ai trecut de toate, jos
la nivelul acelei platforme, vei remarca o asemănare izbitoare
între ceea ce a rămas acolo și locul acelui Model primar pe care
l-am vizitat azi-dimineață.

...În jos. Răsucind și serpuind prin beznă. Postul de gardă,
luminat cu o tortă și un felinar ieșea în evidență în mod teatral
din întuneric. M-am îndreptat într-acolo.

— Bună seara, Lord Corwin, rosti silueta cadaverică, uscă-
țivă, care se odihnea rezemată de un rastel, trăgînd din pipă
și rînjind.

— Bună seara, Roger. Cum merg treburile în lumea de jos?

— Un șobolan, un liliac, un păianjen. Nimic altceva care
să se miște. Calm.

— Îți place slujba asta?

Încuviință.

— Scriu un roman filosofic de dragoste presărat cu ele-
mente de groază și morbide. Pe acestea din urmă le studiez
aici, jos.

— Se potrivește, se potrivește, am rostit. O să am nevoie
de un felinar.

Luă unul din rastel, îl aprinse de la lumînarea lui.

— Romanul va avea un final fericit? am întrebat.

Ridică din umeri.

— Eu voi fi fericit.

— Vreau să zic, binele triumfă și eroul ajunge în pat cu
eroina? Sau îi omori pe toți?

— Asta nu e cîstit, rosti.

— Nu contează. Poate o să-l citesc într-o bună zi.

— Poate, zise.

Am luat felinarul și m-am răsucit, îndreptîndu-mă într-o
direcție pe care n-o mai urmasem de multă vreme. Am desco-
perit că încă puteam măsura ecourile în minte.

Nu peste mult, m-am apropiat de zid, am identificat cori-
dorul potrivit, am intrat. După asta, a fost o simplă chestiune
de a-mi număra pașii. Picioarele mele cunoșteau drumul.

Ușa vechii mele celule era parțial întredeschisă. Am lăsat jos felinarul și am folosit ambele mâini ca s-o deschid complet. Cedă în silă, gemînd pe măsură ce se mișca. Apoi am ridicat felinarul, l-am ținut sus și am intrat.

Carnea mă furnică și stomacul mi se contractă. Am început să tremur. Trebuia să lupt cu un puternic impuls de a mă întoarce și a o lua la fugă. Nu anticipasem o asemenea reacție. Nu voiam să trec de ușa masivă ținută cu alamă, de teamă că va fi trîntită și zăvorîtă în urma mea. A fost o clipă de groază pură, stîrnită în mine de mica celulă murdară. M-am străduit să insist asupra amănuntelor — gaura care fusese latrina mea, pata înnegrită unde-mi aprinsesem focul în acea ultimă zi. Mi-am trecut mîna stîngă peste suprafața din interior a ușii, găsind și urmărind șanțulețele pe care le săpasem cu lingura. Mi-am amintit de rănile provocate mîinilor de această activitate. M-am aplecat să examinez scobiturile. Nu chiar atît de adînci pe cît păreau la vremea respectivă, nu dacă le compari cu grosimea totală a ușii. Am constatat cît de mult exagerasem efectele aceluia efort plătind către libertate. Am trecut mai departe și am privit zidul.

Slab. Praful și umezeala lucraseră la dispariția lui. Dar puteam încă distinge contururile farului din Cabra, mărginite de patru creștături ale mînerului vechii mele linguri. Vraja se afla încă acolo, forța aceea care, în cele din urmă, mă transportase spre libertate. Am simțit-o fără să fie nevoie s-o invoc.

M-am răsucit și am privit celălalt zid.

Schița pe care o priveam acum se păstrase mai puțin bine decît cea a farului, dar e adevărat că fusese executată în mare grabă, la lumina ultimelor bețe de chibrit. Nu puteam nici măcar să disting toate detaliile, deși memoria mea îmi furnizase cîteva dintre cele care erau ascunse: imaginea unei camere sau a unei biblioteci, cu rafturile de-a lungul zidurilor, un birou în prim-plan, un glob în spatele acestuia. Mă întrebam dacă ar trebui să risc să îl șterg.

Am pus felinarul pe podea, am revenit la schița de pe celălalt zid. Cu un colț de pătură, am șters cu băgare de seamă un pic de praf de pe un punct situat la baza farului. Conturul deveni mai clar. L-am șters iar, de data asta apăsînd ceva mai tare. Ghinion. Am distrus cam doi centimetri din contur.

M-am dat un pas înapoi și am rupt o bucată lată din marginea păturii. Am împăturit ce mai rămăsese și m-am așezat pe ea. Lent, cu multă grijă, am început să mă ocup de far. Trebuia să am starea potrivită pentru asta înainte de a încerca să curăț cealaltă schiță.

Jumătate de oră mai tîrziu, m-am ridicat și mi-am întins oasele, m-am aplecat și, masîndu-mă, mi-am readus la viață picioarele. Acum, ceea ce mai rămăsese din far era curat. Din nefericire, distrusesem cam 20 la sută din schiță înainte de a-mi da seama de textura zidului și de felul cum trebuie acționat. Mă îndoiesc că mi-aș fi putut îmbunătăți tehnica.

Felinarul a sfîrșit cînd l-am mișcat. Am desfăcut pătura, am scuturat-o, am sfîșiat o altă bucată. Făcîndu-mi un mic covoraș, am îngenuncheat dinaintea celeilalte schite și m-am apucat de lucru.

Ceva mai tîrziu, dădusem la iveală ce mai rămăsese din ea. Uitasem de craniul de pe birou pînă cînd o ștersătură gri-julie îl dădu din nou la iveală — și unghiul zidului îndepărtat și un sfesnic înalt... M-am retras. Era riscant să mai încerc încă o ștersătură. De altminteri, probabil inutil. Părea la fel de întreagă cum fusese.

Felinarul pîlpîia iar. Blestemîndu-l pe Roger pentru că nu verificase nivelul kerosenului, m-am ridicat și am ținut lumina la nivelul umărului stîng. Mi-am gonit totul din minte cu excepția imaginii din fața mea.

Imaginea cîștigă ceva ca perspectivă. O clipă mai tîrziu, devenise în întregime tridimensională și se extinsese astfel încît îmi umplea întregul cîmp vizual. Atunci am făcut un pas înainte și am lăsat felinarul pe marginea biroului.

Mi-am plimbat privirea asupra locului. Pe toți cei patru pereți se aflau rafturi cu cărți. Nici o fereastră. Două uși în

capătul îndepărtat al încăperii, dreapta și stînga, așezate simetric, una închisă, cealaltă întredeschisă. Am văzut o masă lungă, joasă, acoperită cu cărți și hîrtii lîngă ușa deschisă. Curiozități bizare ocupau spații pe rafturi și în nișe stranii și cotloane din ziduri — oase, pietre, ceramică, table cu inscripții, lentile, baghete, instrumente cu funcții necunoscute. Covo-
rului imens semăna cu un Ardebil*. Am făcut un pas înspre
acel capăt al încăperii și felinarul pîlpîi iarăși. M-am răsucit
și am întins mîna după el. În clipa aceea, se stinse.

Am mormăit o obscenitate și am coborît mîna. După care
m-am întors, lent, ca să caut o posibilă sursă de lumină. Ceva
semănînd cu o ramură de coral strălucea slab pe un raft din
cealaltă parte a încăperii și o palidă rază de lumină apăru la
baza ușii închise. Am abandonat felinarul și am traversat
încăperea.

Am deschis ușa cît am putut de încet. Încăperea în care
dădea era pustie, un loc mic, fără ferestre, slab luminat de
tăciunii încă mormînd în șemineul unic, aproape stins. Pereții
încăperii erau din piatră și se arcuiau deasupra mea. Șemi-
neul era o nișă posibil naturală în zidul din stînga mea. O ușă
mare, blindată, se afla în zidul îndepărtat, cu o cheie mare
parțial răsucită în incuietoare.

Am intrat, luînd o lumînare de pe o masă din apropiere și
m-am îndreptat spre șemineu ca să aprind focul. Cînd am
îngenuncheat și am căutat o flacără printre tăciuni, am auzit
un ușor zgomot de pași în apropierea intrării.

Răsucindu-mă, l-am văzut dincolo de prag. Cam un metru
cincizeci înălțime, cocoșat. Părul și barba îi erau chiar mai lungi
decît îmi aminteam. Dworkin purta o cămașă de noapte care
îi ajungea pînă la glezne. Avea o lampă cu ulei, iar ochii negri
priveau prin sticla plină de funingine.

— Oberon, spuse, a sosit în sfîrșit momentul?

* Covoarele de Ardebil sau Ardebat, două covoare țesute în secolul
XVI, considerate a fi printre cele mai frumoase covoare persane.

— Despre ce moment vorbești? l-am întrebat moale.
Chicoti.

— Ce moment? Momentul să distrugem lumea, firește!

Am ținut lumina departe de chipul meu, mi-am păstrat vocea joasă.

— Nu chiar, am spus. Nu chiar.

Oftă.

— Rămîi nehotărît.

Privi în depărtare și înălță capul, uitîndu-se la mine.

— De ce trebuie să strici tu lucrurile? spuse.

— N-am stricat nimic.

Lăsă lampa în jos. Mi-am întors iar capul, dar în cele din urmă reuși să mă privească în față. Izbucni în rîs.

— Nostim. Nostim, nostim, nostim, rosti. Ai venit în calitate de Lord Corwin cel tînăr, crezînd că mă aiurești cu sentimentele familiale. De ce nu l-ai ales pe Brand sau pe Bleys? Plozii Clarissei ne-au fost de cel mai mare folos.

Am dat din umeri și m-am ridicat în picioare.

— Da și nu, am spus, hotărît acum să-i hrănesc ambiguitățile atîta timp cît le va accepta și va reacționa. Putea ieși la iveală ceva valoros și părea a fi o cale ușoară de a-l menține în toane bune.

— Și tu? am continuat. Cum vezi tu lucrurile?

— Ei bine, ca să-ți câștig bunăvoința o să fac ca tine, rosti, după care izbucni în rîs.

Își dădu capul pe spate și, cînd risul încă răsuna în jurul meu, am fost martorul unei schimbări. Statura lui păru că se mărește și fața i se întinse asemenea unei pînze bătute în plin de vînt. Cocoșa din spate se micșoră, iar el se întinse și deveni mai înalt. Trăsăturile i se rearanjară și barba i se înnegri. Deja

era evident că, într-un fel, își redistribuia masa corpului, întrucît cămaşa de noapte care îi ajungea pînă la glezne era acum la mijlocul tibiei. Respiră adînc şi umerii i se lărgiră. Braţele se lungiră, abdomenul proeminent se îngustă, se subţie. Ajunse cu umerii la înălţimea mea, apoi mai sus. Mă privi în ochi. Cămaşa îi ajungea acum doar pînă la genunchi. Cămaşa era total resorbită. Chipul suferi o răsucire finală, trăsăturile se aşezară, se reaşezară. Rîsul se transformă într-un chicotit, se estompă, se termină într-un zîmbet.

Mă aflu faţă-n faţă cu o versiune mai slabă de-a mea.

— Suficient? întrebă.

— Nu-i rău, am rostit. Aşteaptă pînă cînd mai pun nişte buşteni pe foc.

— Te ajut.

— Nu e nevoie.

Am scos nişte lemne dintr-un rastel din dreapta. Orice pretext de a trage de timp îmi era, într-un fel, de folos, dînd naştere unor reacţii necesare studiului meu. Cît mă ocupam de lemne, traversă încăperea spre un scaun şi se aşază. Cînd i-am aruncat o privire, am observat că nu se uita la mine, ci undeva în umbre. M-am mişcat mai încet cu aprinsul focului, sperînd să spună ceva, orice. În cele din urmă, o făcu.

— Ce s-a ales de marele proiect? întrebă.

Nu ştiam dacă vorbeşte despre Model sau despre vreun plan important al lui tata care-i fusese încredinţat în secret. Aşa că:

— Tu să-mi spui.

Chicoti iar.

— De ce nu? Te-ai răzgîndit, asta s-a întîmplat, zise.

— M-am răzgîndit în ce fel — din punctul tău de vedere?

— Nu rîde de mine. Nici măcar tu n-ai dreptul să rîzi de mine, rosti. Cu atît mai puţin tu.

M-am ridicat în picioare.

— Nu rîdeam de tine, am zis.

Am traversat încăperea spre alt scaun şi l-am adus aproape de foc, transversal faţă de Dworkin. M-am aşezat.

— Cum m-ai recunoscut? am întrebat.

— Reședința mea nu e cunoscută chiar de oricine.

— E-adevărat.

— Mulți din Amber mă cred mort?

— Da, iar alții te cred călătorind undeva în Umbră.

— Înțeleg.

— Cum... te simți?

Îmi adresa un rînjete drăcesc.

— Vrei să spui dacă încă sînt nebun?

— Tu ai spus-o mai dur decît mine.

— Mai slăbește, se mai intensifică, zise. Vine și pleacă. Pe moment sînt aproape eu însumi — aproape, am zis. Șocul vizitei tale, poate... Ceva s-a rupt în mintea mea. Tu știi asta. Totuși, nu poate fi altfel. Și pe asta o știi.

— Bănuiesc că da. De ce nu-mi povestești totul, totul de la capăt, încă o dată? Numai ideea de a vorbi te-ar putea face să te simți mai bine, mi-ar putea destăinui ceva ce mi-a scăpat. Spune-mi o poveste.

Rîse iar.

— Orice vrei. Ai vreo preferință? Zborul meu din Haos către această mică insulă în marea nopții? Meditațiile mele despre abis? Revelația unui Model într-un giuvaier atîrnat la gîtul unui unicorn? Transcrierea proiectului prin fulger, sînge și liră, în timp ce tații noștri urlau zăpăciți, prea tîrziu ca să mă cheme înapoi, în vreme ce poezia focului își crea un prim drum în creierul meu, infectîndu-mă cu dorința de a căpăta formă? Prea tîrziu! Prea tîrziu... Posedat de monstruozițările născute de boală, dincolo de ajutorul lor, de puterea lor, am plănuțit și am construit, captiv al noului meu eu. Asta e povestea pe care ai vrea s-o auzi iar? Sau mai degrabă să-ți spun leacul?

Mintea mea depănă toate implicațiile pe care el tocmai le împrăștiase cu ghiotura. Nu îmi puteam da seama dacă vorbise literalmente sau metaforic, sau pur și simplu își destăinuisse iluziile paranoice, dar lucrurile pe care voiam să le aud, trebuia să le aud, erau mai apropiate de clipa asta. Așa că, privindu-mi propria imagine fantomatică din care țîșnea glasul antic, am rostit:

— Spune-mi despre leac!

Își propti vîrfurile degetelor unele de altele și vorbi printre ele.

— Eu sînt Modelul, în cel mai adevărat sens al cuvîntului. Trecîndu-l prin mintea mea pentru a căpăta forma pe care o are acum, întemeierea Amberului, m-a marcat la fel de sigur cum l-am marcat și eu. Într-o bună zi, am constatat că sînt atît Modelul, cît și eu însumi, și a fost forțat să devină Dworkin în procesul de a deveni el însuși. Au existat transformări mutuale în nașterea acestui loc și acestui timp, și în asta constă atît slăbiciunea, cît și puterea noastră. Pentru că mi-a trecut prin cap că deteriorarea Modelului m-ar putea deteriora și pe mine, și deteriorarea mea se va reflecta în Model. Totuși n-aș putea fi rănit cu adevărat, deoarece Modelul mă protejează și cine altul, în afară de mine, ar putea provoca vreun rău Modelului? Un superb sistem închis, se pare, cu slăbiciunea total protejată de puterea lui.

Tăcu. Am ascultat focul. Nu știu ce asculta el.

Apoi:

— M-am înșelat, rosti. O chestiune atît de simplă, totuși... Sîngele meu, cu care am schițat Modelul, îl putea deteriora. Dar mi-au trebuit secole ca să înțeleg că sîngele sîngelui meu ar putea face același lucru. L-ai putea folosi, l-ai putea schimba — da, pînă la al treilea neam.

Nu a fost o surpriză să aflu că el era strămoșul nostru, al tuturor. Într-un fel, se părea că știusem asta de la început, știusem, dar niciodată n-o rostisem cu voce tare. Totuși... asta ridică mai multe întrebări decît răspunsuri. *Adunați o generație de strămoși. Continuați spre confuzie.* În clipa asta, știam mai puțin decît înainte ce anume era Dworkin cu adevărat. Să adăugăm la asta ceea ce el însuși recunoștea: era o poveste spusă de un nebun.

— Dar remediul...? am spus.

Zimbi superior, propriul meu chip schimonosindu-se dinaintea mea.

— Ți-ai pierdut gustul de a fi un lord al vidului viu, un rege al haosului? întrebă.

— Poate, am răspuns.

— Pe Unicorn, mamă a ta, știam că se va ajunge aici! Modelul e la fel de puternic în tine așa cum e cel mai întins țărîm. Atunci, care ți-e dorința?

— Să păstrez țărîmul.

Clătină din capul lui/al meu.

— Ar fi mai simplu să distrugem tot și să încercăm un nou început — așa cum ți-am spus de nenumărate ori înainte.

— Sînt încăpătînat. Așa că mai spune-mi încă o dată, am rostit, încercînd să imit îmbufnarea lui tata.

Ridică din umeri.

— Distruge Modelul și vom distruge Amberul — și toate umbrele din sistemul polar din jur. Îngăduie-mi să mă autodistrug în centrul Modelului și îl vom rade de pe fața pămîntului. Îngăduie-mi, dîndu-mi cuvîntul tău de onoare că vei pune mîna pe Giuvaierul care conține esența ordinii și că îl vei folosi ca să creezi un Model nou, strălucitor și pur, nepătat, dînd la iveală materia propriului tău eu, în vreme ce legiunile haosului încearcă să te ispitească din toate părțile. Făgăduiește-mi asta și lasă-mă s-o duc la bun sfîrșit, pentru că, așa zdrobit cum sînt, mai degrabă mor în numele ordinii decît să trăiesc în numele ei. Ce spui acum?

— N-ar fi mai bine să încercăm să reparăm ce avem, în loc să stricăm o muncă de epoci întregi?

— Lașule! strigă, țîșnind în picioare. Știam că o să spui iar asta!

— Ei, n-ar fi mai bine așa?

Începu să meargă agitat de colo-colo.

— De cîte ori am mai trecut prin asta? întrebă. Nu s-a schimbat nimic! Ți-e teamă să încerci?

— Poate. Dar tu nu simți că ceva în care ai investit atît de mult merită un efort — un sacrificiu în plus — dacă există măcar o posibilitate de a-l păstra?

— Tot nu pricepi, spuse. Nu pot să mă gândesc decît că un lucru deteriorat ar trebui distrus — și, sper, înlocuit. Rana mea personală e de asemenea natură încît nu mă pot gândi la vindecare. Sînt distrus. Sentimentele mele sînt predestinate.

— Dacă Giuvaierul poate crea un Model nou, atunci de ce n-ar ajuta la repararea celui vechi, ca să punem capăt necazurilor noastre, ca să îți vindeci spiritul?

Se apropie și mă înfruntă.

— Unde ți-e memoria? rosti. Știi bine că ar fi înfinit mai greu să reparăm stricăciunea, în loc s-o luăm iar de la capăt. Chiar și Giuvaierul l-ar putea mai ușor distruge decît să-l repare. Ai uitat cum e acolo? Arată spre zidul din spatele lui. Vrei să mergi să te mai uiți o dată?

— Da, am zis. Mi-ar plăcea. Hai să mergem.

M-am ridicat și l-am privit. Controlul asupra formei începuse să scadă în clipa în care se enervase. Deja pierduse vreo zece centimetri din înălțime, imaginea chipului meu se topea la loc în trăsăturile lui de pitic și o cocoasă evidentă începea să-i crească între umeri, deja vizibilă cînd făcuse gestul.

Făcu ochii mari și îmi studie chipul.

— Chiar vorbești serios, spuse după o clipă. În ordine, atunci. Hai să mergem.

Se răsuci și se îndreptă spre ușa mare metalică. L-am urmat. Se folosi de ambele mîini ca să răsucească cheia. Apoi se lăsă cu toată greutatea pe ea. M-am dus să-l ajut, dar mă dădu la o parte cu o forță formidabilă, înainte de a da ușa un brînci final. Făcu un zgomot strident și se deplasă în exterior, deschizîndu-se complet. Am fost imediat izbit de un miros straniu, cumva familiar.

Dworkin intră și se opri. Localiză ceea ce părea a fi un toiag lung care atîrna pe zidul din dreapta. Îl izbi de mai multe ori de pămînt și capătul de sus începu să strălucească. Lumina destul de bine zona, dînd la iveală un tunel îngust în care acum deja avansa. L-am urmat și, peste puțin, tunelul se lărgi, astfel încît am reușit să ajung alături de el. Mirosul se întetă, și aproape că l-am putut localiza. Fusesse destul de recent...

Cam după vreo optzeci de pași, drumul nostru o luă la stînga și în sus. Apoi am trecut printr-o zonă ca o mică anexă. Era presărată cu oase sfărîmate, și un inel metalic mare era fixat în stîncă la vreo cîțiva metri deasupra solului. De acesta era fixat un lanț strălucitor, care cădea pe sol și se întindea ca un șir de picături topite curgînd în semiîntuneric.

După asta, drumul nostru se îngustă iar, și Dworkin ajunse iar înaintea mea. După scurt timp, trecu de o cotitură bruscă și l-am auzit mormăind. Aproape că am dat peste el cînd am cotit și eu. Era ghemuit și scormonea cu stînga într-o crăpătură din umbră. Cînd am auzit zgomotul moale, tînguitor și am văzut că lanțul dispare în deschizătură, am înțeles ce era și unde ne aflam.

— Wixer, cuminte, l-am auzit rostind. Nu plec departe. E-n regulă, Wixer. Uite-aici ceva de ros.

De unde făcuse rost de ceva să-i dea fiarei, habar n-am. Dar grifonul purpuriu, pe care, înaintînd suficient, îl zăream deja cum se agită în vizuina lui, acceptă darul cu o legănare de cap și o serie de zgomote de ronțait.

Dworkin rînji în sus spre mine.

— Surprins? întrebă.

— De ce?

— Credeai că mi-e frică de el. Credeai că n-o să mă împrietenesc niciodată cu el. L-ai creat ca să mă țină aici — departe de Model.

— Am spus eu vreodată așa ceva?

— N-a trebuit să spui. Nu sînt prost.

— Fie cum spui tu, am zis.

Chicoti, se ridică, și continuă drumul de-a lungul trecerii.

L-am urmat și drumul deveni iar neted. Tavanul se înalță și calea se lărgi. După un timp, am ajuns la gura peșterii. Silueta lui Dworkin se desenă o clipă pe fundal, cu toiagul ridicat în față. Afară era noapte și un miros curat de sare izgoni aroma de mușchi din măruntaiele mele.

Încă o clipă și se mișcă iar înainte, trecînd într-un univers de lumînări pe cer și de catifele albastre. Urmîndu-l, am oftat

scurt dinaintea acestei priveliști uluitoare. Nu doar din cauza stelelor de pe cerul fără Lună, fără nori, radiind într-o strălucire supranaturală, nici a faptului că diferența dintre cer și mare fusese încă o dată total ștearsă. Ci pentru că Modelul radia o lumină albastră aproape ca acetilena, acolo lângă cerul-mare, și toate stelele de deasupra, de lângă și de dedesubt erau aranjate cu o precizie geometrică, alcătuind un grilaj fantastic, oblic, care, mai mult decît orice altceva, dădea impresia că sîntem suspendați în centrul unei rețele cosmice în care Modelul era centrul adevărat, restul plasei strălucitoare fiind o consecință clară a existenței, configurării, poziției sale.

Dworkin își continuă drumul în jos spre Model, chiar înspre capătul de lângă zona întunecată. Agită deasupra toiagul luminos și se răsuci să mă privească exact cînd am ajuns lângă el.

— Uite-aici, mă înștiință, gaura din mintea mea. Nu mai pot gândi prin, ci doar în jurul ei. Nu mai știu ce trebuie făcut ca să repar ceva ce acum îmi lipsește. Dacă tu crezi că poți s-o faci, trebuie să te lași expus distrugerii instantanee de fiecare dată cînd pleci din Model ca să traversezi spărtura. Nu o distrugere de către porțiunea întunecată. Ci o distrugere de către Modelul însuși, atunci cînd spargi circuitul. Giuvaierul ți-ar putea fi sau nu de ajutor. Nu știu. Dar nu-ți va fi mai ușor. Va fi din ce în ce mai greu cu fiecare circuit, și puterea ta se va reduce în tot acest timp. Ultima oară cînd am discutat despre asta erai înspăimîntat. Vrei să spui că, de atunci, ai devenit mai curajos?

— Poate, am spus. Nu vezi o altă cale?

— Știu că se poate face pornind de la zero, pentru că așa am făcut și eu cîndva. Dincolo de asta, nu văd o altă cale. Cu cît aștepti mai mult, cu atît situația se înrăutățește. De ce n-ai lua Giuvaierul și nu mi-ai împrumuta spada ta, fiule? Nu văd o cale mai bună.

— Nu, am spus. Trebuie să știu mai multe. Mai spune-mi încă o dată cum s-a produs stricăciunea.

— Încă nu știu care dintre copiii tăi a lăsat sîngele nostru pe acest loc, dacă la asta te referi. S-a produs. S-o lăsăm așa.

Însușirile noastre cele mai întunecate se regăsesc puternic în ei. Probabil că ei sînt prea aproape de haosul din care am țîsnit, crescînd fără exercițiile de voință pe care le-am îndurat noi, înfruntîndu-l. M-am gîndit că ritualul traversării Modelului ar fi suficient pentru ei. Nu m-am putut gîndi la ceva mai puternic. Și totuși a dat greș. Fi luptă împotriva tuturor. Caută să distrugă însuși Modelul.

— Dacă am izbuti s-o luăm de la zero, n-ar fi posibil ca aceste evenimente să se repete pur și simplu la nesfîrșit?

— Nu știu. Dar ce altă alternativă avem decît eșecul și o revenire la haos?

— Ce se va alege de ei dacă încercăm un nou început? Tăcu multă vreme. Apoi ridică din umeri.

— Nu pot să-ți spun.

— Cum ar fi fost o altă generație?

Chicoti.

— Cum se poate răspunde la o asemenea întrebare? Habar n-am.

Am scos Atuul mutilat și i l-am înmînat. Îl privi în lumina obiectului său ciudat.

— Cred că sîngele lui Martin, fiul lui Random, am spus, a fost vărsat aici. Habar n-am dacă mai trăiește. Pe unde crezi că a ajuns?

Privi pe deasupra Modelului.

— Deci acesta e obiectul care îl decora, spuse. Cum ai pus mîna pe el?

— Mi-a fost adus, am zis. Nu e opera ta, nu-i așa?

— Firește că nu. Nu l-am văzut în viața mea pe băiat. Dar asta îți dă răspunsul la întrebare, nu-i așa? Dacă va fi o altă generație, copiii tăi o vor distruge.

— Așa cum i-am distruge noi pe ei?

Îmi întîlni privirea și mă examină atent.

— Ai devenit brusc un tată excesiv de grijuliu? întrebă.

— Dacă nu tu ai creat Atuul ăsta, atunci cine a făcut-o?

Privi în jos și îi dădu un bobîrnac cu unghia.

— Cel mai bun elev al meu. Fiul tău Brand. E stilul lui. Vezi de ce sînt în stare de îndată ce capătă un pic de putere? Și-ar da viața vreunul dintre ei ca să păstreze tărîmul, ca să refacă Modelul?

— Probabil, am zis. Probabil Benedict, Gérard, Random, Corwin...

— Benedict e însemnat cu stigmatul pierzaniei. Gérard are voință, dar n-are spirit, lui Random îi lipsesc curajul și hotărîrea. Corwin... Nu era afară din grațiile tuturor și uitat de toți?

Gîndurile îmi reveniră la ultima noastră întîlnire, cînd mă ajutase să evadez din celula mea în *Cabra*. Mi-a trecut prin cap că poate se răsîndise în privința episodului respectiv, pentru că nu fusese conștient de situația care mă adusese acolo.

— Din cauza asta ai luat forma lui? continuă. E vreo manieră de dojană? Mă pui iar la încercare?

— Nu e vorba nici de a fi în grațiile cuiva, nici de uitare, am spus, cu toate că are inamici în sînul familiei și în alte părți. Ar încerca orice ca să păstreze tărîmul. Ce șanse îi dai?

— N-a fost departe multă vreme?

— Ba da.

— Atunci poate că s-a schimbat. Nu știu.

— Eu cred că s-a schimbat. Știu că vrea să încerce.

Mă privi iar și continuă să se uite la mine multă vreme.

— Nu ești Oberon, spuse într-un tîrziu.

— Nu.

— Tu ești cel pe care-l văd dinaintea mea.

— Nici mai mult, nici mai puțin.

— Înțeleg... Nu mi-am dat seama că știai de locul ăsta.

— N-am știut, pînă de curînd. Prima oară cînd am venit aici am fost condus de unicorn.

Făcu ochii mari.

— Asta e... foarte... interesant, spuse. A trecut atît de mult timp...

— Cum rămîne cu întrebarea mea?

— Eh? Întrebare? Ce întrebare?

— Despre șansele mele. Crezi că aş putea fi în stare să repar Modelul?

Avansă lent și, întinzînd mîna dreaptă, mă atinse pe umăr. Toiagul clipi în mîna cealaltă cînd făcu asta; lumina lui albastră pîlpîia la mai puțin de treizeci de centimetri de fața mea, dar nu simțeam nici o căldură. Mă privi în ochi.

— Te-ai schimbat, spuse după un timp.

— Îndeajuns ca să fac treaba?

Privi în depărtare.

— Poate îndeajuns ca să merite să încerci, rosti, chiar dacă ești predestinat eșecului.

— O să mă ajuți?

— Nu știu, spuse, dacă voi fi în stare. Chestia asta cu stările mele, cu gîndurile mele — vine și pleacă. Chiar și acum, simt cum o parte din control îmi alunecă printre degete. Emoția, poate... Ar fi mai bine să ne întoarcem înauntru.

Am auzit un zgomot ca un clinchet în spatele meu. Cînd m-am întors, grifonul era acolo, mișcîndu-și ușor capul de la stînga la dreapta, coada de la dreapta la stînga, cu limba afară. Începu să ne înconjoare, oprindu-se cînd ajunse într-o poziție între Dworkin și Model.

— Știe, spuse Dworkin. Simte cînd încep să mă schimb. Atunci nu mă lasă să mă apropii de Model... Bravo, Wixer. Acum ne întoarcem. E în regulă... Hai, Corwin.

Ne-am îndreptat înapoi către gura peșterii și Wixer ne urmă, cu un clinchet la fiecare pas.

— Giuvaierul, am spus, Giuvaierul Judecății... zici că e necesar pentru refacerea Modelului?

— Da. Trebuie purtat pe întreaga distanță prin Model, regravînd desenul original în locurile în care a fost distrus. Totuși asta nu poate fi făcută decît de cineva care este acordat cu Giuvaierul.

— Eu sînt acordat cu Giuvaierul, am zis.

— Cum? întrebă, oprindu-se.

Wixer scoase un zgomot ca un cotcodăcit în spatele nostru și ne-am reluat mersul.

— Am urmat instrucțiunile tale scrise și pe cele verbale ale lui Eric, am spus. Am luat Giuvaierul cu mine în centrul Modelului și m-am proiectat prin intermediul lui.

— Înțeleg. De unde l-ai obținut?

— De la Eric, pe patul lui de moarte.

Am pătruns în peșteră.

— Îl ai la tine acum?

— Am fost silit să-l ascund într-un loc din Umbră.

— Ți-aș sugera să-l recuperezi rapid și să-l aduci aici sau să-l duci înapoi la palat. E cel mai bine să fie ținut în miezul lucrurilor.

— De ce?

— Tinde să aibă un efect de distorsiune asupra umbrelor dacă rămâne prea mult printre ele.

— Distorsiune? În ce fel?

— Nu pot spune dinainte. Depinde în întregime de locație.

Am cotit, continuându-ne drumul prin semiîntuneric.

— Ce înseamnă, am zis, atunci când porți Giuvaierul și totul începe să se încetinească în jurul tău? Fiona m-a avertizat că e periculos, dar nu știa sigur de ce.

— Asta înseamnă că ai atins granițele propriei tale existențe, că energiile tale vor fi în curînd epuizate, că vei muri dacă nu acționezi repede.

— Ce-nseamnă asta?

— Începe să-ți extragi putere chiar din Model — Modelul primar din interiorul Giuvaierului.

— Cum se face asta?

— Trebuie să i te încredințezi, să te eliberezi, să renunți la identitatea ta, să ștergi granițele care te separă de orice altceva.

— Pare mai ușor de zis decît de făcut.

— Dar poate fi făcut, și este singura cale.

Am clătinat din cap. Ne-am continuat drumul, ajungînd în cele din urmă la ușa cea mare. Dworkin stinse lampa și o rezemă de zid. Am intrat și el încuie ușa. Wixer se opri se afară.

— Acum va trebui să pleci, rosti Dworkin.

— Dar sînt multe alte lucruri despre care trebuie să te întreb, și unele pe care as vrea să ți le spun eu.

— Cîndurile mele devin lipsite de sens, și ți-ai irosi vorbele în zadar. Mîine noapte, sau după, sau după. Grăbește-te! Du-te!

— De ce atîta grabă?

— S-ar putea să te rănesc atunci cînd vine schimbarea asupra mea. Acum o țin în friu doar prin voință. Pleacă!

— Nu știu cum. Știu cum să ajung aici, dar...

— Există tot felul de Atuuri speciale în biroul din încăperea alăturată. Ia lumina cu tine! Du-te oriunde! Pleacă de-aici!

Eram pe punctul de a protesta că nu mă tem de nici o violență fizică din partea lui, cînd trăsăturile începură să-i curgă ca ceara topită și, într-un fel, păru mai solid și cu membrele mai lungi decît înainte. Însfăcînd lumina, am părăsit încăperea, cuprins brusc de un fior.

... La birou. Am deschis violent sertarul și am însfăcat cîteva Atuuri care zăceau răsîndite în interior. Atunci am auzit pași, pașii unui lucru care pătrundea în încăpere în spatele meu, venind din camera pe care tocmai o părăsisem. Nu păreau a fi pașii unui om. N-am privit înapoi. În loc de asta, am ridicat cărțile în fata mea și am privit-o pe cea de deasupra. Era un peisaj necunoscut, dar mi-am deschis imediat mintea și am încercat să ating locul acela. Piscul unui munte, ceva nedefinit dincolo de el, un cer straniu pictat cu puncte, o masă de stele împrăștiate în stînga. ... Cartea de joc era, pe rînd, fierbinte și rece, și un vînt puternic părea că suflă prin ea cînd o priveam, rearanjînd, într-un fel, peisajul.

Atunci, de undeva din dreapta, în spatele meu, vocea complet schimbată dar încă recognoscibilă a lui Dworkin rosti:

— Prostule! Ai ales tărîmul pierzaniei tale!

O imensă mîna ca o gheară — neagră, tare ca pielea, cioturoasă — se întinse peste umărul meu, ca și cum ar fi vrut să-mi însface cartea. Dar viziunea părea deja pregătită, și m-am repezit în ea, întorcînd cartea de îndată ce mi-am dat seama că reușisem să evadiez. Apoi m-am oprit și am stat nemîșcat ca să-mi obișnuiesc simțurile cu noua locație.

Știam. Din frânturi de legendă, fragmente de bârfe ale familiei și dintr-o senzație generală care mă învălui, știam locul în care ajunseseam. Cu o certitudine în privința identității, mi-am ridicat privirea către Curțile Haosului.

Unde? Simțurile sînt niște lucruri atît de nesigure, și acum ale mele erau întinse dincolo de limite. Stîncă pe care stăteam... Dacă încercam să-mi fixeze privirea asupra ei, lua aspectul asfaltului într-o după-amiază fierbinte. Părea că se mișcă și oscilează, deși echilibrul meu nu era afectat. Și nu părea decisă care era o porțiunea ei preferată a spectrului. Pulsa și sclipea ca pielea unei iguane. Privind în sus, am zărit un cer cum nu mai văzusem vreodată. În clipa aceea, era despicat în mijloc — jumătate din el, negru ca noaptea cea mai adîncă, cu stelele dansînd în interior. Cînd spun „dansînd“, nu înțeleg „licărînd“; stelele țopăiau și își schimbau dimensiunile; țîșneau și se roteau în cerc; ajungeau la strălucirea unei nove, apoi se topeau în neant. Era un spectacol înfricoșător la vedere și stomacul mi se strînse cînd mă cuprinse o profundă acrofobie*. Și totuși mutarea privirii nu prea ajuta la îmbunătățirea situației. Cealaltă jumătate a cerului era ca o sticlă cu nisipuri colorate, agitată încontinuu; centuri portocalii, galbene, roșii, albastre, cafenii și purpurii se roteau și se răsuceau; petice verzi, mov, gri și alb imaculat veneau și plecau, uneori devenind centuri, înlocuind sau alăturîndu-se celorlaltor entități contorsionate. Și acestea, la rîndul lor, sclipeau și licăreau, creînd senzații imposibile de distanță și apropiere. Din cînd în cînd, unele sau toate păreau literalmente în înaltul cerului, pentru ca apoi să vină să umple aerul dinaintea mea, cețuri imateriale, trans-

* acrofobie = teamă patologică de locuri înalte. (n. trad.)

parente, șiruri translucide sau tentacule solide de culoare. Mult mai târziu mi-am dat seama că linia care separa negrul de zona colorată avansa lent din dreapta mea, retrăgându-se apoi în stînga. Era ca și cum întreaga boltă cerească se rotea în jurul unui punct situat exact deasupra capului. În ceea ce privește sursa de lumină a jumătății mai strălucitoare, pur și simplu nu putea fi determinată. Stînd acolo, am privit în jos peste ceea ce la început părea o vale plină cu nenumărate explozii de culoare; dar cînd întunericul în progres întîlni acest peisaj, stelele dansară și arseră în adîncurile ei la fel ca și deasupra, dînd senzația unui abis fără fund. Era ca și cum aș fi stat la capătul lumii, capătul universului, capătul oricărui lucru. Dar departe, mult mai departe de locul în care stăteam, ceva pluti pe un munte de un negru pur — lucrul însuși tot beznă, dar mărginită și temperată de sclipiri de lumină greu perceptibile. Nu puteam să-i ghicesc dimensiunile, pentru că distanța, adîncimea, perspectiva erau absente aici. Un singur edificiu? Un grup? Un oraș? Sau pur și simplu un loc? Conturul varia de fiecare dată cînd mi se imprima pe retină. Acum, straturi fine și cețoase se plimbau lent între noi, răsucindu-se ca și cum ar fi fost lungi fire de voal răsfirate de aerul fierbinte. Bolta își încetase rotația exact cînd făcuse o rotație completă. Culorile erau acum în spatele meu, și imperceptibile dacă nu întorceam capul, o acțiune pe care nu doream s-o fac. Era plăcut să stau acolo, privind la absența formelor din care s-au născut, în cele din urmă, toate lucrurile... acest lucru exista chiar înainte de Model. Știam asta, vag dar sigur, chiar în centrul conștiinței mele. Știam asta, pentru că eram sigur că mai fusesem pe aici înainte. Copil al bărbatului care devenisem, se pare că fusesem adus aici cu multă vreme în urmă — de tata sau de Dworkin, acum nu-mi pot aminti — și stătusem sau fusesem ținut aici sau în alt loc apropiat, privind același peisaj cu, sînt sigur, o lipsă asemănătoare de înțelegere, un sentiment similar de neliniște. Plăcerea mea avea o nuanță de o agitație nervoasă, o notă de lucru interzis, un sentiment de anticipare nesigură. În mod special, în clipa aceea se născu în mine dorința de a

avea Giuvaierul pe care fusesem silit să-l abandonez în gră-mada de compost pe umbra Pămînt, lucru pentru care se agitase atîta Dworkin. Oare pentru că o parte din mine căuta o apărare sau măcar un simbol al rezistenței împotriva a cine știe ce se afla acolo? Probabil.

Cum continuam să privesc, fascinat, peste abis, era ca și cum ochii mi se adaptau sau ca și cum peisajul s-ar fi schimbat iar, subtil. Pentru că acum distingeam forme minuscule, fantomatice, deplasîndu-se în acel loc, ca niște meteoriți în ralenti de-a lungul firelor cețoase. Am așteptat, privindu-le cu atenție, căutînd să înțeleg cîte ceva din acțiunile în care erau implicate. În cele din urmă, una dintre forme se deplasă foarte aproape. Puțin după aceea, am căpătat răspunsul.

Se produse o mișcare. Una dintre formele în mișcare se mări și am constatat că urma drumul întortocheat care ducea spre mine. În doar cîteva clipe, luă porțiunile unui călăreț. Pe măsură ce se apropia, căpăta un aspect de soliditate, fără a-și pierde însușirea fantomatică ce părea să caracterizeze tot ce se întindea înaintea mea. O clipă mai tîrziu, am observat un călăreț gol pe un cal fără păr, amîndoi palizi ca un cadavru, îndreptîndu-se spre mine. Călărețul flutura o spadă albă ca un os; ochii lui și ai calului erau roșietici. Nu știam dacă mă văzuse, dacă existam în același plan al realității, atît de nefirească îi era expresia. Totuși, am scos din teacă Grayswandir și m-am retras un pas cînd s-a apropiat.

Părul lui lung, alb răspîndea mici firicele strălucitoare și, cînd întoarse capul, am știut că venise după mine, pentru că atunci i-am simțit privirea ca o apăsare rece pe toată partea din față a corpului. M-am răsucit într-o parte și am ridicat spada ca să mă apăr.

Continuă să înainteze și am constatat că atît el cît și calul erau imenși, mai mari decît îmi închipuisem. Se apropiau. Cînd ajunseră în punctul cel mai apropiat de mine — poate vreo zece metri — calul cabră cînd îl opri călărețul. Atunci mă priviră, legănîndu-se și balasîndu-se ca și cînd s-ar fi aflat pe o plută pe o mare agitată de o hulă ușoară.

— Numele tău! ceru călărețul. Spune-mi numele tău, tu, care vii în acest loc!

Glasul lui îmi produse o senzație de pocnituri în auz. Sunetul era la același nivel, tare și fără inflexiuni.

Am clătinat din cap.

— Îmi spun numele când vreau eu, nu când mi se ordonă. Cine ești tu?

Scoase trei lătrături scurte, pe care le-am interpretat a fi un hohot de râs.

— Te voi doborî la pământ și peste tot, unde o să îți urli numele pentru vecie.

Am îndreptat Grayswandir spre ochii lui.

— Vorba lungă, sărăcia omului.

Am simțit o ușoară senzație de răcoare în clipa aceea, ca și cum cineva s-ar fi jucat cu Atutul meu, gîndindu-se la mine. Numai că era estompată, slabă și nu puteam să-mi împart atenția, deoarece călărețul îi făcu un semn armăsarului și fiara cabră. Distanța e prea mare, mi-am zis. Numai că acest gînd aparținea altei umbre. Fiara se năpusti înainte spre mine, părăsind drumul îngust pe care-l parcusese pînă atunci.

Saltul îl purtă într-un punct destul de depărtat de poziția mea. Numai că nu căzu de acolo și dispăru, așa cum speram. Își reluă mișcările de galop și, cu toate că înaintarea lui nu era în totalitate proporțională cu acțiunea, continua să avanseze peste abis cam cu jumătate din viteză.

În timp ce se petrecea asta, am observat, în locul de unde apăruse inițial, o altă siluetă care părea să se îndrepte spre mine. Nimic de făcut decît să rămîn pe locul meu, să lupt și să sper că voi putea să scap de acest atacator înainte ca celălalt să se năpustească asupra mea.

În timp ce călărețul avansa, privirea lui roșiatică pîlpîi asupra mea și se opri cînd dădu peste Grayswandir. Oricare ar fi fost sursa iluminării ilogice din spatele meu, aceea dăduse la iveală încă o dată desenul delicat de pe spada mea, astfel încît porțiunea de Model pe care o purta străluci pe toată lungimea ei. În clipa aceea, călărețul se afla foarte aproape, dar

trase de hățuri și ridică privirea brusc, întîlnind-o pe a mea. Rînjetul înfiorător dispăru.

— Te cunosc! spuse. Ești cel căruia i se spune Corwin!

Numai că eu și aliatul meu, impulsul, i-am venit de hac.

Potcoavele din față ale armăsarului alunecară pe ieșitură și eu am țîșnit înainte. Reflexele fiarei îl determinară să caute un sprijin egal pentru picioarele din spate în ciuda hățurilor trase. Călărețul își roti spada într-o poziție de apărare cînd înaintam, dar eu am pășit lateral și l-am atacat din stînga. Cînd își mișcă spada de cealaltă parte a corpului, atacam deja. Grayswandir pătrunse prin pielea lui palidă, întrînd lîngă stern și deasupra măruntaielor.

Am scos spada cu forța și picături de foc se scurseră din rană, asemenea sîngelui. Brațul înarmat căzu și armăsarul scoase un țipăt care era mai mult un fluierat cînd șiroiul strălucitor i se scurse pe gît. Am țopăit înapoi cînd călărețul s-a prăbușit în față și fiara, acum cu toate picioarele pe pămînt, se năpusti spre mine, încercînd să mă lovească. Am lovit iar cu spada, în mod reflex, în defensivă. Spada mea îi creștă piciorul stîng din față, și acesta, la rîndul său, începu să ardă.

Am pășit încă o dată într-o parte cînd armăsarul se răsuci și încercă un nou atac. În clipa aceea, călărețul se transformă într-un stîlp de lumină. Fiara zbieră, se roti și țîșni din loc. Fără ezitare, plonjă peste margine și dispăru în abis, lăsîndu-mă cu amintirea unui cap de pisică în flăcări întîlnit cu mult timp în urmă și cu fiorul care însoțea întotdeauna amintirea.

M-am sprijinit de stîncă, gîfîind. Drumul îngust se deplasase mai aproape — poate la trei metri față de margine. Mă apucase un cîrcel în partea stîngă. Al doilea călăreț se apropia rapid. Nu era palid ca primul. Părul îi era negru și avea culoare în obraji. Armăsarul lui era un roib cu o coamă superbă. Călărețul avea o arbaletă încordată, cu săgeata în ea. Am aruncat o privire în spate și nu exista nici o posibilitate de retragere, nici o crevasă în care să mă pot ascunde.

Mi-am șters palma de pantaloni și am înșfăcat Grayswandir de partea tare a lamei. M-am răsucit într-o parte, astfel încît

să fiu cea mai îngustă țintă posibilă. Am ridicat spada între noi, cu mânerul la nivelul capului, cu vârful spre sol, unicul scut pe care-l aveam.

Călăretul veni alături de mine și se opri în cel mai apropiat punct de pe panglica cețoasă. Ridică lent arbaleta, știind că dacă nu mă doboară dintr-o singură lovitură, aş putea folosi spada ca pe o lance. Privirile ni se întâlneau.

Era spin, slab. Posibil bun țintaș, după cum privea. Își stăpînea bine armăsarul, doar prin apăsarea picioarelor. Avea mâini mari, ferme. Eficient. Mă străbătu un sentiment ciudat când l-am privit.

Clipa se întinse dincolo de punctul de declanșare a acțiunii. Se dădu înapoi și coborî lent arma, deși încordarea încă domnea în atitudinea lui.

— Tu, strigă. Asta e spada Grayswandir?

— Da, am răspuns, este.

Își continuă evaluarea, și ceva din interiorul meu căuta ce cuvinte să îmbrace, nu izbuti, fugi gol, departe prin noapte.

— Ce vrei să faci aici? întrebă.

— Să plec, am rostit.

Se auzi un șuierat când săgeata izbi stînga undeva, departe în stînga mea.

— Atunci du-te, rosti. Asta e un loc periculos pentru tine.

Își răsuci armăsarul înapoi în direcția din care venise.

Am coborît Grayswandir.

— N-o să te uit, am zis.

— Nu, răspunse. Să nu mă uiți.

Apoi porni în galop și, cîteva clipe mai tîrziu, dispăru și ceața.

Am pus Grayswandir la loc în teacă și am făcut un pas înainte. Universul începea să reapară în jurul meu, cu lumina avansînd în dreapta mea, cu întunericul retrăgîndu-se în stînga. Am căutat o cale de a escalada proeminența stîncioasă din spatele meu. Părea să nu aibă mai mult de nouă sau zece metri, și îmi doream să văd cum arată peisajul de acolo de sus. Protoberanța pe care mă aflam se întindea atît în dreapta cît și

în stînga. La o examinare atentă, drumul din dreapta se îngusta rapid totuși, fără a permite o ascensiune adecvată. M-am întors și mi-am croit drum spre stînga.

Am dat peste un ungher mai bolovănos într-un loc strîmt, dincolo de o ridicătură stîncoasă. Străbătîndu-l cu privirea, mi s-a părut că o ascensiune poate fi posibilă. Am aruncat o privire ca să verific existența vreunei amenințări. Drumul fantomatic se deplasa la mare depărtare; nici un alt călăreț la orizont. Am început să urc.

Ascesiunea nu era dificilă, cu toate că înălțimea s-a dovedit a fi mai mare decît păruse de jos. Probabil un simptom al distorsiunii spațiale care se pare că afectase modul în care distingeam totul în acest loc. După un timp, am ajuns sus și m-am ridicat într-un punct care oferea o mai bună priveliște în direcția opusă abisului.

Încă o dată, am urmărit culorile haotice. Din dreapta, întunericul se ținea după ele. Teritoriul deasupra căruia dansau era presărat cu cratere și stînci, fără nici un alt semn de viață. Totuși, trecînd prin mijloc, dinspre orizontul îndepărtat pînă într-un punct în munți undeva în dreapta, negru ca smoala și plin de serpentine, se întindea ceea ce nu putea fi altceva decît drumul negru.

Încă zece minute de cătărat și manevre și am ajuns în poziția de a-i vedea capătul. Șerpuia printr-o trecere largă în munți și se întindea chiar pînă la capătul abisului. Acolo, întunecimea sa se contopea cu cea care umpluse locul, perceptibilă acum numai în virtutea faptului că bloca strălucirea stelelor. Folosind această stavilă ca să-l măsoar, am ajuns la concluzia că drumul continua către proeminența întunecată în jurul căreia se deplasau panglicile cețoase.

M-am întins pe burtă, astfel încît să deranjez cît mai puțin posibil conturul crestei joase, în eventualitatea că niște ochi nevăzuți și-ar fi aruncat privirea într-acolo. Zăcînd așa, m-am gîndit la deschiderea drumului. Deteriorarea Modelului lăsa-se Amberul accesibil prin această cale și cred că blestemul meu precipitase evenimentele. Simțeam acum că s-ar fi întîmplat și

fără mine, dar eram sigur avusesem și eu un rol. Vina era totuși parțial a mea, deși nu chiar în întregime, așa cum crezusem cîndva. M-am gîndit atunci la Eric, la momentele cînd era pe moarte, pe Kolvir. Spusese că, în ciuda urii pentru mine, își păstra blestemul de moarte pentru dușmanii Amberului. Cu alte cuvinte, asta și ăștia. Ironic. Acum, eforturile mele erau în totalitate îndreptate către îndeplinirea dorinței rostite cu limbă de moarte de fratele pe care-l plăcusem cel mai puțin. Blestemul lui care să anuleze blestemul meu, cu mine drept agent. Potrivit totuși, poate, într-un sens mai larg.

Am scrutat zarea și am fost mulțumit că nu descopăr șiruri de călăreți strălucitori înaintînd sau adunîndu-se pe acel drum. Cîtă vreme o altă grupare de călăreți nu era deja în drum spre Amber, acesta era temporar în siguranță. Cu toate astea, *imediat mi-au venit în minte o serie de lucruri care m-au pus în încurcătură*. Mai cu seamă, dacă într-adevăr timpul acționa în acest loc atît de neobișnuit cum indicase posibila origine a Darei, atunci de ce nu avusesese loc încă un atac? Avuseseră un morman de timp în care să-și revină și să se pregătească pentru un alt atac. Se petrecuse oare ceva recent — după timpul Amberului, vreau să zic — care să fi modificat natura strategiei lor? Dacă da, ce anume? Armele mele? Vindecarea lui Brand? Sau altceva? M-am întrebat, de asemenea, cît de departe ajunseseră avanposturile lui Benedict. Cu siguranță nu pînă aici, altfel aș fi fost informat. Fusesse vreodată în acest loc? Oare stătuse vreunul dintre ceilalți de curînd în locul în tocmai am stat și eu, privind peste Curțile Haosului, știind ceva ce eu nu știam? Am decis să-i întreb despre asta pe Brand și Benedict de îndată ce mă voi întoarce.

Toate astea m-au făcut să mă întreb cum se purta timpul cu mine, în clipa asta. Mai bine să nu zăbovesc aici mai mult decît e necesar, mi-am zis. M-am uitat pe celelalte Atuuri pe care le luasem din biroul lui Dworkin. Deși toate prezentau interes, nici unul dintre decoruri nu-mi era familiar. Am scos atunci cutiuța mea și am scormonit după Atuul lui Random.

Poate el era cel care încercase să mă contacteze mai devreme. Am ridicat cartea și am privit-o.

În scurt timp, imaginea se mișcă dinaintea ochilor mei și am observat un caleidoscop de imagini neclare, cu Random în mijlocul lor. Mișcare și perspective distorsionate...

— Random, am rostit. Sînt Corwin.

I-am simțit mintea, dar n-am primit nici un răspuns. Atunci am înțeles că se afla în mijlocul unei curse drăcești, toată concentrarea lui fiind îndreptată spre modificarea umbrelor în jurul său. Nu putea răspunde fără să piardă controlul.

Am blocat Atuul cu mîna, întrerupînd contactul.

Am ales cartea lui Gérard. Cîteva clipe mai tîrziu, contactul era stabilit. M-am ridicat.

— Corwin, unde te afli? se interesă.

— La capătul lumii, am spus. Vreau să vin acasă.

— Hai!

Întinse mîna. Am întins-o și eu, am prins-o, am pășit înainte.

Ne aflam la parterul palatului din Amber, în salonașul în care ne reuniserăm cu toții în noaptea revenirii lui Brand. Părea a fi dis-de-dimineată. Focul ardea în șemineu. Eram singuri.

— Am încercat să te contactez mai devreme, spuse. Cred că și Brand. Dar nu pot fi sigur.

— Cît timp am lipsit?

— Opt zile, spuse.

— Mă bucur că m-am grăbit. Ce se-ntîmplă?

— Nimic rău, rosti. Nu știu ce vrea Brand. A tot întrebat de tine și nu te puteam contacta. În cele din urmă, i-am dat un pachet de cărți și i-am spus să vadă dacă se poate descurca mai bine. Se pare că n-a putut.

— Am fost zăpăcit, am rostit, și timpul a curs altfel.

Încuviîntă.

— L-am tot evitat pe Brand, acum că e în afară de pericol. E iar într-una dintre stările lui întunecate și insistă că-și poate

puta singur de grijă. În privința asta are dreptate, și e mai bine așa.

— Unde e acum?

— Înapoi în apartamentele sale, și era încă acolo acum vreo oră — cugetînd.

— A mai ieșit?

— Cîteva scurte plimbări. Dar nu în ultimele zile.

— Presupun că ar fi bine să mă duc să-l văd. Vreo veste de la Random?

— Da. Benedict s-a întors acum cîteva zile. A spus că a găsit o serie de informații legate de fiul lui Random. L-a ajutat să verifice cîteva. Una dintre ele ducea mai departe, dar Benedict a fost de părere că e mai bine să nu fie plecat atîta vreme din Amber, cît timp lucrurile sînt atît de nesigure. Așa că l-a lăsat pe Random să continue căutările de unul singur. Totuși, s-a ales cu ceva în urma aventurii. S-a întors distrîndu-se cu un braț artificial — un obiect frumos lucrat. Poate face cu el exact ce făcea înainte.

— Adevărat? Sună al naibii de cunoscut.

Zîmbi, încuviință.

— Mi-a povestit că tu i l-ai adus înapoi din Tir-na Nog'th. De fapt, vrea să vorbească cu tine despre asta cît mai curînd posibil.

— Nu mă-ndoiesc, am spus. Unde e acum?

— Într-unul din avanposturile pe care le-a instalat de-a lungul drumului negru. Va trebui să-l contactezi prin Atu.

— Mersi, am rostit. Ceva nou despre Julian sau Fiona?

Clătină din cap.

— În regulă, am spus, întorcîndu-mă spre ușă. Cred că o să mă duc să-l văd mai întîi pe Brand.

— Sînt curios să aflu ce vrea, rosti.

— O să țin minte asta, i-am spus.

Am ieșit din încăpere și m-am îndreptat spre scări.

Am bătut la ușa lui Brand.

— Intră, Corwin, spuse.

Am intrat, hotărînd în timp ce treceam pragul să nu-l întreb cum știuse cine bate la ușa. Camera lui era luminoasă, cu lumînări arzînd în ciuda faptului că era zi și avea patru ferestre. Obloanele a trei ferestre erau trase. Al patrulea era parțial deschis. Brand stătea în picioare lîngă acesta din urmă, privind spre mare. Era îmbrăcat în catifea neagră din cap pînă-n picioare, cu un lanț de argint la gît. Centura era de asemenea din argint — un obiect rafinat, din inele. Se juca cu un mic stilet și nu mă privi cînd am intrat. Era încă palid, dar avea barba îngrijită și arăta bine și un pic mai împlinit decît atunci cînd îl văzusem ultima oară.

— Arăți mai bine, am spus. Cum te simți?

Se întoarse și mă privi, fără expresie, cu ochii pe jumătate închiși.

— Unde naiba ai fost? rosti.

— Înceace și încolo. De ce-ai vrut să mă vezi?

— Te-am întrebat unde ai fost?

— Și eu te-am auzit, am spus, redeschizînd ușa din spatele meu. Acum o să ies și o să intru iar. Ce-ai zice să reluăm conversația de la început?

Oftă.

— Stai o clipă. Iartă-mă, spuse. De ce sîntem toți atît de sensibili? Nu știu... În regulă. Poate ar fi mai bine dacă am relua conversația.

Își băgă stiletul în teacă, traversă camera și se așează într-un scaun solid din lemn și piele.

— Începusem să mă-ngrijorez în legătură cu toate lucrurile pe care le-am discutat, spuse, și cu unele despre care nu am vorbit. Am așteptat un timp suficient, după părerea mea, ca să-ți termini treaba în Tir-na Nog'th și să revii. Atunci am început să mă interesez de soarta ta și mi s-a spus că nu reveniseși încă. Am continuat să aștept. La început am fost nerăbdător, după care m-am gândit că poate ai fost prins într-o ambuscadă de către inamicii noștri. Când am întrebat mai târziu iar despre tine, am aflat că reveniseși doar pentru a vorbi cu soția lui Random — trebuie că a fost o conversație remarcabilă — și pentru a trage un pui de somn. Apoi ai plecat iar. M-am enervat că n-ai găsit de cuviință să mă ții și pe mine la curent cu evenimentele, dar am hotărât să continuu să te aștept încă un pic. În cele din urmă, i-am cerut lui Gérard să te contacteze prin Atu. Când a eșuat, am fost îngrijorat de-a binelea. Atunci am încercat cu însumi și, deși părea că te-am contactat în câteva ocazii, n-am reușit să merg pînă la capăt. M-am temut pentru tine, și acum constat că n-aveam nici un motiv să mă tem. De-aia am fost nepoliticos.

— Înțeleg, am spus, așezîndu-mă în dreapta lui. De fapt, pentru mine timpul alerga mai repede, așa că, din punctul meu de vedere, am lipsit foarte puțin. Probabil rana ta s-a vindecat mai mult decît a mea.

Zîmbi slab și încuviință.

— Asta mă face să mă simt ceva mai bine..

— Nu îmi pasă cum te simți. Voi ai să mă vezi pentru ceva anume. S-auzim.

— Ceva te nemulțumește, roști. Poate ar trebui să discutăm despre asta mai întîi.

— În regulă, am spus. Hai.

M-am răsucit și am privit tabloul de pe peretele de lîngă ușă. O pictură în ulei, o imagine mai degrabă sumbră, înfățișînd fintîna din Mirata, cu doi bărbați stînd de vorbă lîngă cailor.

— Ai un stil aparte, am spus.

— În toate, răspunse.

— Mi-ai luat vorba din gură, am spus, scoțînd Atuul lui Martin și dîndu-i-l.

Rămase fără expresie cînd îl cercetă, îmi aruncă o privire fugară, piezișă, și apoi încuviință.

— Nu pot să neg că e mîna mea, rosti.

— A lucrat mai mult decît cartea de joc, mîna asta a ta. Nu-i așa?

Își linse buza de sus cu vîrful limbii.

— Unde ai găsit-o? întrebă.

— Exact unde ai lăsat-o, în miezul lucrurilor — în ade-văratul Amber.

— Deci... spuse, ridicîndu-se din scaun și revenind la fereastră, ținînd cartea ca și cum ar fi vrut s-o studieze într-o lumină mai bună. Deci, repetă, știi mai multe decît mi-aș fi închipuit. Cum ai aflat de Modelul primar?

Am clătinat din cap.

— Răspunde mai întîi la întrebarea mea: tu l-ai înjunghiat pe Martin?

Se răsuci spre mine încă o dată, mă privi o clipă, apoi încuviință apăsător. Ochii continuau să-mi scruteze chipul.

— De ce? am întrebat.

— Cîeva trebuia s-o facă, explică el, ca să deschidă calea pentru puterile de care aveam nevoie. Am tras la sorti.

— Și tu ai cîștigat.

— Cîștigat? Pierdut? Ridică din umeri. Ce mai contează acum? Lucrurile n-au luat întorsătura la care ne-am fi așteptat. Acum sînt o persoană diferită față de cea de-atunci.

— L-ai ucis?

— Ce?

— Pe Martin, fiul lui Random. A murit în urma rănii provocate de tine?

Își întoarse mîinile cu palmele în sus.

— Nu știu. Dacă n-a murit, nu înseamnă că n-am încercat să-lucid. Nu trebuie să mergi mai departe. Ai descoperit vinovatul. Acum ce-ai de gând să faci?

Am clătinat din cap.

— Eu? Nimic. Din câte știu, băiatul e în viață.

-- Atunci hai să vorbim despre chestiuni mai importante. De câtă vreme știi de existența Modelului adevărat?

-- De multă vreme. Originea, funcțiunile, efectul singelui din Amber asupra lui -- de multă vreme. Am fost mult mai atent la spusele lui Dworkin decât ți-ai fi imaginat. N-am văzut nici un avantaj în a distruge eșafodajul existenței, totuși. Așa că multă vreme n-am răscolit problema. Abia după ce am vorbit recent cu tine mi-a trecut prin cap că drumul negru ar putea avea legătură cu o asemenea nebunie. Când m-am dus să inspectez Modelul, am găsit Atuul lui Martin și toate celelalte.

— Nu știam că te cunoșteai cu Martin.

— N-am dat niciodată ochii cu el.

— Atunci de unde știi că el e personajul din Atu?

— Nu eram singur în locul acela.

-- Cine era cu tine?

Am zîmbit.

— Nu, Brand. Încă e rîndul tău. Mi-ai spus atunci când am vorbit ultima oară că inamicii Amberului veneau de la Curțile Haosului, că aveau acces spre tărîm prin intermediul drumului negru, datorită a ceva pe care tu și Bleys și Fiona l-ați făcut atunci când căzuserăți de acord asupra celei mai bune căi de a pune mîna pe tron. Acum știu ce-ați făcut. Totuși Benedict a ținut sub observație drumul negru și eu tocmai am aruncat o privire peste Curțile Haosului. Nu există o nouă comasare de forțe, nici o deplasare către noi de pe acel drum. Știi că timpul se scurge diferit în locul acela. Ar fi avut timp berechet să pregătească un nou atac. Vreau să știu ce anume îi ține în loc. De ce nu s-au mișcat? Ce așteaptă, Brand?

— Ai impresia că știu mai mult decât în realitate.

— Nu cred. Tu ești expertul local în subiectul asta. Tu ai tratat cu ei. Acest Atu e dovada că ai ascuns și alte chestiuni. Nu te fofila, vorbește.

— Curțile... roști. Ai fost ocupat. Eric a fost un prost că nu te-a ucis imediat — dacă ar fi știut că știi toate astea.

— Eric era un prost, am încuviințat. Tu nu ești. Acum vorbește.

— Dar sînt un prost, unul sentimental, de fapt. Îți amintești ziua ultimei noastre înfruntări, aici în Amber, cu mult timp în urmă?

— Mai mult sau mai puțin.

— Stăteam pe marginea patului. Tu stăteai lângă biroul meu. Cînd te-ai răsucit și te-ai îndreptat spre ușă, m-am hotărît să te ucid. Am întins mîna lângă pat, unde țineam o arbaletă pregătită, cu o săgeată în ea. De fapt, eram cu mîna pe ea și eram pe punctul de a o ridica, cînd mi-am dat seama de ceva care m-a oprit.

Tăcu.

— Ce anume? am întrebat.

— Uită-te acolo, la ușă.

M-am uitat, n-am remarcat nimic special. Am început să scutur din cap exact cînd roști:

— Pe podea.

Atunci mi-am dat seama ce era — roșu-cafeniu și măslineu și maro și verde, cu un mic model geometric.

Încuviință.

— Stăteai pe covorul meu preferat. Nu voiam să-l împrăsc cu sînge. Mai tîrziu, mi-a trecut furia. Așa că și eu, la rîndul meu, sînt o victimă a emoției și împrejurărilor.

— Frumoasă poveste... am început.

— ...dar acum vrei să încetez să trag de timp. Oricum, nu făceam asta. Încercam să subliniez ceva. Sîntem cu toții în viață datorită toleranței unul față de celălalt și a cîte unui mic accident norocos întîmplător. Voiam să propun renunțarea la toleranța și eliminarea posibilității de accident în cîteva cazuri foarte importante. Mai întii totuși, ca să-ți răspund la întrebare,

cu toate că nu știu sigur ce îi ține în loc, pot oferi o presupunere destul de bună. Bleys a reunit o armată numeroasă pentru un atac asupra Amberului. Oricum, nu de calibrul celei cu care l-ai însoțit. Vezi tu, el contează pe faptul că amintirea ultimului atac a condiționat reacțiile la acesta. Probabil că atacul va fi precedat de încercări de asasinat asupra lui Benedict și a ta. În orice caz, întreaga afacere va fi un simulacru. Presupun că Fiona a contactat Curțile Haosului — poate chiar se află acolo acum — și i-a pregătit pentru adevăratul atac, la care trebuie să ne așteptăm oricând după diversiunea lui Bleys. Atunci...

— Spui că e o foarte bună presupunere, l-am întrerupt. Numai că noi nici măcar nu știm sigur dacă Bleys mai e în viață.

— Bleys trăiește, spuse. Am reușit să mă conving de existența lui prin intermediul Atuului său — chiar o scurtă evaluare a activităților lui curente — înainte să devină conștient de prezența mea și să mă blocheze. E foarte sensibil la asemenea gen de supraveghere. L-am găsit pe câmpul de luptă cu trupele pe care intenționează să le folosească împotriva Amberului.

— Și Fiona?

— Nu, spuse, n-am făcut experimentul cu Atuul ei și te-ai sfătui n-o faci nici tu. E extrem de periculoasă, și n-am vrut să mă las descoperit în fața influenței ei. Părerea mea despre situația ei actuală se bazează pe deducție mai degrabă decât pe cunoașterea directă. Totuși sînt destul de sigur de deducțiile mele.

— Înțeleg, am spus.

— Am un plan.

— Dă-i drumul.

— Felul în care m-ai eliberat din detenție a fost destul de inspirat, combinînd forța de concentrare a fiecăruia, așa cum ai făcut. Același principiu ar putea fi folosit din nou, cu un scop diferit. O forță ca asta ar putea pătrunde destul de ușor prin sistemul de apărare al unei persoane — chiar al uneia ca Fiona, dacă efortul e direcționat corect.

— Cu alte cuvinte, direcționat de tine?

— Bineînțeles. Propun să adunăm familia și să ne forțăm calea către Bleys și Fiona, oriunde s-ar afla. Îi prindem, îi blocăm în carne și oase, doar pentru o clipă. Suficient pentru mine ca să lovesc.

— Așa cum i-ai făcut lui Martin?

— Mai bine, sînt convins. Martin a reușit să se elibereze în ultimul moment. De data asta ar trebui să nu se întîmple așa, dacă ajutați cu toții. Chiar și trei sau patru probabil că ar fi îndeajuns.

— Tu chiar crezi că se poate rezolva atît de simplu?

— Știu că ar fi bine să încercăm. Timpul trece. Tu vei fi unul dintre cei executați atunci cînd vor cuceri Amberul. Și eu la fel. Ce spui de asta?

— Dacă voi fi convins că e necesar. Atunci nu voi avea de ales și voi fi de acord.

— E necesar, crede-mă. Următorul lucru de care o să am nevoie e Giuvaierul Judecății.

— Pentru ce?

— Dacă Fiona se află cu adevărat în Curțile Haosului, Atuul singur probabil că va fi insuficient să o contactăm și să o reținem — chiar cu sprijinul tuturor. În cazul ei, voi avea nevoie de Giuvaier ca să ne concentrăm energiile.

— Bănuiesc că asta se poate aranja.

— Atunci, cu cît mai devreme, cu atît mai bine. Poți să pui lucrurile la punct pentru diseară? Mi-am revenit suficient ca să pot duce totul la bun sfîrșit.

— La naiba, nu, am spus, ridicîndu-mă.

— Ce vrei să spui? Apucă strîns brațele scaunului, ridicîndu-se pe jumătate. De ce nu?

— Am spus că voi merge pînă la capăt dacă voi fi convins că e necesar. Ai recunoscut că, în mare parte, e o chestiune de conjunctură. Chiar și acest simplu fapt e suficient ca să nu fiu convins.

— Atunci, nu te mai gîndi să fii convins. Îți poți permite să riști? Următorul atac va fi mult mai puternic decît ultimul.

Corwin. Sînt conștienți de noile tale arme. Vor ține seama de asta în planurile lor.

— Chiar dacă sînt de acord cu tine, Brand, sînt sigur că nu-i pot convinge pe ceilalți că execuțiile sînt necesare.

— Să-i convingi? Spune-le doar! Ești cu mîna în gîtul lor, Corwin! Acum deții controlul. Vrei să continui așa, nu?

Am zîmbit și m-am îndreptat spre ușă.

— Și eu vreau să acționez în felul meu, am spus. O să țin seama de sugestia ta.

— În felul tău o să fii ucis. Mai devreme decît îți închipui.

— Stau iar pe covorul tău, am spus.

Izbucni în rîs.

— Foarte bine. Numai că nu te amenintam. Știi ce-am vrut să spun. Acum ești răspunzător pentru tot Amberul. Trebuie să faci ceea ce se cuvine.

— Și tu știi ce-am vrut să spun. N-o să ucid încă doi dintre noi numai din cauza suspiciunilor tale. Mi-ar trebui mai mult de-atît.

— Cînd vei avea mai mult, s-ar putea să fie prea tîrziu. Am ridicat din umeri.

— O să vedem.

Am ajuns la ușă.

— Ce-o să faci acum?

Am clătinat din cap.

— Nu spun oricui tot ce știu, Brand. E un fel de asigurare.

— Apreciez asta. Sper că știi destule.

— Sau poate ți-e teamă că știu prea multe, am spus.

Pentru o clipă, o expresie prudentă dansă pe mușchii de sub ochii săi. Apoi zîmbi.

— Nu mi-e teamă de tine, frate, rosti.

— E bine cînd n-ai nimic de care să te temi, am spus.

Am deschis ușa.

— Așteaptă, spuse.

— Da?

— Ai uitat să-mi spui cine era cu tine cînd ai descoperit Atuul lui Martin, în locul în care îl lăsasem.

— Ei bine, era Random, am spus.

— Oh. Știe amănunte?

— Cu alte cuvinte, dacă știe că i-ai înjunghiat fiul? Răspunsul e nu, nu încă.

— Înțeleg. Și noul braț al lui Benedict? Am înțeles că ai făcut cumva și i l-ai adus din Tir-na Nog'th. Aș vrea să știu mai multe despre asta.

— Nu acum. Să mai păstrăm ceva și pentru următoarea noastră întâlnire. Peste puțină vreme.

Am ieșit și am închis ușa, adresînd mulțumirile mele tăcute covorului.

După ce am vizitat bucătăriile, construind un prînz enorm și demolîndu-l, m-am îndreptat către grajduri, unde am localizat un tînăr și arătos roib care-i aparținuse cîndva lui Eric. M-am împrietenit cu el în ciuda acestui lucru și un pic mai tîrziu mergeam împreună spre traseul de pe Kolvir care urma să ne ducă în tabăra armatelor mele din Umbră. Călărind și digerînd, am încercat să pun în ordine evenimentele și revelațiile din ultimele ore. Dacă Amberul se ridicase într-adevăr ca rezultat al actului de revoltă a lui Dworkin în Curțile Haosului, atunci înseamnă că eram cu toții înrudiți cu forțele care acum ne amenințau. Firește, era dificil de hotărît cît de mult puteai să ai încredere în spusele lui Dworkin. Totuși era adevărat că drumul negru se îndrepta spre Curțile Haosului și se pare că era un rezultat direct al ritualului lui Brand, bazat pe principiile învățate de la Dworkin. Din fericire, pentru moment, părțile din povestea lui Dworkin care necesitau o mai mare credulitate erau cele de o mai mică importanță, din punct de vedere imediat, practic. Totuși, nu eram sigur ce părere am despre descendența mea dintr-un unicorn...

— Corwin!

Am tras de hățuri. Mi-am deschis mintea către expeditor și apărui imaginea lui Ganelon.

— Sînt aici, am spus. De unde ai făcut rost de un set de Atuuri? Și cum ai învățat să le folosești?

— Am luat un pachet din cutia din bibliotecă, cu ceva timp în urmă. M-am gîndit că e o idee bună să am o cale de a te

contacta rapid. În ce privește folosirea lor, am făcut ceea ce pare că faceți tu și ceilalți — examinează Atuul, gîndește-te la el, concentrează-te ca să intri în contact cu persoana.

— Ar fi trebuit să-ți fac rost mai demult de un pachet, am spus. A fost o neglijență din partea mea pe care sînt bucuros că ai remediat-o. Acum le încercai sau s-a întîmplat ceva?

— Ceva, spuse. Unde ești?

— Întîmplător, mă îndreptam spre tine.

— Ești în regulă?

— Da.

— Perfect. Atunci vino. Mai bine n-aș încerca să te aduc prin chestia asta, așa cum procedați voi. Nu e chiar atît de urgent. O să te văd mai încolo.

-- Da.

Întrerupse contactul și am scuturat hăturile și am mers mai departe. Pentru o clipă, mă cnervasem că nu-mi ceruse pur și simplu un pachet. Apoi mi-am amintit că lipsisem mai mult de o săptămînă, conform timpului din Amber. Probabil că-și făcuse griji, nu avusese încredere în ceilalți ca s-o facă în locul lui. Poate că așa a fost.

Coborîrea era rapidă, dar echilibrul călătoriei către tabără fu destabilizat rapid. Calul — al cărui nume, apropo, era Drum — părea fericit că merge undeva și avea tendința să meargă aiurea la cea mai mică ezitare. I-am lăsat frîu liber la un moment dat ca să-l obosesc un pic și puțin după aceea am văzut tabăra. Cam în aceeași clipă mi-am dat seama că-mi lipsește Star.

Cînd am pătruns în tabără, am fost ținta privirilor și onorurilor. Tăcerea se lăsa în urma mea și toate activitățile încetau atunci cînd treceam. Mă-ntrebam dacă nu cumva credeau că venisem să le dau un ordin de bătălie.

Ganelon se iți din cortul lui înainte să descalec.

— Iute, remarcă, strîngîndu-mi mîna cînd eram jos. Frumos cal.

— Da, am aprobat, dînd hăturile ordonantei lui. Ce noutăți ai?

— Ei bine... rosti. Am vorbit cu Benedict...

— Ceva legat de drumul negru?

— Nu, nu. Nimic de genul ăsta. A venit să mă vadă după ce s-a întors de la prietenii ăia ai lui — Tegy — să-mi spună că Random e în regulă, că e verifică o informație despre unde s-ar afla Martin. După asta, am vorbit despre alte chestiuni și, în cele din urmă, mi-a cerut să-i spun tot ce știu despre Dara. Random îi povestise despre traversarea ei prin Model, și hotărîse atunci că prea mulți, în afara ta, știau de existența ei.

— Deci, ce i-ai spus?

— Totul.

— Inclusiv bănuielile, speculațiile de după Tir-na Nog'th?

— Exact.

— Înțeleg. Cum a reactionat?

— A părut entuziasmat. Fericit, aș putea spune. Vino să vorbești chiar tu cu el.

Am încuviințat și se întoarse spre cort. Dădu deoparte faldul și păși într-o parte. Am intrat.

Benedict era așezat pe un scăunel scund, lângă o lădiță pe care era desfășurată o hartă. Urmărea ceva pe hartă cu degetul lung, metalic al mîinii strălucitoare, scheletice, atașate cu cabluri argintii și nituri de foc de brațul mecanic mortal pe care i-l adusesem înapoi din orașul din cer, întregul dispozitiv fiind acum atașat de ciotul brațului drept, puțin sub punctul în care mîneca de la cămașa sa cafenie fusese tăiată, o transformare care m-a făcut să mă opresc cu un tremur scurt, atît de mult semăna cu fantoma pe care o întîlnisem. Își îndreptă ochii către mine și ridică mîna în semn de salut, un gest lejer, executat perfect, și îmi adresă cel mai larg zîmbet pe care i-l văzusem vreodată întipărit pe chip.

— Corwin! spuse, după care se ridică și îmi întinse mîna aceea.

A trebuit să mă forțez să strîng dispozitivul care aproape că mă ucisese. Dar Benedict arăta mult mai amabil față de mine decît fusese înainte. Am strîns noua lui mîna și apăsarea pe care o exercita era perfectă. Am încercat să nu iau în seamă

răceala și ascuțișul ei și aproape că am reușit, uluit fiind de controlul asupra ei pe care-l dobîndise în atît de scurt timp.

— Îți datorez scuze, roști. Te-am judecat greșit. Îmi pare foarte rău.

— E-n regulă, am spus. Înțeleg.

Îmi mai țin u mîna o clipă, și impresia mea că lucrurile aparent se rezolvaseră între noi a fost întunecată doar de strînsoarea acelor degete precise și mortale pe umărul meu.

Ganelon chicoti și aduse un alt scăunel, pe care-l puse la celălalt capăt al lădiței. Chiar dacă eram iritat de faptul că dăduse în vileag subiectul pe care nu-l doream menționat, indiferent de împrejurări, senzația a fost diminuată de vederea efectelor ei. Nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată pe Benedict într-o stare mai bună; Ganelon era evident mulțumit că, într-un fel, contribuisese și el la rezolvarea neînțelegerilor noastre.

Am zîmbit și eu și am luat loc, după ce mi-am desfăcut centura cu spada și am atîrnat Grayswandir pe stîlpul cortului. Ganelon dădu la iveală trei pahare și o sticlă cu vin. În timp ce așeza paharele dinaintea noastră și turna vin, remarcă:

— În semn de mulțumire pentru că mi-ai oferit cortul tău în acea noapte, în Avalon.

Benedict ridică paharul cu un clinchet aproape imperceptibil.

— E mai multă tihnă în acest cort, spuse. Nu-i așa, Corwin? Am încuviințat și am ridicat paharul.

— Pentru această tihnă. Fie să domnească de-a pururi.

— Am apucat să vorbesc cu Random pe îndelete, pentru prima oară după multă vreme, spuse. S-a schimbat destul de mult.

— Da, am aprobat.

— Sînt mai dispus să-l cred acum, decît în zilele demult apuse. Am reușit să discutăm după ce am plecat de la Tegy.

— Încotro vă îndreptați?

— Niște comentarii pe care le-a făcut Martin gazdelor sale păreau să indice că va merge într-un loc din Umbră pe care

eu îl știam — orașul bloc Heerat. Ne-am dus acolo și am descoperit că e adevărat. Trecuse pe acolo.

— Nu cunosc Heeratul, am spus.

— Un loc din argilă și piatră — un centru comercial la intersecția mai multor căi de negoț. Acolo, Random a aflat vesti care l-au purtat spre est și, probabil, mai adânc în Umbră. Ne-am despărțit la Heerat, pentru că nu voiam să lipsesc prea mult din Amber. De altfel, mai exista și o chestiune personală pe care eram nerăbdător s-o rezolv. Mi-a povestit că a văzut-o pe Dara traversînd Modelul în ziua băătăiei.

— Așa e, am spus. L-a traversat. Eram și eu acolo.

Încuviință.

— Așa cum am spus, Random m-a impresionat. Am fost înclinat să cred că spune adevărul. Dacă era așa, atunci era posibil să fi spus și tu adevărul. Luînd de bună asta, a trebuit să cercetez afirmațiile fetei. Tu nu erai disponibil, așa că am ajuns la Ganelon — asta s-a petrecut acum cîteva zile — și l-am rugat să-mi spună tot ce știe despre Dara.

Am aruncat o privire spre Ganelon, care înclină ușor capul.

— Deci acum crezi că ai descoperit o nouă rudă, am spus, una mincinoasă mai exact, și, destul de posibil, una care ne e dusman — dar în orice caz o rudă. Care e următoarea ta mișcare?

Luă o sorbitură de vin.

— Mi-ar plăcea să cred în rudenie, rosti. Într-un fel, noțiunea mă satisface. Așa că mi-ar plăcea s-o dovedesc sau s-o neg cu certitudine. Dacă se dovedește că sîntem într-adevăr înrudiți, atunci mi-ar plăcea să înțeleg motivațiile acțiunilor ei. Și mi-ar plăcea să aflu de ce nu m-a informat în mod direct de existența sa.

Puse paharul jos, ridică mîna cea nouă și își încovoie degetele.

— Așa că mi-ar plăcea să încep, continuă, prin a afla de experiențele legate de mine și de Dara pe care le-ai trăit în Tir-na Nog'th. Si eu sînt extrem de curios despre mîna asta, care se comportă ca și cum ar fi fost făcută pentru mine. N-am

auzit niciodată despre un obiect fizic obținut din orașul din cer.

Strînse pumnul, îl descleștă, roti mâna din încheietură, întinse brațul, îl ridică, îl lăsă lent pe genunchi.

— Random a reușit o lucrare chirurgicală foarte eficientă, nu crezi? trase concluzia.

— Foarte, am fost de acord.

— Deci, îmi spui povestea?

Am încuviințat și am luat o gură de vin.

— Mă aflu în palatul din cer când s-a întâmplat asta, am spus. Locul era plin de umbre negre ca smoala, în mișcare. Am simțit un impuls să vizitez camera tronului. M-am dus acolo și, când umbrele s-au dat la o parte, te-am văzut stînd în dreapta tronului, purtînd brațul. Cînd lucrurile au devenit mai limpezi, am văzut-o pe Dara așezată pe tron. Am înaintat și am atins-o cu Grayswandir, moment în care am devenit vizibil pentru ea. M-a declarat mort de mai multe secole și mi-a poruncit să revin în mormînt. Cînd i-am cerut genealogia, mi-a spus că e descendentă din tine și fecioara iadului, Lintra.

Benedict inspiră adînc, dar nu scoase un cuvînt. Am continuat:

— Timpul, spunea ea, se deplasa atît de diferit în locul nașterii ei, încît acolo trecuseră multe generații. Ea era prima posesoare de însușiri omenesti obișnuite. Mi-a poruncit din nou să plec. În tot acest timp, tu examinai Grayswandir. Atunci ai intervenit ca s-o aperi de pericol și ne-am luptat. Eu puteam să te ating cu spada, tu puteai să mă atingi cu mîna. Asta a fost tot. Altminteri, a fost o luptă între fantome. Cînd soarele a început să răsară și orașul să se estompeze, tu mă înșfăcaseși cu mîna asta. Am desprins-o de braț cu Grayswandir și am dispărut. Mîna s-a întors o dată cu mine pentru că era încă încheștată de umărul meu.

— Curios, spuse Benedict. Știam că locul acela poate fi o sursă de false profetii — spaimile și dorințele ascunse ale vizitatorului, mai degrabă decît o imagine adevărată a ceea ce va fi. Dar, pe de altă parte, scoate adesea la iveală și ade-

văruri neștiute. Și, ca în multe alte cazuri, e greu de separat adevărul de fals. Cum interpretezi asta?

— Benedict, sînt înclinat să cred povestea originii Darei. Tu n-ai văzut-o niciodată, eu da. Îți seamănă în unele privințe. Cît privește restul... e, fără doar și poate, cum ai spus tu — că ceea ce rămîne după adevărul a fost separat de minciună.

Încuviință lent, și mi-am dat seama că nu era convins, dar nu voia să mai discute problema. Știa la fel de bine ca mine ce implică restul. Dacă ar fi insistat asupra pretenției lui la tron și l-ar fi obținut, era posibil ca, într-o bună zi, să se dea la o parte în favoarea unicului său descendent.

— Ce ai de gînd să faci? l-am întrebat.

— Să fac? Ce face acum Random cu Martin? O s-o caut, o s-o găsesc, o să aud povestea din gura ei, și apoi voi hotărî. Asta totuși va trebui să aștepte pînă cînd se rezolvă chestiunea drumului negru. E o altă problemă pe care vreau s-o discut cu tine.

— Da?

— Dacă timpul se scurge atît de diferit în cetatea lor, au avut la dispoziție mai mult decît necesar să pună la cale un nou atac. Nu vreau să mai aștept și să-i înfrunt în lupte fără nici o concluzie. Mă gîndesc să urmăresc traseul drumului negru pînă la sursă și să-i atacăm pe propriul teren. Mi-ar plăcea s-o fac cu sprijinul tău.

— Benedict, am spus, ai văzut vreodată Curțile Haosului?

Înălță capul și privi peretele alb al cortului.

— Cu secole în urmă, cînd eram tînăr, spuse, am călătorit cît de departe am putut, la capătul universului. Acolo, sub un cer împărțit, am văzut un abis copleșitor. Nu știu dacă locul se află acolo sau dacă drumul merge chiar pînă acolo, dar sînt pregătit să parcurg iarăși drumul acela, dacă e nevoie.

— E nevoie, am spus.

— Cum poți fi sigur?

— Tocmai m-am întors de pe tărîmul acela. Un oraș întunecat e suspendat acolo. Drumul merge într-acolo.

— Cît de greu a fost drumul?

— Uite, am spus, scoțînd Atuul și întinzîndu-i-l. A fost al lui Dworkin. L-am găsit printre lucrurile lui. Tocmai l-am încercat. M-a dus acolo. Timpul trece repede în acel loc. Am fost atacat de un călăreț pe un drum în mișcare care nu e înfățișat pe carte. Acolo, contactul prin Atu e dificil, poate din cauza diferenței de timp. Gérard m-a adus înapoi.

Examină cartea.

— Seamănă cu locul pe care l-am văzut atunci, spuse după multă vreme. Asta rezolvă problemele noastre logistice. Cu unul dintre noi la fiecare capăt al conexiunii prin Atu, putem transporta trupele exact acolo, așa cum am făcut în ziua aceea, din Kolvir în Garnath.

Am încuviințat.

— Țsta e unul dintre motivele pentru care ți l-am arătat, ca să-ți demonstrez că sînt de bună credință. Ar putea exista o altă cale, cu mai puține riscuri decît să trimitem forțele noastre în necunoscut. Vreau să nu pornești pînă cînd o să apuc să explorez drumul mai departe.

— Va trebui să aștept oricum, ca să obțin unele informații privind locul acela. Nici măcar nu știm dacă armele tale automate funcționează acolo, nu-i așa?

— Nu, n-am avut vreuna acolo ca s-o testez.

Își încreți buzele.

— Ar fi trebuit să te gîndești să iei una și s-o încerci.

— Circumstanțele plecării mele nu mi-au permis asta.

— Circumstanțele?

— Altădată. Nu e relevant pentru discuția de acum. Ziceai să urmărm traseul drumului negru pînă la sursă...

— Da?

— Acea nu e sursa lui adevărată. Sursa lui adevărată se află în adevăratul Amber, în imperfecțiunea Modelului primar.

— Da, înțeleg asta. Atît Random, cît și Ganelon mi-au descris călătoria ta în locul adevăratului Model și stricăciunea pe care ai descoperit-o acolo. Văd analogia, posibila legătură...

— Îți amintești zborul meu din Avalon și urmărirea ta?

Un zîmbet slab drept răspuns.

— Exista un punct în care ne-am intersectat cu drumul negru, am zis. Ți-l amintești?

Își îngustă ochii.

— Da, spuse. Ai tăiat o potecă prin el. În locul acela lumea a revenit la normal. Uitasem.

— A fost un efect al Modelului asupra lui, unul care cred că poate fi folosit pe o scară mult mai largă.

— Cît de largă?

— Ca să ștergem de pe fața pămîntului tot drumul.

Se lăsă pe spate și-mi examinează chipul.

— Atunci de ce nu faci asta?

— Există cîteva preliminarii pe care trebuie să le îndeplinesc.

— Cît timp îți trebuie pentru asta?

— Nu prea mult. Posibil cîteva zile. Poate cîteva săptămîni.

— De ce n-ai pomenit nimic mai devreme?

— Am aflat relativ recent cum să procedez.

— *Cum* o să procedezi?

— În principiu, trebuie să reparăm Modelul.

— În regulă, zise. Să zicem că reușești. Inamicul va fi tot acolo. Arată spre Garnath și drumul negru. Cineva le-a înlesnit o dată trecerea.

— Inamicul a fost întotdeauna acolo, am spus. Și depinde de noi să veghem să nu li se îngăduie iar trecerea — avînd grijă de cei care au făcut-o prima dată.

— Sînt de acord cu tine în privința asta, spuse, dar nu asta am vrut să spun. Trebuie să li se dea o lecție, Corwin. Vreau să-i învăț să respecte Amberul, să îl respecte atît de mult încît, chiar dacă drumul va fi din nou deschis, să se teamă să-l folosească. Asta am vrut să spun. E necesar.

— Tu nu știi ce înseamnă să duci o bătălie în locul acela, Benedict. E — literalmente — de nedescris în cuvinte.

Zîmbi și se ridică.

— Atunci bănuiesc că trebuie să mă duc să văd cu ochii mei, spuse. O să mai păstrez cartea asta un timp, dacă nu te superi.

— Nu mă supăr.

— Bine. În cazul ăsta, mergi mai departe cu chestiunea ta legată de Model, și eu îmi văd de treaba mea. Și asta îmi va lua ceva timp. Acum trebuie să merg să dau comandantilor mei ordine legate de absența mea. Hai să cădem de acord ca nici unul dintre noi să nu înceapă ceva decisiv fără a-l consulta mai întâi pe celălalt.

— De acord, am spus.

Am terminat vinul.

— O să pornesc și eu la drum, foarte curînd, am zis. Așa că, noroc!

— Și ție. Zîmbi iar. Lucrurile merg mai bine, rosti și mă bătu pe umăr cînd se îndreptă spre intrare.

L-am urmat afară.

— Adu calul lui Benedict, comandă Ganelon ordonantei care stătea lîngă un copac din apropiere; și, răsucindu-se, îi oferi mîna lui Benedict.

— Și eu vreau să-ți urez noroc, zise.

Benedict încuviință și-i strînse mîna.

— Îți mulțumesc, Ganelon. Pentru multe lucruri.

Benedict dădu la iveală Atuurile lui.

— Pot să îl pun pe Gérard la curent cu noutățile înainte să vină caii.

Scotoci prin ele, scoase una, o examinează.

— Cum ai de gînd să repara Modelul? mă întrebă Ganelon.

— Trebuie să pun din nou mîna pe Giuvaierul Judecătii, am spus. Cu ajutorul lui, pot să reinscripționez zona distrusă.

— E periculos?

— Da.

— Unde se află Giuvaierul?

— Pe umbra Pămînt, acolo unde l-am lăsat.

— De ce l-ai abandonat?

— Mi-a fost teamă că mă ucide.

Își schimonosi fața într-o grimasă aproape imposibilă.

— Nu-mi place cum sună asta, Corwin. Trebuie să existe o altă cale.

— Dacă aş şti o cale mai bună, aş urma-o.

— Şi dacă presupunem că ai urma planul lui Benedict şi ai accepta provocarea? Tu însuţi ai spus că poate pregăti o infinitate de legiuni în Umbră. Ai spus şi că e cel mai bun pe câmpul de luptă.

— Stricăciunea ar rămîne în continuare în Model şi ar fi înlocuită de altceva. Întotdeauna. Inamicul de moment nu e la fel de important ca propria noastră slăbiciune. Dacă nu avem grijă de asta, sîntem deja învinşi, cu toate că nici un cuceritor străin nu se află între zidurile noastre.

Se răsuci.

— Nu pot să mă cert cu tine. Tu îţi cunoşti propriul tărîm, spuse. Dar simt totuşi că ai face o greşeală gravă dacă ţi-ai risca viaţa cînd e mare nevoie de tine, în care s-ar putea dovedi inutil.

Am chicotit, pentru că erau cuvintele Viallei şi nu voisem să le accept cînd le rostise.

— E datoria mea.

Nu răspunse.

Benedict, la cîţiva de paşi depărtare, aparent reuşise să-l contacteze pe Gérard, pentru că mormăia ceva, apoi se oprea şi asculta. Am rămas pe loc, aşteptîndu să termine conversaţia ca să-l putem însoţi.

— ... Da, e aici acum, l-am auzit spunînd. Nu, mă îndoiesc foarte tare. Dar...

Benedict mă privi de mai multe ori şi clătină din cap.

— Nu, nu cred, rosti. Apoi: În regulă, vino.

Îşi întinse mîna cea nouă şi Gérard apăru, strîngînd-o. Gérard întoarse capul, mă văzu şi porni imediat în direcţia mea.

Îşi plimbă privirile sus şi jos, înainte şi înapoi pe persoana mea, ca şi cum ar fi căutat ceva.

— Care-i problema? am spus.

— Brand, răspunse. Nu mai e în apartamentele lui. Cel puţin, cea mai mare parte din el nu mai e. A lăsat în urmă

ceva sînge. Locul e, de asemenea, destul de răvășit ca să demonstreze că acolo a avut loc o luptă.

Mi-am privit cămașa și pantalonii.

— Și cauți pete de sînge? După cum vezi, sînt aceleași haine pe care le-am avut mai devreme. Ar putea fi murdare și mototolite, dar atît.

— Asta nu dovedește nimic, spuse.

— Tu ai avut ideea să te uiți. Nu eu. Ce te face să crezi că eu...

— Ai fost ultimul care l-a văzut, spuse.

— Cu excepția persoanei cu care s-a luptat — dacă într-adevăr a făcut-o.

— Ce vrei să spui?

— Îi știi temperamentul, stările. Am avut o mică ceartă. Se prea poate să fi început să spargă lucrurile după plecarea mea, poate s-a tăiat singur, poate s-a scîrbit și a căutat o schimbare de decor... Stai! Covorul! Era sînge pe covorașul acela mic și elegant de la ușă?

— Nu sînt sigur — nu, nu cred. De ce?

— O dovadă circumstanțială că a făcut-o el însuși. Era foarte atașat de covorul acela. Evita să-l murdărească.

— Nu cred, rosti Gérard, și moartea lui Caine încă pare ciudată — și a servitorilor lui Benedict, care ar fi putut descoperi că tu voiai praful de pușcă. Acum Brand...

— Asta ar putea fi tot atît de bine o altă încercare de a mi se înscena ceva, am spus, iar Benedict și cu mine ne înțelegem mai bine acum.

Se răsuci spre Benedict, care nu se mișcase din poziția în care stătea la o duzină de pași depărtare și ne privea impasibil, ascultînd.

— A găsit o explicație pentru toate crimele? îl întrebă Gérard.

— Nu directă, răspunse Benedict, dar mare parte din restul poveștii stă acum într-o altă lumină. Într-o asemenea măsură, încît sînt înclinat s-o cred în întregime.

Gérard clătină din cap și mă privi iar.

— Încă e dubios, spuse. Care a fost motivul disputei dintre tine și Brand?

— Gérard, am spus, asta e treaba noastră, pînă cînd Brand și cu mine hotărîm altfel.

— L-am readus la viață și am avut grijă de el, Corwin. N-am făcut-o ca să-l văd ucis dintr-o ciorovăială.

— Folosește-ți mintea, i-am spus. A cui a fost ideea să-l căutăm în felul în care am făcut-o? Ca să-l aducem înapoi?

— Voi ai ceva de la el, spuse. În final, ai reușit. Atunci el a devenit o piedică.

— Nu. Dar chiar dacă s-ar fi întîmplat astfel, crezi că aș fi acționat atît de vădit? Dacă a fost ucis, atunci e în același scop ca moartea lui Caine — o încercare de a mi se înscena ceva.

— Ai folosit o scuză transparentă și cu Caine. Mie mi se pare că e vorba de o chestie de subtilitate — un lucru la care tu te pricepi.

— Am mai trecut prin asta înainte, Gérard...

— ...și știi ce ți-am spus atunci.

— Ar fi greu să fi uitat.

Întinse mîna și mă apucă de umărul drept. L-am repezit brusc stînga mea în stomac și l-am împins. Atunci mi-a venit ideea că poate ar fi trebuit să-i spun ce vorbisem cu Brand. Numai că mi-a displicut felul în care mă întrebuse.

Mă atacă iar. Am pășit într-o parte și l-am surprins cu o stîngă ușoară lîngă ochiul drept. Am continuat să-l lovesc după asta, în principal pentru a-l ține la distanță. Chiar nu eram în forma cea mai bună ca să mă lupt iar cu el, iar Grayswandir era în cort. N-aveam nici o altă armă la mine.

Am continuat să mă învîrt în jurul lui. Rana m-ar fi durut dacă l-aș fi lovit cu piciorul stîng. L-am lovit o dată în coapsă cu dreptul, dar eram lent și dezechilibrat și chiar n-am putut încheia atacul. Am continuat să-l lovesc.

În cele din urmă, mi-a blocat stînga și a reușit să mă prindă de biceps. Ar fi trebuit să mă retrag atunci, dar lăsase garda jos. L-am repezit o dreaptă puternică în stomac, cu toată forța.

S-a încovoiat cu un icnet, dar strînsoarea pe brațul meu s-a întărit. Mi-a blocat cu stînga upercutul pe care-l încercam, continuîndu-și mișcarea înainte pînă cînd dosul mîinii mi-a izbit pieptul, în același timp răsucindu-mi brațul stîng într-o parte și în spate cu o asemenea forță, încît am fost aruncat la pămînt. Dacă s-ar fi prăbușit deasupra mea, aș fi fost terminat.

Se lăsă într-un genunchi și întinse mîna spre gîtul meu.

Am încercat să-i blochez mîna, dar s-a oprit la jumătate. Întorcînd capul, am văzut o altă mîna care se lăsase pe brațul lui Gérard și îl înșfăcase, îl ținea pe loc.

M-am rostogolit. Cînd am privit din nou în sus, am văzut că Ganelon era cel care îl apucase. Gérard încercă să-și elibereze brațul, dar nu izbuti.

— Nu te băga, Ganelon, spuse.

— Pleacă de aici, Corwin! rosti Ganelon. Adu Giuvaierul!

Chiar cînd strigase, Gérard începuse să se ridice. Ganelon îl interceptă cu stînga și îl izbi în maxilar. Gérard se prăbuși la picioarele lui. Ganelon atacă și încercă să-l izbească în rinichi, dar Gérard îl apucă de picior și-l azvîrli înapoi. M-am ridicat în poziția ghemuit, sprijinindu-mă într-o mîna.

Gérard se ridică de la pămînt și se năpusti asupra lui Ganelon, care tocmai reușise să se ridice în picioare. Cînd aproape că era pe punctul de a-l înșfăca, Ganelon răspunse cu o lovitură cu amîndoi pumnii spre pîntecele lui Gérard, care-l opri din avînt. Instantaneu, pumnii lui Ganelon începură să se miște ca niște pistoane spre abdomenul lui Gérard. Pentru cîteva clipe, Gérard păru prea zăpăcit ca să se protejeze și cînd în cele din urmă se înclină și își adună brațele, Ganelon îl surprinse cu o dreaptă în maxilar care-l făcu să se clatine. Ganelon se năpusti imediat înainte, cuprinzîndu-l pe Gérard cu brațele și punîndu-i piedică. Gérard se prăbuși și Ganelon căzu peste el. Îl încălecă și-l izbi cu pumnul drept în falcă. Cînd

capul lui Gérard reveni, Ganelon îi mai dădu o lovitură cu stînga.

Benedict se mișcă brusc ca să intervină, dar Ganelon alege acel moment ca să se ridice în picioare. Gérard zăcea inconștient, cu sîngele curgîndu-i pe gură și pe nas.

M-am ridicat tremurînd, m-am scuturat de praf.

Ganelon rînji spre mine.

— Nu mai sta pe-aici, zise. Nu știu cum m-aș descurca într-o revansă. Du-te să găsești bijuteria.

L-am privit pe Benedict și acesta încuviință. M-am întors în cort ca să iau Grayswandir. Cînd am ieșit, Gérard încă nu mișcase, iar Benedict stătea dinaintea mea.

— Ține minte, rosti, tu ai Atuul meu și eu pe al tău. Nimic decisiv fără o consultare.

Am încuviințat. Eram pe punctul de a-l întreba de ce mi s-a părut că vrea să-l ajute pe Gérard și nu pe mine. Dar, gîndindu-mă mai bine, am hotărît să nu stric proaspăta noastră amicitie.

— Okay.

M-am îndreptat spre cai. Ganelon mă bătu pe umăr cînd am ajuns în dreptul lui.

— Noroc, spuse. Aș merge cu tine, dar e nevoie de mine aici — mai ales că Benedict vrea să folosească Atuul spre Haos.

— Petrecere frumoasă, am spus. Ar trebui să n-am nici o problemă. Nu-ți face griji.

Am plecat spre padoc. În scurt timp, eram deja călare și o pornisem la drum. Ganelon îmi adresă un salut cînd am trecut pe lîngă el și i-am răspuns. Benedict îngenunchease lîngă Gérard.

M-am îndreptat spre cel mai apropiat traseu către Arden. Marea se întindea înapoia mea, Garnath și drumul negru în stînga, Kolvir în dreapta. Trebuia să mă îndepărtez destul de mult înainte de a putea acționa asupra obiectelor din Umbră. Ziua se limpezi de îndată ce Garnathul dispăru din vedere, cîteva dealuri și văi mai încolo. Am apucat-o pe traseu și i-am urmat curbura largă în pădure, unde umbre jilave și cîntece

de păsări în depărtare mi-au amintit de lungile perioade de tihnă pe care le cunoscusem de demult și de prezența măta-soasă, strălucitoare, a unicornului matern.

Durerile se domoliră în ritmul călăritului și m-am gândit încă o dată la întâlnirea pe care tocmai o părăsisem. Nu era greu de înțeles atitudinea lui Gérard, deoarece deja îmi povestise despre suspiciunile lui și mă avertizase. Totuși, orice i se întâmplase lui Brand picase într-un moment atât de prost, încât nu-l puteam interpreta decât drept o altă acțiune menită fie să mă întârzie, fie să mă oprească definitiv. Am avut noroc că Ganelon se afla prin preajmă și era în formă, capabil să-și plaseze pumnii în locurile potrivite, la momentele potrivite. Mă-ntreb ce-ar fi făcut Benedict dacă am fi fost prezenți doar noi trei. Am sentimentul că ar fi așteptat și ar fi intervenit numai în ultima clipă, ca să-l oprească pe Gérard să mă ucidă. Încă nu eram fericit de înțelegerea noastră, deși era cu siguranță o îmbunătățire față de fosta stare de lucruri.

Toate acestea m-au făcut să mă întreb încă o dată ce se întâmplase cu Brand. Oare Fiona sau Bleys pusese în sfârșit mâna pe el? Încercase de unul singur asasinatelor pe care și le propusese și fusese înfruntat, apoi tras prin Atuul victimei plănuit? Îl prinseseră Fostii lui aliați din Curțile Haosului? Vreunul dintre acei paznici cu mâini cornoase din turn izbutise, în cele din urmă, să îl omoare? Sau fusese așa cum îi sugerasem lui Gérard — o rană accidentală, făcută de el însuși într-un acces de furie, urmată de o plecare intempestivă din Amber pentru a complota în altă parte?

Cînd se ridică atât de multe întrebări în urma unui singur eveniment, răspunsul poate fi rareori obținut prin logică pură. Trebuia să examinez totuși toate posibilitățile, ca să am o țintă pentru cînd se vor strînge mai multe informații. Între timp, am examinat cu atenție toate cele spuse de Brand, privindu-i afirmațiile în lumina lucrurilor pe care le aflasem acum. Cu o singură excepție, nu puneam la îndoială majoritatea faptelor. Elaborase totul prea inteligent ca să i se prăbușească eșafodajul — nemaivorbind de faptul că avusese o mulțime de timp

ca să pună totul la punct. Nu, era felul lui de a prezenta evenimentele, care părea să ascundă ceva, canalizînd discuția în altă direcție. Practic, oferta lui recentă mă asigurase de asta.

Vechiul traseu se răsucea, se lărgea, se îngusta iarăși, țîșnea spre nord-vest și în jos, în adîncul pădurii care se înde-sea. Pădurea se schimbasese foarte puțin. Părea aproape același traseu pe care un tînăr îl parcursese cu secole în urmă, călărind din pură plăcere, călărind ca să exploreze imensul tărîm verde care se întindea pe cea mai mare parte a continentului, dacă nu se rătăcea spre Umbră. M-aș fi simțit bine făcînd asta din nou, fără nici un alt motiv.

După aproape o oră, îmi croisem binișor drum în adîncul pădurii, unde copacii erau imense turnuri întunecate, iar lumina soarelui pe care o zăream crea cuiburi de pasăre Phoenix pe crengile cele mai de sus, lumina fină a amurgului, mereu umedă, îndulcind contururile buturugilor și tulpinilor, bustenilor și stîncilor pline de mușchi. O căprioară îmi tăie calea, neavînd încredere în adăpostul din desișul din dreapta drumului. Ciripituri de păsărele răsunau în jurul meu, nici-odată prea aproape. Din cînd în cînd, întîlneam urmele altor călăreți. Unele dintre acestea erau destul de proaspete, dar nu rămîneau mult pe traseu. Kolvir dispăruse aproape total din vedere de ceva timp.

Traseul urcă iar și știam că, în curînd, voi atinge vîrfurile unei mici creste, voi trece printre stînci și voi coborî iar. Pădurea se rărise pe măsură ce urcam, pînă cînd, în cele din urmă, am putut să văd o parte din cer. Acesta se lărgi pe măsură ce înaintam și cînd am ajuns în vîrf am auzit țipătul îndepărtat al unei păsări de pradă.

Privind în sus, am văzut o imensă formă întunecată, dînd roată deasupra mea. Am trecut în grabă peste bolovani și am tras de hățuri pentru a zori calul imediat ce drumul s-a eliberat. Ne-am năpustit în jos, grăbindu-ne să ajungem iar la adăpostul copacilor mai mari.

Cînd am făcut asta, pasărea a țipat, dar am ajuns în umbră, în obscuritate, fără incidente. Am încetinit treptat pasul și am

continuat să ascult, dar în aer nu se auzeau sunete stranii. Această porțiune a pădurii semăna destul de mult cu cea pe care o lăsasem în urmă, cu excepția unui mic riuleț peste care am dat și cu care am mers în paralel un timp, traversându-l în cele din urmă printr-un mic vad. Dincolo de el, traseul se lărgi și ceva mai multă lumină se strecură și ne însoți jumătate de leghe. Ajunsesem la o distanță aproape suficientă ca să pot începe micile manipulări ale Umbrei care urmau să mă poarte înapoi pe umbra Pământ a fostului meu exil. Totuși era dificil să încep aici, mai ușor ceva mai încolo. Am hotărît să ne scutesc de efort pe mine și pe armăsar continuând drumul în căutarea unui început mai bun. Nimic amenințător nu se petrecuse în realitate. Pasărea putea fi o pasăre de pradă sălbatică, poate asta era.

Numai un singur gând nu-mi dădea pace.

Julian...

Arden era domeniul lui Julian, patrulat de soldații lui, adăpostind în permanență mai multe tabere ale trupelor sale — o armată de grăniceri în interiorul Amberului, atît împotriva incursiunilor normale, cît și împotriva acelor lucruri care puteau să apară la granițele Umbrei.

Unde plecase Julian atunci cînd părăsise palatul în grabă în noaptea cînd fusese înjunghiat Brand? Dacă voia doar să se ascundă, nu era necesar să fugă mai departe de-aici. Aici era puternic, sprijinit de oamenii lui, se deplasa pe un teritoriu pe care-l cunoștea cu mult mai bine decît noi, ceilalți. E destul de posibil ca, în chiar clipa asta, să nu fie prea departe. De asemenea, îi plăcea să vîneze. Avea cîinii lui, avea păsările..

Un kilometru, doi...

Chiar în clipa aceea, am auzit sunetul de care mă temeam cel mai mult. Străpungînd verdele și umbra, se auziră notele unui corn de vînătoare. Veneau de la oarecare distanță în spatele meu și cred că din stînga drumului.

Mi-am îndemnat armăsarul s-o ia la galop și copacii se transformară în umbre de fiecare parte a drumului. Poteca era dreaptă și netedă acum. Am profitat de asta.

Apoi, din spate, am auzit un urlat — un fel de tuse din adîncul pieptului, un sunet amenințător însoțit de o intensă rezonanță a plămînilor. Nu știam ce anume îl producea, dar nu era un cîine. Nici măcar un cîine al iadului nu scotea un asemenea sunet. Am aruncat o privire înapoi, dar nu am văzut nici un urmăritor. Așa că am încetinit și i-am vorbit un pic lui Drum.

După un timp, am auzit un zgomot cumplit în pădure, în dreapta mea, dar urlatul nu s-a mai repetat. Am privit iar, de mai multe ori, dar n-am reușit să descopăr ce anume producea tulburarea. Puțin după aceea, am auzit încă o dată cornul, mult mai aproape, și de data asta i-au răspuns niște lătrături înconfundabile. Soseau cîinii — fiarele iuți, puternice, năvălase, pe care Julian le găsisse într-o umbră și le antrenase pentru vînătoare.

Sosise timpul să încep modificarea, mi-am zis. Amberul era încă puternic în jurul meu, dar am apucat Umbra cît de bine am putut și am început mișcarea.

Drumul începu să o ia spre stînga și, galopînd de-a lungul lui, am văzut că înălțimea copacilor de pe ambele părți scăzuse. O altă curbă și drumul ne duse printr-un luminiș cu diametrul de vreo două sute de metri. Am privit în sus și am văzut că pasărea blestemată încă se rotea deasupra noastră, mult mai aproape acum, destul de aproape ca să fie trasă cu mine prin Umbră.

S-a dovedit a fi mai complicat decît crezusem. Dorisem un spațiu deschis în care să-i pot da bice calului și în care să pot roti liber o spadă, în caz că s-ar fi ajuns la așa ceva. Totuși, apariția unui asemenea loc i-a permis păsării să îmi vadă clar poziția, și zburătoarea se dovedea a fi dificil de pierdut.

În regulă. Am ajuns la un delușor, l-am urcat și am pornit în jos, trecînd pe lîngă un copac singuratic, ars de trăznet. Pe creanga cea mai apropiată de drum ședea un vultur cenușiu și argintiu și negru. Am fluierat cînd am trecut pe lîngă el și țîșni în aer, scoțînd un țipăt sălbatic de bătălie.

Galopînd mai departe, am auzit clar lătratul caracteristic al cîinilor și zgomotul potcoavelor cailor. Amestecat cu aceste sunete mai era și altceva, un fel de vibrație, un zguduit al solului. Am privit din nou înapoi, dar nici unul dintre urmăritorii mei nu apăruse încă în vîrfurile dealului. M-am concentrat asupra drumului ce se întindea în față și norii au acoperit soarele. Flori ciudate apărură de-a lungul drumului — verzi și galbene și purpurii — și se auzi bubuitul unor tunete îndepărtate. Luminișul se lărgi, se lungi. Deveni complet plat.

Am auzit încă o dată sunetul cornului. M-am întors să mai arunc o privire.

Atunci apăru în raza vizuală, și mi-am dat seama că nu eu eram obiectul vînătorii, ci că pasărea, cîinii, călăreții urmăreau creatura care alerga în urma mea. Firește, era mai degrabă o diferențiere pur teoretică, în sensul că eu eram în frunte și foarte posibil obiectul vînătorii ei. M-am aplecat în față, strigînd la Drum și îmboldindu-l cu genunchii, constatînd chiar în timp ce făceam asta că monstruoșitatea se deplasa mai iute decît puteam noi. Era pur și simplu o reacție declanșată de panică.

Eram urmărit de o mantică.

Ultima oară cînd văzusem o rudă de-a ei fusese în ziua dinaintea bătăliei în care murise Eric. Cînd îmi conduceam trupele pe povîrnișul din spate al Kolvirului, una dintre creaturi sfîșiasse în două un bărbat pe nume Rall. Creatura avea trei metri șaiszeci în lungime și, ca și aceasta, avea o față umană și umeri de leu; avea o pereche de aripi ca de vultur strînse în părți, iar coada lungă și ascuțită ca de scorpion se curba în aer deasupra ei. Cîteva dintre ele rătăciseră din Umbră către Amber ca să ne împiedice să ajungem la cîmpul de bătălie. Nu exista nici un motiv să cred că li se făcuse tuturor de petrecanie, cu excepția faptului că, de atunci, nu mai fusese raportată prezenta vreuneia și că nu ieșise la lumină nici o dovadă că și-ar fi continuat existența în vecinătatea Amberului. Aparent, cea de față ajunsese în Arden și trăise în pădure de-atunci.

O ultimă privire îmi arată că era posibil să fiu doborât în fracțiuni de secundă dacă nu opuneam rezistență. Am văzut, de asemenea, o avalanșă neagră de cîini năpustindu-se în josul dealului.

Nu știam nimic despre inteligența sau psihologia maticorei. În general, atunci cînd o fiară este urmărită, nu se oprește să atace ceva care nu o deranjează. În mintea lor, cel mai mult contează autoapărarea. Pe de altă parte, nu știam dacă manticora măcar pricepuse că e urmărită. Poate că pornise pe urmele mele și abia după aceea începuseră ceilalți să o urmărească pe ea. Poate că avea un singur lucru în minte. Nu era însă deloc momentul să mă opresc și să analizez toate posibilitățile.

Am scos Grayswandir și am mînat armăsarul spre stînga, trăgînd de hățuri de îndată ce se întoarse.

Drum necheză și se ridică pe picioarele din spate. Am simțit cum alunec în spate, astfel că am sărit la pămînt și am țopăit într-o parte.

Numai că, pentru o clipă, uitasem de iuțeala cîinilor fur-tunii, uitasem, de asemenea, cît de ușor ne ajunseseră pe Random și pe mine în Mercedesul Florei, uitasem și că, spre deosebire de cîinii obișnuiți atunci cînd urmăresc automobilele, aceștia începuseră să dezmembreze vehiculul.

Deodată, fură toți grămadă pe manticoră, vreo zece-cincisprezece cîini care săltau și mușcau. Fiara își dădu capul pe spate și scoase un alt țipăt cînd o atacă. Își strecură coada aceea oribilă printre ei, trimițîndu-l pe unul în aer, amețind sau ucigînd alți doi. Apoi se retrase și se răsuci, izbind cu labele dinainte în timp ce se cobora.

Cu toate acestea, un ogar se agăță de laba stîngă din față a creaturii, încă doi de pulpe și altul i se cătără pe spate, mușcînd-o de umăr și gît. Ceilalți o înconjuraseră. De îndată ce îl ataca pe unul, ceilalți săreau și o spintecau.

Într-un tîrziu, îl prinse pe cel de pe spate cu coada ei de scorpion și îl evisceră pe cel care îi rodea piciorul. Totuși, sîngele deja îi curgea din vreo douăzeci de răni. În scurt timp, deveni

clar că piciorul devenise o problemă, pentru că nu mai putea lovi cu el și nu-i mai putea susține greutatea când se lupta. Între timp, un alt cîine i se cățăraseră în spate și îi sfîșia gîtul. Se părea că îi era mai greu să scape de acesta. Un altul veni din dreapta și îi sfîșie urechea. Alți doi o trăgeau de umeri și, când se ridică iar pe două picioare, unul se năpusti și îi sfîșie burta. Parcă și lătrăturile și mîriiturile o zăpăceau, și începu să lovească sălbatic formele cenușii în continuă mișcare.

Apucasem căpăstrul lui Drum și încercam să-l liniștesc îndeajuns ca să încălesc la loc și să plec naibii de-aici. Continua să cabreze și să se retragă și îmi trebuia o putere de convingere considerabilă doar ca să-l țin în loc.

Între timp, manticora scoase un țipăt chinuitor, tînguitor. Încercase să îl lovească pe cîinele din spate și își înfipsese acul în propriul umăr. Cîinii profitară de această distragere a atenției și se repeziră către toate locurile libere, mușcînd și sfîșind.

Sînt sigur că ogarii ar fi terminat-o, dar în clipa aceea călăreții își făcură apariția pe creasta dealului și începură să coboare. Erau în număr de cinci, cu Julian în frunte. Purta armura lui cu solzi albi și avea cornul de vînătoare atîrnat la gît. Călărea gigantul lui armăsar, Morgenstern, o fiară care mă urîse dintotdeauna. Își ridică lancea lungă și salută în direcția mea. Apoi o coborî și urlă cîteva comenzi către cîini. În silă, aceștia se îndepărtară de pradă. Pînă și cîinele de pe spatele manticoarei slăbi strînsoarea și sări pe pămînt. Se retraseră cu toții când Julian ridică lancea și îl atinse cu pîtenii pe Morgenstern.

Manticora se răsuci spre el, scoase un țipăt final de sfidare și țîșni înainte, cu colții dezveliți. Se întîlniră și, pentru o clipă, vederea îmi fu blocată de umărul lui Morgenstern. O clipă mai tîrziu totuși am știut din atitudinea calului că lovitura fusese puternică.

O răsucire și am văzut fiara întinsă la pămînt, cu pete mari de sînge pe piept, înflorind în jurul vîrfului negru al lancei.

Julian descălecă. Le spuse ceva celorlaltor călăreți, ceva ce n-am distins. Aceștia rămaseră călare. Privi manticora care încă se mișca spasmodic, apoi se uită la mine și zîmbi. Înaintă și puse piciorul pe fiară, înșfăcă lancea cu o singură mîna și o extrase din cadavru. Apoi o înfipse în pămînt și îl priponi pe Morgenstern de ea. Ridică mîna și bătu calul pe greabăn, privi din nou la mine, se răsuci și porni în direcția mea.

Cînd ajunse înaintea mea rosti:

— Mi-ar fi plăcut să nu-l fi ucis pe Bela.

— Bela? am repetat.

Privi spre cer. I-am urmărit privirea. Acum nu se mai zărea nici o pasăre.

— Era unul dintre preferații mei.

— Îmi pare rău, am spus. Am înțeles greșit ce se întîmpla. Încuviință.

— În regulă. Am făcut ceva pentru tine. Acum poți să-mi spui ce s-a petrecut după ce am părăsit palatul. Brand a supra-viețuit?

— Da, am spus, și ești absolvit de răspundere. A susținut că Fiona l-a înjunghiat. Și ea nu era prin preajmă ca s-o luăm la întrebări. A dispărut și ea în timpul nopții. E de mirare că nu v-ați ciocnit unul de altul.

Zîmbi.

— Bănuiam, rosti.

— De ce ți-ai luat tălpășița în împrejurări atît de suspecte? am întrebat. A picat prost pentru tine.

— N-ar fi fost prima dată cînd aș fi fost suspectat, acuzat pe degeaba. Și, de fapt, dacă se pun intențiile, sînt la fel de vinovat ca surioara noastră. Aș fi făcut-o eu dacă aș fi putut. De fapt, aveam spada pregătită în noaptea în care l-am adus înapoi. Numai că era prea mare aglomerație în jur.

— Dar de ce? am întrebat.

Izbucni în rîs.

— De ce? Mă tem de nenorocitul ăla, de-aia. Multă vreme am crezut că e mort și speram din tot sufletul să fie așa — în

sfârșit revendicat de forțele întunecate cu care era în legătură. Cît de mult știi despre el, de fapt, Corwin?

— Am avut o conversație lungă.

— Și...?

— A recunoscut că el și Bleys și Fiona plănuiseră să revendice tronul. L-ar fi așezat pe Bleys pe tron, dar și-ar fi împărțit puterea. S-au folosit de forțele de care ai pomenit ca să se asigure de absența tatei. Brand mi-a spus că încercase să-l atragă pe Caine de partea lor, dar că el s-a aliat cu tine și cu Eric. Voi trei ați alcătuit o cabală asemănătoare ca să puneți mîna pe putere înaintea lor, plasîndu-l pe Eric pe tron.

Încuviință.

— Evenimentele sînt în ordine, dar motivul nu. Nu voiam tronul, cel puțin nu atît de brusc, nu atunci. Am format grupul nostru în opoziție cu al lor, deoarece trebuia să se opună cineva, ca să apere tronul. La început, nu l-am putut convinge pe Eric decît să-și asume un Protectorat. Se temea că ar fi fost ucis rapid dacă ar fi fost încoronat în aceste condiții. Apoi ai apărut tu, cu pretenția ta foarte legitimă. Nu ne-am putut permite să te lăsăm să exerciți presiuni la vremea aceea, deoarece gașca lui Brand amenința cu un război total. Ne-am gîndit că ar fi mai puțin înclinați să facă această mișcare dacă tronul ar fi deja ocupat. Nu te puteam urca pe tine pe tron, pentru că ai fi refuzat să fii o marionetă, un rol pe care ar fi trebuit să-l joci pentru că acțiunea era în plină desfășurare și erau prea multe lucruri pe care tu nu le știai. Așa că l-am convins pe Eric să-și asume riscul și să fie încoronat. Așa s-au petrecut totul.

— Deci cînd am sosit mi-a scos ochii și m-a aruncat în temniță ca să se amuze.

Julian se răsuci și privi spre manticora moartă.

— Ești un prost, roști într-un tîrziu. Tu ai fost o unealtă încă de la început. Te-au folosit ca să ne forțeze mîna și, oricum ai fi luat-o, ai fi pierdut. Dacă atacul ăla incompetent al lui Bleys ar fi reușit cumva, ai fi murit înainte să apuci să-ți tragi răsufarea. Dacă ar fi eșuat, așa cum s-a întîmplat, Bleys ar

fi dispărut, așa cum a și făcut, lăsându-te cu soarta pecetluită pentru tentativa de uzurpare. Nu mai erai util și trebuia să mori. Ne-au lăsat puține șanse de alegere. De drept, ar fi trebuit să te ucidem — și știi asta.

Mi-am mușcat buza. Erau multe lucruri pe care aș fi putut să le spun. Dar dacă ce spunea era măcar parțial adevărat, avea oarece dreptate. Și chiar voiam să aud mai mult.

— Eric, spuse, și-a închipuit că vederea ți-ar reveni în cele din urmă — știind modul în care ne regenerăm noi —, cu trecerea timpului. A fost o situație foarte delicată. Dacă tata s-ar fi întors, Eric ar fi putut abdica și ar fi putut justificat satisfăcător toate acțiunile — cu excepția uciderii tale. Asta ar fi fost o mișcare prea evidentă pentru a-și putea asigura continuitatea domniei dincolo de tulburările momentului. Și o să-ți spun sincer că, pur și simplu, voia să te arunce în închisoare și să te uite acolo.

— Atunci, a cui a fost ideea cu orbirea?

Rămase iar tăcut multă vreme. După care rosti foarte moale, aproape în șoaptă:

— Ascultă-mă cu atenție, te rog. A fost a mea, și poate ți-a salvat viața. Orice acțiune desfășurată împotriva ta trebuia să fie echivalentă cu moartea, altminteri gruparea lor ar fi încercat de-a binelea. Nu le mai erai de nici un folos, dar erai în viață și aveai puterea de a deveni un pericol în viitor. Ar fi putut folosi Atuul tău ca să te contacteze și să te ucidă, sau l-ar fi putut folosi ca să te elibereze cu scopul de a te sacrifica într-o altă mișcare împotriva lui Eric. Totuși, orb fiind, nu era nevoie să te ucidă și erai inutil pentru orice altceva ar fi avut ei în minte. Salvarea ta a fost că ai ieșit din peisaj pentru o vreme și ne-a salvat și pe noi de la o acțiune mult mai ieșită din comun care, într-o bună zi, s-ar fi putut întoarce împotriva noastră. În felul în care vedeam noi lucrurile, n-aveam de ales. Era singurul lucru pe care-l puteam face. Nu puteam nici să fim indulgenți, altminteri am fi putut fi suspectați că tragem foloase de pe urma ta. În clipa în care ai fi dobândit o astfel de valoare ai fi fost un om mort. N-am putut decît să ne facem

că nu vedem cînd Lord Rein venea să te consoleze. Asta e tot ce-am putut face.

— Văd ce vrei să zici, am spus.

— Da, aprobă el, ai văzut prea devreme. Nimeni n-ar fi bănuît că-ți vei reveni atît de rapid, nici că vei reuși să evadezi, o dată recuperat. Cum ai izbutit?

— Îi spune Macy's lui Gimbel's*? am rostit.

— Poftim?

— Am spus... nu contează. Atunci, ce știi despre întemnițarea lui Brand?

Mă examinează încă o dată.

— Tot ce știu e că a fost un fel de dispută în grupul lui. Nu cunosc amănunte. Din cine știe ce motiv, Bleys și Fiona se temeau să-l ucidă și se temeau să-l lase liber. Cînd l-am eliberat din compromisul lor — întemnițarea — Fionei se pare că i-a fost mai frică să îl știe liber.

— Și tu ai spus că te temei de el îndeajuns cît să fii pregătit să-l ucizi. De ce acum, după atîta timp, cînd toate astea sînt istorie și echilibrul puterii s-a modificat iar? Era slab, practic neajutorat. Ce rău mai putea să facă acum?

Oftă.

— Nu înțeleg ce putere are el, zise, dar e considerabilă. Știu că poate călători prin Umbră doar prin forța minții, că poate sta într-un scaun, localiza ceea ce caută în Umbră și apoi să-l aducă printr-un act de voință, fără să se miște din scaun; și poate călători fizic prin Umbră într-o manieră oarecum asemănătoare. Își canalizează gîndul asupra locului pe care vrea să-l viziteze, formează un fel de ușa mentală și pur și simplu pășește prin ea. De fapt, cred că uneori știe ce gîndesc oamenii. E aproape ca și cum ar fi devenit un fel de *Atu viu*. Știu lucrurile astea pentru că l-am văzut făcîndu-le. Aproape de sfîrșit, cînd îl țineam sub supraveghere în palat, ne-a scăpat o dată în așa. Atunci a călătorit în umbra Pămînt și te-a plasat

* Macy's — lanț de magazine din SUA; unul dintre sediile acestuia se afla vizavi de magazinul rival, Gimbel's, în anii '20. (n. trad.)

pe tine în ospiciu. După ce l-am recapturat, unul dintre noi a rămas cu el în permanență. Cu toate astea, încă nu știam că poate aduce lucruri din Umbră. Când a aflat că ai evadat, a creat o fiară îngrozitoare care l-a atacat pe Caine, care era pe atunci garda lui de corp. Atunci a venit din nou la tine. Bleys și Fiona au pus mîna pe el puțin după asta, înainte s-o facem noi, și nu l-am mai văzut pînă în noaptea aceea din bibliotecă, cînd l-am adus înapoi. Mă tem de el pentru că are puteri mortale pe care eu nu le înțeleg.

— În cazul ăsta, mă-ntreb cum au reușit să-l țină închis...

— Fiona are puteri asemănătoare și cred că și Bleys. Unindu-și forțele, se pare că au putut anula majoritatea puterilor lui Brand pînă au creat un loc în care să nu le poată folosi.

— Nu total, am spus. I-a transmis un mesaj lui Random. De fapt, m-a contactat și pe mine o dată, slab.

— Evident, nu total, în cazul ăsta, rosti. Oricum, suficient. Pînă cînd am reușit să pătrundem prin protecțiile ridicate de ei.

— Ce știi despre toată intriga lor în legătură cu mine — arestarea, încercarea de a mă ucide, salvarea.

— Știu că nu înțeleg, spuse, exceptînd faptul că a făcut parte din lupta pentru putere în grupul lor. Se certaseră între ei și erai util pentru o parte sau cealaltă. Deci, firesc, o parte încerca să te ucidă, în vreme ce cealaltă lupta să te salveze. În cele din urmă, bineînțeles, Bleys a profitat cel mai mult de pe urma ta, în atacul pe care l-a declanșat.

— Numai că el a fost cel care a încercat să mă ucidă, acolo, pe umbra Pămînt, am zis. El a tras în cauciucuri.

— Da?

— Mă rog, așa mi-a spus Brand, dar se potrivește cu toate celelalte dovezi.

Ridică din umeri.

— Nu pot să te ajut cu asta, spuse. Pur și simplu nu știu ce se petrecea între ei la vremea aceea.

— Totuși, Fiona se bucură de simpatia ta în Amber. De fapt, de fiecare dată când e în preajmă reacționezi mai mult decât cordial față de ea.

— Bineînțeles, spuse, zîmbind. Întotdeauna am fost foarte atașat de Fiona. Cu siguranță e cea mai frumoasă, cea mai civilizată dintre noi toți. Păcat că tata a fost mereu atît de hotărît împotriva căsătoriilor frate-soră, după cum bine știi. Mă deranjează că a trebuit să fim adversari atîta vreme. Totuși lucrurile aproape au revenit la normal după moartea lui Bleys, întemnițarea ta și încoronarea lui Eric. A acceptat înfrîngerea cu grație și asta a fost tot. Evident că și ea era la fel de înspăimîntată ca mine de posibilitatea întoarcerii lui Brand.

— Brand mi-a povestit altceva, dar e normal. Oricum, el a afirmat că Bleys încă e în viață, că l-a urmărit cu Atuul lui și că știe că e undeva în Umbră, pregătind o altă armată pentru o nouă lovitură împotriva Amberului.

— Bănuiesc că e posibil, rosti Julian. Numai că noi sîntem mai mult decât bine pregătiți, nu-i așa?

— Tot el afirmă că atacul va fi un simulacru, am continuat, și că adevăratul asalt va veni direct din Curțile Haosului, pe drumul negru. Spune că Fiona pregătește terenul chiar acum.

Se încruntă mînios.

— Sper să fie doar o minciună, rosti. Nu mi-ar plăcea să văd gruparea lor refăcută și atacîndu-ne iar, de data asta cu sprijinul forțelor întunericului. Și nu mi-ar plăcea s-o văd implicată pe Fiona.

— Brand afirma că a ieșit din gașcă, că și-a dat seama că era pe o cale greșită — și alte asemenea chestii gen turnat cenușă în cap.

— Ha! Mai degrabă aș avea încredere în fiara pe care tocmai am măcelărit-o decât în cuvîntul lui Brand. Sper că vei avea grijă să-l ții bine sub observație — deși s-ar putea să nu fie de prea mare folos dacă și-a redobîndit puterile.

— Dar ce fel de joc ar putea să joace acum?

— Fie că a refăcut vechiul triumvirat, lucru care nu-mi place deloc, fie are un nou plan, numai al lui. Dar, crede-mă.

are un plan. Nu i-a plăcut niciodată să fie doar un simplu spectator. Întotdeauna pune ceva la cale. Bag mîna în foc că pînă și în somn complotează.

— Poate că ai dreptate, am zis. Vezi tu, s-a petrecut un nou eveniment — încă nu-mi pot da seama dacă e de bine sau de rău. Tocmai m-am luptat cu Gérard. El crede că i-am făcut un rău lui Brand. Nu e cazul, dar nu mă aflu într-o postură potrivită pentru a-mi dovedi nevinovăția. Din cîte știu, sînt ultima persoană care l-a văzut pe Brand, azi-dimineață. Gérard a fost la el în cameră cu puțin timp în urmă. Spune că apartamentul era răvășit, că sînt pete de sînge ici și colo și că Brand lipsește. Nu știu ce să cred.

— Nici eu. Dar sper că asta înseamnă că cineva și-a făcut bine treaba de data asta.

— Doamne, am spus, ce încîlceală. Îmi doresc să fi știut toate astea dinainte.

— Niciodată n-am găsit momentul potrivit, rosti, pînă acum. În mod sigur, nu atunci cînd erai prizonier și încă puteai fi contactat, iar după aceea ai lipsit multă vreme. Cînd ai revenit cu trupele și cu noile arme, eram nesigur de intențiile tale. Apoi lucrurile s-au precipitat și Brand s-a întors iar. Era prea tîrziu. Trebuia să-mi salvez pielea. Aici, în Arden, sînt un om puternic. Aici mă descurc, indiferent ce face el. Am menținut patrulele în stare de alertă și în așteptarea vesteii morții lui Brand. Voiam să-l întreb pe unul dintre voi dacă mai e în viață. Dar nu m-am putut hotărî pe cine, pentru că presupuneam că încă sînt suspect, în caz că murise. De îndată ce aș fi primit vrea veste, dacă ar fi fost viu, eram hotărît să încerc să-l omor cu mîna mea. Acum, această... stare de lucruri... Ce-ai de gînd să faci acum, Corwin?

— Mă duc să iau Giuvaierul Judecătii dintr-un loc unde l-am ascuns în Umbră. Există o modalitate de a-l folosi pentru distrugerea drumului negru. Intenționez s-o încerc.

— Cum se poate face asta?

— E o poveste prea lungă, pentru că tocmai mi-a trecut prin minte un gînd cumplit.

— Ce anume?

— Brand vrea Giuvaierul. A întrebat despre el și acum... Această putere a lui de a găsi lucruri în Umbră și de a le aduce înapoi. Cît de tare e?

Julian căzu pe gânduri.

— Nu e omniscient, dacă asta vrei să spui. Poți găsi orice dorești în Umbră, folosind calea normală pe care o folosim cu toții — călătorind acolo. Conform spuselor Fionei, el elimină plimbarea. Așadar, e *un* obiect, nu un obiect anume pe care-l caută. Pe lângă asta, Giuvaierul acela e un obiect foarte straniu, conform spuselor lui Eric. Cred că Brand va merge după Giuvaier în persoană, îndată ce află unde este.

— Atunci trebuie s-o pornesc imediat. Trebuie să ajung înaintea lui.

— Văd că-l călărești pe Drum, remarcă Julian. E un animal bun, un tovarăș robust. A mai trecut prin curse prin umbră.

— Mă bucur să aud asta, am spus. Ce-o să faci *tu* acum?

— O să contactez pe cineva din Amber și o să mă pun la curent cu tot ce n-am apucat noi să vorbim — pe Benedict, probabil.

— Nu e bine, am zis. Nu vei reuși să-l contactezi. E în Curțile Haosului. Încearcă-l pe Gérard și convinge-l că sînt un om de onoare, dacă tot vorbești cu el.

— Roșcații sînt singurii magicieni în familia asta, dar o să-ncerc... Chiar ai spus Curțile Haosului?

— Da, dar repet, timpul e mult prea prețios acum.

— Bineînțeles. Pornește la drum! O să trîndăvim mai tîrziu — sper.

Întinse mîna și mă bătu pe braț. Am aruncat o privire spre manticoră, spre cîinii stînd roată în jurul ei.

— Mulțumesc, Julian. Eu... Ești un om dificil de înțeles.

— Nu chiar. Cred că acel Corwin pe care-l uram a murit cu secole în urmă. Pleacă acum! Dacă Brand se-arată pe-aici, îi bat pielea în cuie pe un copac!

Urlă o comandă către cîinii săi în timp ce încălecam și aceștia se năpustiră asupra carcasei manticorei, lingîndu-i

sîngele și smulgînd bucăți imense și fișii de carne. Cînd am trecut pe lîngă chipul straniu, masiv, aproape uman, am văzut că avea ochii deschiși, deși sticloși. Erau albaștri și moartea nu le furase o anume candoare supranaturală. Fie asta, fie că privirea era darul ultim al morții — o modalitate fără sens de a transmite ironia, dacă exista.

L-am mînat pe Drum înapoi pe traseu și am început călătoria prim umbră.

Deplasându-mă pe drum în pas ușor, norii întunecînd cerul și nechezatul de amintire sau de anticipare al lui Drum... O cotitură la stînga, apoi în susul... Pămîntul e cafeniu, galben, revine iar la cafeniu... Copacii la pămînt, răspîndiți... Val de ierburi între ei, în briza răcoroasă... Un foc iute pe cer... Un tunet scutură picături de ploaie...

Acum, rîpe și stînci... Vîntul îmi trage de mantie... Sus... Sus, acolo unde stîncile sînt striate cu argint și copacii și-au marcat teritoriul... Ierburile, focuri verzi, mor în bătaia ploii... Sus, spre înălțimile abrupte, scînteietoare, spălate de ploaie, acolo unde norii se adună și fierb ca un fluviu sufocat de noroi la apogeul inundației... Ploaia izbește ca alicele și vîntul își drege glasul ca să cînte... Urcăm și urcăm și creasta ni se înfățișează privirilor, precum capul unui taur speriat, cu coarneau pîzind traseul... Fulgerele se răsucesc în jurul vîrfurilor, dansează între ele... Mirosul ozonului cînd ajungem acolo și ne grăbim să traversăm, ploaia blocată dintr-o dată, vîntul oprit...

Ieșind la lumină pe partea cealaltă... Nu mai plouă, aerul e liniștit, cerul s-a netezit și a căpătat o nuanță neagră potrivită cu pleiada de stele... Meteorii taie aerul și ard, taie și ard, cauterizîndu-se ca niște cicatrici ce stăruie pe retină, topindu-se, topindu-se... Mai multe luni, răspîndite ca un pumn de monezi... Trei monezi de zece cenți strălucitoare, una de douăzeci și cinci de cenți tocită, o pereche de penny, unul dintre ei mat și zgîriat... Apoi în jos, drumul acela lung, serpuitor...

Potcoavele răsună limpede și metalic în aerul nopții... Undeva, o tuse ca de pisică... O formă întunecată traversînd o lună mai mică, zdrențuită și iute...

În jos... Terenul se înclină pe ambele părți... Dedesubt, beznă... Deplasîndu-ne de-a lungul vîrfului unui perete curbat, de o înălțime ametoitoare, drumul însuși strălucind în lumina lunii... Traseul se curbează, se întoarce, devine transparent... Curînd se modifică, fin ca un voal, filamentos, cu stele atît dedesubt, cît și deasupra... Pe fiecare parte, stele dedesubt... Nu mai există pămînt... E numai noaptea, noaptea și traseul subțire, transparent, pe care trebuie să încerc să-l urmez, să aflu cum reacționează, pentru a-l folosi în viitor...

Acum e o tăcere absolută și iluzia încetinelii însoțește fiecare mișcare... Curînd, poteca se pierde și noi ne deplasăm ca și cum am înota sub apă la mare adîncime, stelele strălucind ca peștii... E libertate, e puterea călătoriei în umbră care aduce exaltare, asemănătoare și totuși diferită de cutezanța care apare uneori în bătălie, de îndrăzneala bine însușită a unei fapte vitejești, de emoția pe care o simți atunci cînd găsești cuvîntul potrivit într-o poezie... Toate acestea și priveliștea însăși, mergînd, mergînd, mergînd, poate de niciunde și spre niciunde, peste și printre mineralele și focurile vidului, eliberat de pămînt și aer și apă...

Ne întrecem cu un meteorit imens, aproape că îl atingem... Parcurgînd cu iuteală suprafața lui parcă ciupită de vărsat, în jos, de jur împrejur, apoi în sus... Se întinde într-o cîmpie imensă, lumînează, se îngălbeneste...

Acum e nisip, nisip sub mișcarea noastră... Stelele pălesc, în vreme ce întunericul se diluează într-o dimineată luminată de răsăritul soarelui... Șiruri de umbre înainte, printre ele copaci desfrunziți... Călătorie spre întuneric... Prăbușire... Păsări luminoase țîsnesc, se tînguie, se așază...

Printre copacii care se îndesesc... Mai negru pămîntul, mai îngustă calea... Frunze de palmier se micșorează pînă la dimensiunea mîinii, scoarța se întunecă... O răsucire la dreapta, o lărgire a drumului... Potcoavele scotînd scînteii din bolovanii

de pavaj... Calea se lărgeste, devine o stradă mărginită de copaci... Șiruri mici de case se ivesc... Obloane strălucitoare, scări de marmură, perdele pictate, dincolo de drumuri marcate cu fanioane... Trecînd, o căruță trasă de cai, încărcată cu legume proaspete... Trecători întorcîndu-se să privească... Zumzet de voci...

Înainte... Trecînd pe sub un pod... Urmînd cursul apei pînă cînd se lărgeste într-un rîu, apoi spre mare...

Călărind de-a lungul plajei sub un cer ca lămîia, cu nori albaștri gonîți de vînt... Sarea, algele, scoicile, blînda anatomie a lemnului plutind... Stropi albi deasupra mării de culoarea lămiilor verzi...

Călărind, înspre locul în care apele se sfîrșesc într-o terasă... Urcînd, fiecare pas destrămîndu-se și bubuind în spate, pierzîndu-și identitatea, unindu-se cu detunătura valurilor care se sparg de țarm... Sus, sus, spre cîmpia plană, plină de copaci, un oraș de aur sclipind, ca un miraj, în capătul ei...

Orașul crește, se întunecă sub o umbrelă umbroasă, turnurile lui cenușii întinzîndu-se spre înălțimi, sticlă și metal strălucind prin obscuritate... Turnurile încep să se balanseze...

Orașul cade în el însuși, fără zgomot, cînd trecem pe lîngă el... Turnurile se răstoarnă, praful fierbe, se ridică, devine roz datorită unei luciri de undeva, de jos... Un zgomot ușor, ca al unei luminări care se stinge, undeva...

O furtună de praf, ivită ca din senin, cedînd locul ceții... Prin ea, sunetele unor claxoane de automobil... O deviere, o scurtă urcare, o spărtură în albul cenușiu, în albul ca o perla, schimbîndu-se... Urmele potcoavelor noastre pe banda de urgență a autostrăzii... În dreapta, șiruri nesfîrșite de vehicule nemișcate... Alb ca perla, alb-cenușiu, schimbîndu-se iar...

Tipete și tînguiri fără adresă... Licăriri haotice de lumină...

Din nou urcuș... Ceturile se răresc și se retrag... Iarbă, iarbă, iarbă... Cerul limpede acum, un albastru delicat... Un soare în drum spre locul de pe cer... Păsări... O vacă pe cîmp, rumegînd, privind și rumegînd...

Sărind peste un gard de lemn ca să ajungem pe un drum de țară... O răcoare bruscă de dincolo de deal... Ierburile sînt uscate și pe sol e zăpadă... O locuință de fermier, cu acoperiș de tablă, pe culmea dealului, cu un colac de fum deasupra...

Mai departe... Dealurile se înalță, soarele se rostogolește, lăsînd în urmă întunericul... Stele presărate peste tot... Ici o casă, lăsată în urmă... Colo, alta, la care se ajunge pe o lungă potecă șerpuind printre copaci bătrîni... Faruri...

Dincolo de marginea drumului... Trag de căpăstru și trec de drum...

Mi-am șters fruntea, mi-am scuturat de praf cămașa. L-am bătut pe Drum pe crupă. Vehiculul care se apropia a încetinit cînd a ajuns lîngă mine și am văzut cum ne privea șoferul. Am tras ușor de căpăstru și Drum a început să meargă. Automobilul a frînat și șoferul a strigat ceva după mine, dar am continuat să merg. Cîteva clipe mai tîrziu, l-am auzit pornind mai departe.

După asta a urmat, un timp, un drum de țară. Am mers în pas ușor, trecînd pe lîngă peisaje familiare, amintindu-mi timpurile de altădată. Cîteva kilometri mai încolo am ajuns la un alt drum, mai larg și mai bun. M-am îndreptat spre el, rămînînd pe banda de urgență din dreapta. Temperatura continua să scadă, dar aerul rece dădea o plăcută senzație de prospețime. O felie de lună strălucea deasupra dealurilor din stînga mea. Cîteva norișori treceau pe deasupra, mîngîiați de pătrarul lunii cu o lumină moale, prăfoasă. Vîntul adia ușor; din cînd în cînd un foșnet de crengi, nimic mai mult. După un timp, am ajuns la o serie de înclinări ale drumului, ceea ce-mi semnala că destinația era foarte aproape.

O curbă și încă două înclinări... Am văzut bolovanul de lîngă drum, am citit adresa mea pe el.

Am tras de căpăstru și am privit în susul dealului. Pe drum se afla o rulotă și lumina într-o încăpere din casă era aprinsă. L-am mînat pe Drum în afara drumului, peste un cîmp, într-un pîlc de copaci. L-am priponit în spatele unei perechi de brazi, l-am frecat pe gît și i-am spus că n-o să lipsesc mult.

Am revenit pe drum. Nici un automobil la vedere. Am traversat și m-am îndreptat spre partea îndepărtată a șoselei, trecînd prin spatele mașinii. Singura lumină din casă era cea din camera de zi, undeva în dreapta. Mi-am croit drum spre partea stîngă a casei, spre spate.

M-am oprit cînd am ajuns la curtea interioară, privind de jur împrejur. Ceva nu era în ordine.

Grădina din spate se schimbase. Două scaune șubrežite pe care nu catadicsisem vreodată să le arunc, care se sprijineau de un coteț de păsări dărăpănat, dispăruseră. De fapt, și cotețul dispăruse. Ultima oară cînd trecusem pe aici erau la locul lor. Toate crengile moarte care fuseseră răspîndite pe acolo, ca și cele cîteva putrezite pe care le făcusem grămadă ca să le tai pentru foc, dispăruseră și ele.

Grămada de compost dispăruse.

M-am dus spre locul în care fusese. Nu mai rămăsese decît un petic neregulat de pămînt gol, aproximativ de forma grămezii.

Dar descoperisem, atunci cînd mă acordam cu Giuvaierul, că pot să-i detectez prezența. Am închis ochii o clipă și am încercat.

Nimic.

M-am uitat iar, căutînd cu grijă, dar nu am văzut nici o sclipire care să-i semnaleze prezența. Nu că m-aș fi așteptat să văd ceva dacă nu îl simțeam în apropiere.

În încăperea luminată nu erau perdele. Examinînd acum casa, am observat că nici o fereastră n-avea perdele, draperii, obloane sau storuri. Asadar...

Am ocolit spre celălalt capăt al casei... Apropiîndu-mă de prima fereastră luminată, am aruncat o privire rapidă înăuntru. Cea mai mare parte a podelei era acoperită. Un bărbat cu șapcă și salopetă zugrăvea peretele mai îndepărtat.

Bineînțeles.

Îi cerusem lui Bill să vîndă casa. Semnasem actele necesare în timp ce fusesem pacient al clinicii locale, cînd fusesem proiectat înapoi în vechea mea locuință — probabil o acțiune

a Giuvaierului — în urma înjunghierii mele. Asta trebuie că s-a întîmplat cu mai multe săptămîni în urmă, conform timpului local, folosind factorul de conversie de la Amber la umbra Pămînt, de aproximativ doi și jumătate la unu și punînd la socoteală și cele opt zile din Curțile Haosului. Bill, firește, îmi îndeplinise rugămintea. Dar locuința fusese o ruină, abandonată mulți ani, vandalizată... Avea nevoie de geamuri noi, reparații la acoperiș, jgheaburi noi, zugrăvit, sablare, lustruire... Și mai era o mulțime de gunoi de aruncat, atît de afară cît și dinăuntru.

M-am răsucit și am coborît panta din față către drum, amintindu-mi ultima ocazie cu care trecusem pe-aici, pe jumătate delirînd, tîrîndu-mă pe coate și genunchi, cu sîngele curgîndu-mi din rană. În noaptea aceea era mult mai frig și era zăpadă pe jos și în văzduh. Am trecut pe lîngă locul unde am stat, încercînd să fac semn mașinilor cu o față de pernă. Amintirea era ușor încetșată, dar încă îmi aminteam de cele care trecuseră pe lîngă mine.

Am traversat drumul, mi-am croit drum pe cîmp spre copaci. Dezlegîndu-l pe Drum, am încălecat.

— Mai avem de călărit, i-am spus. De data asta, nu foarte departe.

Ne-am întors pe șosea și am mers de-a lungul ei, trecînd de casa mea. Dacă nu i-aș fi spus lui Bill să vîndă casa, grămada de compost ar fi fost încă acolo, Giuvaierul ar fi fost încă acolo. Aș fi putut deja să fiu înapoi pe drumul spre Amber cu piatra roșiatică atîrnîndu-mi la gît, pregătît pentru încercarea care trebuia făcută. Acum, acum trebuia s-o caut, cînd aveam senzația că timpul, încă o dată, începe să mă preseze. Cel puțin, aici timpul trecea mai lent decît în Amber. Am tras de căpăstru. Chiar și așa, n-avea nici un sens să-l irolesc.

După o jumătate de oră mă aflu în oraș, călărînd în josul unei străzi liniștite dintr-o zonă rezidențială, cu case de jur-împrejur. Luminile erau aprinse în locuința lui Bill. M-am îndreptat într-acolo. L-am lăsat pe Drum în grădina din spate.

Alice răspunse la ușă, mă privi o clipă, apoi rosti:

— Dumnezeu! Carl!

Cîteva minute mai tîrziu, stăteam în camera de zi cu Bill, cu o băutură pe masa din dreapta mea. Alice era în bucătărie, pentru că făcuse greșeala de a mă întreba dacă vreau ceva de mîncare.

Bill mă examină în timp ce-și aprindea pipa.

— Modalitățile tale de venire și plecare încă tind să fie pito-rești, spuse.

Am zîmbit.

— Promptitudinea e totul, am spus.

— Sora aceea de la clinică... Puțini i-au crezut povestea.

— Puțini?

— Minoritatea la care mă refer e reprezentată, firește, numai de mine.

— Care a fost povestea ei?

— A pretins că ai mers în mijlocul salonului, ai devenit bidimensional și te-ai topit, ca un vechi soldat ce te afli, însoțit de un curcubeu.

— Glaucomul poate cauza simptomul curcubeului. Ar trebui să consulte un oftalmolog.

— A consultat, spuse. E-n ordine.

— Oh. Păcat. Următorul lucru care-mi vine în minte e de natură neurologică.

— Haide, Carl. N-are nimic. Știi asta.

Am zîmbit și a sorbit o înghițitură.

— Și tu, spuse, tu arăți ca o anumită carte de joc despre care am vorbit cîndva. Cu spadă cu tot. Ce se întîmplă, Carl?

— Încă e complicat, am spus. Chiar mai mult decît ultima oară cînd am discutat.

— Ceea ce înseamnă că încă nu-mi poți explica?

Am clătinat din cap.

— Ai cîștigat un tur complet gratuit al patriei mele, cînd toate astea se vor isprăvi, am spus, dacă voi mai avea o patrie atunci. Chiar acum, timpul face niște lucruri îngrozitoare.

— Ce pot face ca să te-ajut?

— Informații, te rog. Vechea mea casă. Cine-i tipul care o repară?

— Ed Wellen. Antreprenor local. Îl cunoști, cred. Nu ți-a montat el dușul sau ceva?

— Ba da... Îmi amintesc.

— S-a extins binișor. Și-a cumpărat echipament serios. Acum are și cîteva tipi care lucrează pentru el. Eu m-am ocupat de firma lui.

— Știi cumva pe cine a pus să lucreze acum la mine acasă?

— Acum, nu. Dar pot afla într-o clipă. Puse mîna pe telefonul aflat pe măsuta de lîngă el. Să-l sun?

— Da, am spus, dar mai e un mic amănunt în plus. Sînt interesat doar de un singur lucru. În grădină exista o grămadă de compost. Era acolo ultima oară cînd am trecut pe acasă. Acum a dispărut. Trebuie să aflu ce s-a întîmplat cu ea.

Își înclină capul spre dreapta și rînji cu pipa între dinți.

— Vorbești serios? spuse într-un tîrziu.

— Serios de tot, am zis. Am ascuns ceva în grămada aia cînd mă tîram pe acolo, împodobind zăpada cu prețioasele mele fluide trupesti. Trebuie să recuperez acel ceva.

— Dar ce e, de fapt?

— Un pandantiv rubiniu.

— Neprețuit, presupun.

— Ai dreptate.

Încuviință, lent.

— Dacă ar fi fost altcineva, l-aș fi suspectat de glumă, roști. O comoară într-o grămadă de compost... O moștenire de familie?

— Da. Patruzeci sau cincizeci de carate. Model simplu. Lant gros.

Scoase pipa din gură și fluieră ușor.

— Te superi dacă te-ntreb de ce l-ai pus acolo?

— Aș fi fost mort acum dacă n-o făceam.

— Un motiv destul de bun.

Întinse din nou mîna spre telefon.

— Deja avem clienți pentru casă, țină să remarce. Destul de bine, avînd în vedere că încă n-am făcut reclamă. Un tip care a auzit de la cineva care a auzit de la altcineva. L-am dus să o vadă chiar azi-dimineață. Se gîndește serios. Trebuie să ne mișcăm destul de repede.

Începu să formeze numărul.

— Așteaptă, am spus. Povestește-mi despre el.

Lăsă jos receptorul, ridică privirea.

— Un tip slab, spuse. Roșcat. Purta barbă. Spune că e artist. Vrea o locuință în ținut.

— Nenorocitul! am spus, exact cînd Alice pătrunse în încăpere cu o tavă.

Scoase un „tît” și zîmbi cînd îmi înmîină tava.

— Doar doi hamburgeri și un rest de salată. Nimic care să te emoționeze.

— Mulțumesc. Tocmai mă pregăteam să-mi devorez calul. M-aș fi simțit rău după aceea.

— Îmi închipui că nici el n-ar fi fost chiar fericit. Poftă bună! rosti și se întoarse în bucătărie.

— Grămada de compost era încă la locul ei cînd l-ai dus acolo? am întrebat.

Închise ochii și se încruntă.

— Nu, rosti după o clipă. Curtea era deja curată.

— E ceva și asta, am spus și am început să mănînc.

Formă numărul și vorbi mai multe minute. M-am prins de mersul lucrurilor după replicile lui, dar am ascultat întreaga poveste după ce a închis, în timp ce terminam de mîncat și îmi spălam gîtlejul cu ceea ce mai rămăsese în pahar.

— Nu voia să vadă cum se irosește compostul de calitate, spuse Bill. Așa că l-a îngrămădit în căruță chiar ieri și l-a transportat la ferma lui. L-a depozitat lîngă o parcelă pe care intenționează s-o cultive și încă n-a avut timp să-l împrăstie. Spune că n-a observat nici o bijuterie, dar că e posibil să-i fi scăpat din vedere.

Am încuviințat.

— Dacă aș putea împrumuta o lanternă, ar trebui s-o iau din loc.

— Sigur, te duc eu cu mașina, spuse.

— Nu vreau să mă despart de calul meu în momentul ăsta.

— Ei bine, probabil o să vrei o greblă și o lopată sau o furcă.

Pot să ți le aduc eu acolo, dacă știi să ajungi.

— Știu unde locuiește Ed. Totuși cred că și el are unelte.

Bill ridică din umeri și zîmbi.

— În regulă, am spus. Lăsați-mă să merg la baie și, pe urmă, s-o luăm din loc.

— Se pare că-l cunoști pe viitorul cumpărător.

Am dat tava deoparte și m-am ridicat.

— Ultima oară ai auzit de el sub numele de Brandon Corey.

— Tipul care pretindea că e fratele tău și a făcut să fii internat la ospiciu?

— Pretindea pe naiba! E fratele meu. Nu că aș fi avut de ales. Scuză-mă.

— A fost acolo.

— Unde?

— Acasă la Ed, în după-amiaza asta. Cel puțin a fost un roșcat cu barbă.

— Făcînd ce?

— Spunea că e artist. A cerut voie să își instaleze șevaletul ca să picteze pe un cîmp.

— Și Ed l-a lăsat?

— Da, bineînțeles. Zicea că e o idee bună. De-aia mi-a și povestit despre asta. Voia să se fălească.

— Adu uneltele. Ne întîlnim acolo.

— Bine.

Al doilea lucru pe care l-am scos în baie au fost Atuurile mele. Trebuia să contactez pe cineva din Amber cît mai curînd cu putință, cineva îndeajuns de puternic ca să-l oprească. Dar pe cine? Benedict era deja pe drum către Curțile Haosului, Random era plecat în căutarea fiului său, eu tocmai mă despărțisem de Gérard în termeni mai puțin decît amicali. Mi-aș fi dorit să am un Atu pentru Ganelon.

Am hotărît că n-am altceva mai bun de făcut decît să-l încerc pe Gérard.

Am scos Atuul lui, am efectuat manevrele mentale potrivite. Cîteva clipe mai tîrziu, contactul era stabilit.

— Corwin!

— Ascultă-mă bine, Gérard! Brand trăiește, dacă asta reprezintă vreo consolare. Sînt al naibii de sigur de asta. E important. Chestiune de viață și de moarte. Trebuie să faci ceva — rapid!

Expresia i se schimbă iute în timp ce-i vorbeam — furie, surpriză, interes...

— Mai departe, rosti.

— S-ar putea ca Brand să se întoarcă foarte curînd. De fapt, s-ar putea să fie deja în Amber. Încă nu l-ai văzut, nu-i așa?

— Nu.

— Trebuie împiedicat să traverseze Modelul.

— Nu înțeleg. Dar pot să postez o strajă la ușa încăperii Modelului.

— Pune straja chiar în încăpere. Brand are acum modalități ciudate de a veni și pleca. S-ar putea petrece lucruri îngrozitoare dacă parcurge Modelul.

— Atunci voi avea grijă personal de asta. Ce se-ntîmplă?

— Nu e timp acum. Încă un lucru: Llewella s-a întors în Rebma?

— Da, s-a întors.

— Contactează-o prin Atu. Trebuie s-o avertizeze pe Moire că și Modelul din Rebma trebuie păzit.

— Cît de serioasă e treaba, Corwin?

— Ar putea fi sfîrșitul, în toate privințele, am spus. Acum trebuie să plec.

Am întrerupt contactul și m-am îndreptat spre bucătărie și ușa din spate, oprindu-mă numai ca să-i mulțumesc Aliciei și să-i urez noapte bună. Dacă Brand pusese mina pe Giuvaier și se acordase, nu eram sigur ce va face, dar aveam un sentiment destul de puternic.

Am încălecat pe Drum și l-am mînat spre traseu. Bill dădea deja cu spatele pe sosea.

Am tăiat-o peste cîmpuri în multe locuri unde Bill trebuia să urmeze drumul, astfel că eram destul de aproape de el. Cînd am ajuns, vorbea cu Ed, care gesticula către sud-vest.

Cînd am descălecat, Ed îl studia pe Drum.

— Frumos cal, rosti.

— Mulțumesc.

— Ai fost plecat.

— Da.

Ne-am strîns mîinile.

— Mă bucur că te revăd. Tocmai îi spuneam lui Bill că nu știu exact cît a stat prin preajmă artistul ăla. Mi-am închipuit doar că o să plece cînd se întunecă și nu i-am dat prea mare atenție. Acum, dacă într-adevăr căuta ceva ce-ți aparține și știa despre grămada de compost, ar putea fi încă acolo. Pot să-mi iau pușca, dacă vrei, și merg cu tine.

— Nu, mulțumesc, am spus. Cred că știu cine e. N-o să fie nevoie de pușcă. Doar o să mergem acolo și o să-l iscodim un pic.

— Bine, spuse. Lasă-mă să vin și eu să-ți dau o mînă de ajutor.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Atunci, ce zici să mă ocup de calul tău? Să-l adap și să-i dau ceva de mîncare, să-l curăț un pic?

— Sînt sigur că-ți va fi recunoscător. Eu unul aș fi.

— Cum îl cheamă?

— Drum.

Se apropie de Drum și începu să se împrietenească cu el.

— Bine, spuse. O să fiu un timp în grajd. Dacă ai nevoie de ceva, dă un strigăt.

— Mersi.

Am scos sculele din mașina lui Bill și el a luat lanterna electrică, conducându-mă spre sud-vest, acolo unde ne indicase mai devreme Ed.

Traversînd cîmpul, am urmat raza lanternei lui Bill, cău-tînd grămada. Cînd am văzut ceea ce puteau fi resturile uneia, am inspirat adînc, involuntar. Cineva trebuie să fi umblat prin ea, judecînd după cum erau răspîndite grămăjoarele. Grămada nu fusese descărcată dintr-un camion ca să cadă atît de dispersată.

Totuși... faptul că cineva aruncase o privire nu însemna că și localizase ceea ce căuta.

— Ce părere ai? spuse Bill.

— Nu știu, i-am răspuns, lăsînd uneltele pe pămînt și apropiindu-mă de cea mai mare grămadă. Luminează puțin aici.

M-am uitat peste ceea ce rămăsese din grămadă, apoi am luat o greblă și am început să scormonesc. Am fărîmitat fiecare grămăjoară și am răspîndit-o pe sol, trecînd colții greblei prin fiecare. După un timp, Bill a fixat lanterna într-un unghi potrivit și a venit să mă ajute.

— Am un sentiment ciudat... spuse.

— Și eu.

— ... că s-ar putea să fi venit prea tîrziu.

Am continuat să fărîmîțăm și să întindem, să fărîmîțăm și să întindem...

Am simțit furnicătura unei prezențe familiare. M-am încordat și am așteptat. Contactul se stabili cîteva clipe mai tîrziu.

— Corwin!

— Aici, Gérard.

— Ce-ai spus? rosti Bill.

Am ridicat mîna sã-l fac sã tacã și mi-am îndreptat atenția spre Gérard. Se afla în umbrã, în capătul luminos al Modelului, sprijinit în spada lui imensã.

— Ai avut dreptate, spuse. Brand s-a arãtat pe-aici, chiar acum o clipã. Nu știu cum a ajuns aici. A ieșit din umbre acolo, în stînga. Fãcu un gest. M-a privit o clipã, apoi s-a rãsucit și s-a retras. Nu mi-a rãspuns cînd am strigat la el. Așa cã am aprins felinarul, dar nu l-am vãzut. Pur și simplu a dispãrut. Ce vrei sã fac acum?

— Purta Giuvaierul Judecãții?

— N-aș putea sã-ți spun. L-am zãrit doar o clipã, în lumina asta proastã.

— Modelul din Rebma e sub pazã în clipa asta?

— Da. Llewella a dat alarma.

— Bun. Atunci, rãmîi de pazã. O sã te contactez iar.

— În regulã. Corwin — în legãturã cu ce s-a întîmplat mai devreme...

— Las-o.

— Mersi. Ganelon ăla e un tip dur.

— Într-adevãr, am rostit. Fii pe fazã.

Imaginea se topi cînd am întrerupt contactul, numai cã atunci se petrecu un lucru ciudat. Senzația de contact, calea, rãmaserã cu mine, fãrã obiect, deschise, ca un radio deschis, dar fãrã un post selectat.

Bill mã privea ciudat.

— Carl, ce se-ntîmplã?

— Nu știu. Stai o clipã.

Deodatã, contactul se restabili, dar nu cu Gérard. Probabil cã ea încercase sã mã contacteze în timp ce atenția mea era distrasã.

— Corwin, e important...

— Zi-i, Fi.

— N-o sã gãsești ce cauți acolo. Brand îl are.

— Începusem și eu sã cred asta.

— Trebuie sã-l oprim. Nu știu cît de multe știi tu...

— Nici eu nu mai știu, am zis, dar am pus sub pază Modelul din Amber și pe cel din Rebma. Gérard tocmai mi-a spus că Brand și-a făcut apariția la cel din Amber, dar că a fost pus pe fugă.

Încuviință cu fețișoara ei mică, cu trăsături delicate. Cosițele ei roșii erau neobișnuit de ciufulite. Arăta obosită.

— Știu asta, rosti. E sub supravegherea mea. Dar ai uitat o altă posibilitate.

— Nu. Conform calculelor mele, în Tir-na Nog'th nu se poate ajunge deocamdată...

— Nu la asta mă refeream. Se îndreaptă către Modelul primar.

— Ca să acordeze Giuvaierul?

— Prima oară, spuse ea.

— Ca să-l traverseze, ar trebui să treacă prin zona deteriorată. Am înțeles că e mai mult decât dificil.

— Deci știi despre asta, rosti. Bun. Asta ne ajută să câștigăm timp. Zona întunecată nu-l împiedică, așa cum ar face-o cu oricare dintre noi. A căzut la invoială cu întunericul de acolo. Trebuie să-l oprim acum.

— Știi vreo scurtătură spre locul acela?

— Da. Vino la mine. O să te duc eu acolo.

— O clipă. Vreau să vină și Drum cu mine.

— De ce?

— Cine știe ce se poate întâmpla. De-aia îl vreau.

— Foarte bine. Atunci ia-mă acolo. Putem pleca la fel de ușor din oricare loc.

Am întins mâna. Într-o clipă, o țineam pe a ei. Păși înainte.

— Dumnezeu! spuse Bill, dîndu-se înapoi. Mă îndoiam de sănătatea ta mintală, Carl. Acum încep să mă îndoiesc de a mea. Ea... și ea e pe una dintre cărți, nu-i așa?

— Da. Bill, ea e sora mea Fiona. Fiona, el este Bill Roth, un foarte bun prieten.

Fi întinse mâna și zîmbi, iar eu i-am lăsat acolo în timp ce mă duceam să-l iau pe Drum.

— Bill, am spus, iartă-mă că ți-am irosit timpul. Fratelele meu are obiectul. Acum plecăm după el. Mulțumesc pentru ajutor.

I-am strîns mîna.

— Corwin, spuse.

Am zîmbit.

— Da, asta e numele meu.

— Am stat de vorbă, sora ta și cu mine. N-am aflat prea multe în cîteva minute, dar știu că e vorba de ceva periculos. Așa că, mult noroc. Totuși, într-o bună zi, mi-aș dori să aflu toată povestea.

— Mulțumesc, am zis. O să încerc să am grijă s-o aflu.

Am încălecat, m-am aplecat și am tras-o pe Fiona în fața mea pe cal.

— Noapte bună, domnule Roth, rosti ea. Apoi, spre mine: Dă-i drumul, lent, peste cîmp.

Am ascultat-o.

— Brand spune că tu l-ai înjunghiat, am rostit, de îndată ce ne-am îndepărtat suficient de mult ca să fiu în siguranță.

— E adevărat.

— De ce?

— Ca să evit toate astea.

— Am vorbit mult cu el. Pretindea că, inițial, tu, Bleys și cu el erati uniți într-un plan ca să puneți mîna pe putere.

— Și asta e corect.

— Mi-a povestit că s-a apropiat de Caine, încercînd să-l atragă de partea voastră, dar Caine nici n-a vrut să audă, și le-a spus despre asta lui Eric și Julian. Și că asta a dus la alcătuirea propriului grup ca să vă blocheze calea spre tron.

— E fundamental corect. Caine are propriile lui ambiții — pe termen lung — dar, oricum, ambiții. Nu se afla în postura de a le urmări, totuși. Așa că a hotărît că, dacă oricum va obține mai puțin decît dorește, mai bine să slujească sub Eric decît sub Bleys. Înteleg și punctul lui de vedere.

— A pretins, de asemenea, că voi trei aveți o înțelegere cu forțele de la capătul drumului negru, în Curțile Hosului.

— Da, spuse ea, aveam.

— Folosești timpul trecut.

— Pentru mine și Bleys, da.

— Brand zice altceva.

— Normal.

— A spus că tu și Bleys doreați să continuați cu această alianță, doar că el se răzgîndise. Din cauza asta, afirmă că v-ați răzbunat pe el și l-ați întemnițat în turnul acela.

— De ce nu l-am ucis pur și simplu?

— Mă predau. Spune-mi.

— Era prea periculos ca să i se permită libertatea, dar nu-l puteam uide pentru că deținea ceva vital.

— Ce?

— O dată Dworkin plecat, Brand era unicul care știa cum să repare stricăciunea pe care o provocase Modelului primar.

— Ți-a trebuit multă vreme ca să scoți informația asta de la el.

— Posedă resurse de necrezut.

— Atunci de ce l-ai înjunghiat?

— Repet, ca să evit toate astea. Dacă devenise o chestiune de libertate sau de moarte, era mai bine să moară. Mai bine riscam și căutam singuri o metodă de a repara Modelul.

— În cazul ăsta, de ce ați consimțit să cooperați ca să-l aduceți înapoi?

— Mai întii, eu una n-am cooperat. Eu încercam să împiedic tentativa. Numai că erau prea mulți care încercau prea tare. Ai ajuns la el în ciuda mea. În al doilea rînd, trebuia să fiu în zonă, ca să încerc să-l ucid în caz că reușeai să îl salvezi. Prea multe lucruri au mers de-a-ndoaselea.

— Spui că tu și Bleys v-ați răzgîndit în legătură cu alianța, dar Brand nu?

— Da.

— Cum a fost afectată dorința pentru tron de faptul că v-ați răzgîndit?

— Ne-am gîndit că am putea reuși fără nici un ajutor din afară.

— Înțeleg.

— Mă crezi?

— Mă tem că încep s-o fac.

— Întoarce aici.

Am pătruns într-o strîmtoare dintr-o parte a dealului. Drumul era îngust și foarte întunecos, doar cu o panglică de stele deasupra noastră. Fiona manipulase Umbra în timp ce vorbeam, conducîndu-ne de pe cîmpul lui Ed în jos, într-un loc cețos, mlăștinos, apoi din nou în sus, spre o potecă stîncoasă și curată între munți. Acum, cînd ne deplasam prin defileul întunecos, am simțit-o cum lucrează iar cu Umbra. Aerul era proaspăt, dar nu rece. Bezna din stînga și din dreapta noastră era absolută, dînd iluzia unor abisuri enorme mai degrabă decît a stîncilor apropiate, înveșmîntate în umbră. Această impresie era întărită, am constatat brusc, de faptul că potcoavele lui Drum nu produceau nici un ecou.

— Ce trebuie să fac ca să-ți cîștig încrederea? rosti.

— Ceri cam mult.

Izbucni în rîs.

— Lasă-mă să reformulez. Ce trebuie să fac ca să te conving că spun adevărul?

— Să-mi răspunzi la o întrebare.

— Care?

— Cine a tras în cauciucurile mele?

Rîse iar.

— Ai ghicit deja, nu-i așa?

— Poate. Spune-mi tu.

— Brand. A eșuat încercînd să-ți distrugă memoria, așa că a hotărît că e mai bine să fie mai meticulos.

— Varianta pe care o dețin eu e că Bleys a tras și m-a lăsat în lac, că Brand a sosit la timp ca să mă scoată afară și să-mi salveze viața. De fapt, raportul poliției pare să indice cîte ceva în acest sens.

— Cine a chemat poliția?

— La ei apare un apel anonim, dar...

— Bleys a chemat-o. Nu putea ajunge la tine în timp ca să te salveze când și-a dat seama ce se petrece. A sperat că va ajunge poliția. Din fericire a ajuns.

— Ce vrei să spui?

— Nu Brand te-a scos afară din lac. Tu singur ai făcut-o. El a așteptat să fie sigur că ești mort, iar tu ai ieșit la suprafață și te-ai tîrît pe mal. El a coborît la tine să te verifice, să hotărască dacă vei muri doar dacă te lasă acolo sau dacă trebuie să te arunce din nou în apă. Poliția a sosit chiar atunci și el a trebuit să dispară. L-am prins la puțin timp după aceea și am reușit să-l înjunghiem și să-l întemnițăm în turn. Asta ne-a luat mult timp. Mai tîrziu, l-am contactat pe Eric și i-am spus ce s-a întîmplat. Atunci, el i-a poruncit Florei să te ducă în celălalt spital și să vegheze să fii ținut acolo pînă după încoronarea lui.

— Se potrivește, am spus. Mulțumesc.

— Ce se potrivește?

— Am fost doar un generalist de provincie în timpuri mai puțin complicate ca acestea, și niciodată n-am avut de a face cu cazuri psihiatrice. Dar știu bine că nu-i administrezi cuiva terapie prin electroșocuri ca să-i refaci memoria. În general are exact efectul contrar. Distruge unele amintiri pe termen scurt. Am început să am suspiciuni cînd am aflat că Brand era în spatele faptelor. Așa că am venit cu propria mea ipoteză. Accidentul de mașină nu mi-a refăcut amintirile și nici terapia prin electroșocuri. În cele din urmă, amintirile au început să-mi revină în mod natural, nu ca un rezultat al vreunei traume deosebite. Probabil am făcut sau am spus ceva ca să arate ce se întîmpla. Un zvon a ajuns cumva la urechile lui Brand și a hotărît că n-ar fi bine să se întîmple așa ceva atunci. Așa că a călătorit în umbra mea și a reușit să mă întemnițeze și să mă supună unui tratament care spera că-mi va șterge din memorie acele lucruri pe care le recuperasem de curînd. l-a reușit doar parțial, adică singurul efect de durată a fost să îmi încetoseze mintea pentru cîteva zile din apropierea ședințelor de terapie. Și accidentul poate că a contribuit la asta. Dar cînd

am evadat din Porter și am supraviețuit tentativei lui de a mă ucide, procesul de vindecare a continuat după ce mi-am recăpătat cunoștința în Greenwood și am evadat de acolo. Îmi reaminteam din ce în ce mai multe lucruri cînd am stat la Flora. Vindecarea a fost accelerată de faptul că Random m-a dus în Rebma, unde am parcurs Modelul. Totuși, dacă n-aș fi făcut asta, sînt convins oricum mi-aș fi revenit pînă acum. Poate mi-ar fi luat mai mult timp, dar răzbătusem, iar procesul de reamintire a fost continuu, mergînd din ce în ce mai rapid spre final. Așa că am ajuns la concluzia că Brand încerca să mă saboteze, și asta se potrivește cu ceea ce mi-ai povestit.

Panglica de stele se îngustase și, în cele din urmă, dispăru de deasupra noastră. Înainte prin ceea ce părea a fi acum un tunel aflat total în beznă, poate cu niște licăriri de lumină foarte slabe de lumină la mare distanță în fața noastră.

— Da, rosti ea în beznă dinaintea mea, ai presupus corect. Brand se temea de tine. Pretindea că văzuse în Tîr-na Nog'th, într-o noapte, întoarcerea ta pentru a împiedica toate planurile noastre. Nu i-am dat nici o atenție atunci, pentru că nici măcar nu știam dacă mai erai în viață. Probabil că atunci și-a pus în gînd să te găsească. Fie a ghicit unde ești, fie a văzut pur și simplu în mintea lui Eric, habar n-am. Probabil ultima variantă. Din cînd în cînd, e capabil de așa ceva. Oricum te-a localizat, acum știi și restul.

— Prezența Florei în acel loc și legătura ei cu Eric i-au trezit prima oară suspiciunile. Sau, cel puțin, așa a spus el. Nu că ar mai conta acum. Ce propui să facem dacă punem mîna pe el?

Chicoti.

— Ai spada cu tine, spuse.

— Brand mi-a spus, cu puțin timp în urmă, că Bleys încă e în viață. E adevărat?

— Da.

— Atunci, de ce mă aflu eu aici și nu Bleys?

— Bleys nu e acordat cu Giuvaierul. Tu ești. Interacționezi cu el la distanțe mici și va încerca să-ți salveze viața dacă te afli în pericolul iminent de a-l pierde. Riscul, așadar, nu e atît

de mare, spuse. Apoi, cîteva clipe mai tîrziu: Totuși, nu o lua de bună. O lovitură ușoară poate încă să-i învingă reacția. Poti muri în prezenta lui.

Lumina din față deveni mai intensă, mai strălucitoare, dar nu erau curenți de aer, sunete sau mirosuri din direcția aceea. Înaintînd, m-am gîndit la straturile de explicații pe care le primisem de la întoarcerea mea, fiecare cu propriul complex de motivații, justificări pentru ce se întîmplase în timp ce eram departe, pentru ce se întîmplase atunci, pentru ce se întîmpla acum. Emoțiile, planurile, sentimentele, obiectivele pe care le văzusem învolburate ca o inundație în orașul faptelor pe care îl construiam încet-încet pe mormîntul celui alt eu al meu și, cu toate că o acțiune e o acțiune, în cea mai bună tradiție Steiniană*, fiecare val de interpretări care a năvălit asupra mea a deplasat poziția unuia sau mai multor lucruri pe care le crezusem puternic ancorate și, prin asta, a alterat întregul, în sensul că toată viața părea mai degrabă o interdependentă schimbătoare a Umbrei cu Amberul. Totuși, nu puteam nega că știam mai multe acum decît în urmă cu mulți ani, că mă aflam mai aproape de miezul lucrurilor decît înainte, că întreaga acțiune în care fusesem prins de la întoarcerea mea părea acum să se îndrepte spre o revoluție finală. Și ce voiam? O șansă de a afla de e adevărat și o șansă de a acționa! Am izbucnit în rîs. Cui i se oferă prima dintre acestea, ca să nu mai vorbim de a doua? O aproximare realistă a adevărului, atunci. Ar trebui să fie îndeajuns... Și o șansă de a-mi îndrepta spada în direcția corectă: cea mai mare compensație pe care aş putea-o primi de la o lume de ora unu pentru schimbările făcute pe la amiază. Am rîs din nou și m-am asigurat că spada e pusă bine în teacă.

— Brand spunea că Bleys și-a pregătit o nouă armată, am început.

* Karl Stein — om politic prusac (1757-1831), Ministru de Stat (1804-1808), autor a importante reforme liberale, în special a abolirii sclaviei. (n. trad.)

— Mai târziu, mai târziu. Nu mai e timp.

Și avea dreptate. Lumina crescuse, devenise o deschizătură circulară. Crecuse într-o proporție uriașă o dată cu înaintarea noastră, ca și când tunelul însuși s-ar fi contractat. Părea a fi lumina zilei care pătrundea prin ceea ce am ales să interpretez ca fiind gura peșterii.

— În regulă, am spus și, câteva clipe mai târziu, am ajuns la deschizătură și am trecut prin ea.

Am clipit din ochi când am ieșit. În stînga mea era marea, care parcă se amesteca cu cerul de aceeași culoare. Soarele auriu, care plutea/atîrna deasupra/ în ea, isca perle strălucitoare din toate direcțiile. În spatele meu, acum, nu mai erau decît stînci. Trecerea noastră în acest loc dispăruse fără urmă. Nu prea departe în jos și înaintea mea — poate la treizeci de metri distanță — se întindea Modelul primar. O siluetă trecea de cel de-al doilea arc exterior, atît de preocupată de această activitate încît, aparent, încă nu remarcase prezența noastră. O sclipire roșiatică atunci când se răsuci: Giuvaierul, atîrnînd acum la gîtul lui, așa cum atîrnase de gîtul meu, al lui Eric, al lui tata. Silueta, firește, era a lui Brand.

Am descălecat. Am privit în sus spre Fiona, mică și distrată, și i-am dat hățurile lui Drum.

— Vreun sfat, în afară de a mă duce după el? am șoptit. Clătină din cap.

Răsucindu-mă, am scos Grayswandir din teacă și m-am repezit înainte.

— Noroc, rosti ușor.

Îndreptîndu-mă spre Model, am văzut lanțul lung ducînd din gura peșterii spre forma acum nemîșcată a grifonului Wixer. Capul lui Wixer zăcea pe pămînt, la cîtiva pași în stînga trupului. Pe piatră, atît din cap cît și din corp, se scurgea un singe de culoare normală.

Apropiîndu-mă de începutul Modelului, am făcut un calcul rapid. Brand parcursese deja cîteva curbe din spirala generală a desenului. Pătrunsese aproximativ două ture și jumătate. Dacă am fi fost separați doar de o singură curbă, l-aș fi putut

atinge cu spada în clipa în care aş fi ajuns într-o poziție paralelă cu a lui. Înaintarea, totuși, devenea mai dificilă cu cât pătrundeai mai departe în desen. În consecință, Brand se deplasa cu o viteză care scădea în mod constant. Deci, va fi aproape. Nu trebuia să-l prind. Trebuia doar să recuperez o tură și jumătate și să ajung într-o poziție transversală față de el.

Am pus piciorul pe Model și m-am deplasat înainte, cât mai iute cu putință. Scînteile albastre îmi cuprinseră picioarele de îndată ce am trecut de prima curbă, înfruntînd rezistența crescîndă. Scînteile se înmulțiră rapid. Părul începuse să mi se ridice cînd am atins Primul Văl, și trosnetul scînteilor era acum audibil. Am forțat presiunea Vălului, întrebîndu-mă dacă Brand îmi remarcase deja prezența, incapabil să-mi permit nebunia de a arunca o privire în direcția lui chiar atunci. Am înfruntat rezistența cu forțe îndoite și, cîtiva pași mai încolo, trecusem prin Văl și mă deplasam iarăși mai ușor.

Am privit în sus. Brand tocmai ieșea din cumplitul Văl al Doilea, cu scînteii albastre pînă la mijloc. Afișa un rînjit de hotărîre și triumf cînd se eliberă și pași decis înainte. Atunci mă văzu.

Rînjetul îi dispăru și ezită, un punct în favoarea mea. Niciodată nu te oprești în Model dacă poți merge mai departe. Dacă o faci, te costă o mulțime de energie în plus ca să te poți mișca din nou.

— Ai venit prea tîrziu! urlă el.

Nu i-am răspuns. Am continuat să merg. Focuri albastre cădeau din ornamentele Modelului pe toată lungimea Grayswandir.

— N-o să reușești să treci prin zona întunecată, spuse.

Am continuat să merg. Zona întunecată se afla acum chiar în fața mea. Eram bucuros că nu apăruse într-una dintre cele mai dificile porțiuni ale Modelului de pînă acum. Brand înaintă și începu să se deplaseze lent către Mărea Curbă. Dacă l-aș fi putut prinde acolo, n-ar fi avut loc o confruntare propriu-zisă. N-ar fi avut forța sau viteza de a se apăra.

Apropiindu-mă de porțiunea distrusă a Modelului, mi-am reamintit căile prin care Ganelon și cu mine tăiaserăm drumul negru în călătoria noastră din Avalon. Reușisem să înving puterea drumului ținînd în minte imaginea Modelului atunci cînd traversam. Acum, firește, aveam Modelul însuși în întregime în jurul meu, și distanța nu era chiar atît de mare. În vreme ce primul meu gînd fusese că Brand pur și simplu încerca să mă năucească cu amenințarea lui, mi-am dat seama că forța locului întunecat ar putea fi mult mai puternică aici, direct la sursă. Cînd am ajuns acolo, Grayswandir strălucea cu o intensitate bruscă ce depășea cu mult luminozitatea dinainte. Dintr-un impuls, am atins cu vîrfurile capătul beznei, în locul în care se sfîrșea Modelul.

Grayswandir spintecă bezna și nu mai putu fi ridicată deasupra ei. Am continuat să înaintez și spada mea despica în felii zona dinaintea mea, alunecînd în ceea ce părea a fi o aproximare a traseului original. Am urmat-o. *Soarele păru că se întunecă cînd am călcat pe solul negru.* Am devenit brusc conștient de bătăile inimii mele și de transpirația care-mi apăruse pe frunte. O lumină cenușie cuprinsese totul în jur. Lumea parcă se estompă, Modelul se topi. Părea că ar fi ușor să pășești greșit în acest loc și nu eram sigur dacă rezultatul ar fi fost la fel ca un pas greșit în porțiunile intacte ale Modelului. Nu țineam să aflu.

Mi-am ținut privirea în jos, urmînd linia pe care Grayswandir o inscripționa dinaintea mea, focul albastru al lamei fiind acum unicul lucru colorat rămas pe lume. Dreptul, stîngul...

Apoi, brusc, eram deja afară și Grayswandir se mișcă liberă iar în mîna mea, cu focurile parțial diminuate, fie în contrast cu drumul reiluminat, fie din alte motive pe care nu le cunoșteam.

Privind în jur, am văzut că Brand se apropia de Marea Curbă. Cît despre mine, îmi croiam drum către Al Doilea Vâl. În cîteva minute urma să fim amîndoi implicați în eforturile extenuante pe care le solicitau cele două treceri. Marea Curbă

e mai dificilă, mai lungă decît Al Doilea Văl, totuși. Urma să mă eliberez și să mă mișc mai iute înainte ca el să-și croiască drum prin bariera lui. Apoi trebuia să traversez zona distrusă altădată. Pînă atunci, s-ar putea ca el să fie deja liber, dar se va deplasa mult mai lent decît mine, pentru că se va afla în interiorul zonei unde mersul devine mai dificil.

Electricitatea statică constantă își făcea simțită prezența cu fiecare pas pe care-l făceam și o senzație de furnicătură îmi străbătea întregul trup. Scînteile se ridicară pînă la jumătatea coapsei. Era ca și cum aș fi înaintat printr-un cîmp de grîu electric. Părul mi se ridicase deja în mare parte. Simțeam cum se agită. Am privit încă o dată înapoi ca s-o văd pe Fiona, călare încă, nemișcată, observîndu-ne.

Am înaintat spre cel de-al Doilea Văl.

Unghiuri... cotituri scurte, ascuțite... Forța mi se opunea și mi se opunea, astfel încît toată atenția, toată puterea mea erau acum ocupate să lupte împotriva ei. Din nou se instalează acel sens familiar al veșniciei, ca și cum asta era tot ce făcusem vreodată, tot ce-mi dorisem să fac. Și voința.. o concentrare a voinței de asemenea intensitate încît orice altceva era exclus... Brand, Fiona, Amberul, propria mea identitate... Scînteile se ridicau și mai sus în timp ce luptam, mă răsuceam, mă străduiam, fiecare pas cerînd mai mult efort decît cel dinainte.

Am forțat înaintarea. Din nou exact în zona întunecată.

Din reflex, am mînuit din nou Grayswandir în jos și înspre înainte. Din nou, cenușiul, ceața monocromatică, despicață de albastrul spadei mele deschizînd drumul din fața mea ca o incizie chirurgicală.

Cînd am pătruns în lumina normală, l-am căutat pe Brand. Se afla încă în sfertul de arc vestic, luptîndu-se cu Marea Curbă, cam la două treimi din parcursul ei. Dacă m-aș fi străduit, aș fi reușit să-l prind chiar în clipa în care ar fi ieșit din ea. M-am străduit din răputeri să mă mișc cît mai iute posibil.

Cînd am ajuns în capătul nordic al Modelului și în curba care ducea înapoi, mi-am dat seama brusc ce eram pe cale să fac.

Mă grăbeam să împrôșc mai mult sînge peste Model.

Dacă era vorba de o simplă alegere între o noua stricăciune a Modelului și distrugerea lui completă de către Brand, atunci știam ce e de făcut. Totuși, simțeam că trebuie să existe o altă cale. Da...

Am încetinit o idee pasul. Urma să fie o chestiune de timp. În clipa aceea, trecerea lui era mult mai dură decît a mea, așa că aveam un avantaj din acest punct de vedere. Toată noua mea strategie implica aranjarea întîlnirii noastre exact în punctul potrivit. Culmea ironiei, în clipa aceea mi-am amintit de grija lui Brand pentru covorul său. Totuși, problema menținerii acestui loc era mult mai dificilă.

Se apropia de capătul Marii Curbe și l-am urmărit în timp ce își calcula distanța pînă la beznă. Hotărîsem să-l fac să sîngereze deasupra zonei care fusese deja deteriorată. Singurul dezavantaj pe care se pare că-l aveam era acela că aș fi fost poziționat în dreapta lui Brand. Pentru a minimaliza avantajul pe care i l-ar fi oferit această poziție cînd ne încrucișam spadele, trebuia să rămîn cumva în spate.

Brand se lupta și înainta, toate mișcările sale fiind în ralenti. Și eu luptam, dar nu atît de greu. Îmi mențineam ritmul. În timp ce mergeam, mă întrebam despre Giuvaier, despre afinitatea pe care o împărțisem din clipa acordării. Îi puteam simți prezența, acolo în stînga mea și înaintea, chiar dacă acum nu-l puteam vedea pe pieptul lui Brand. Oare chiar va reacționa pentru salvarea mea la distanța asta, dacă Brand va fi avantajat în apropiatul nostru conflict? Simțindu-i prezența, aproape că-mi venea să cred că o va face. Mă salvase de un atacator și găsisese cumva, în mintea mea, un loc tradițional de siguranță — propriul meu pat — și mă transportase acolo. Simțindu-l acum, aproape văzînd drumul înaintea lui Brand, simțeam un fel de siguranță că va încerca să funcționeze încă o dată în favoarea mea. Totuși, reamintindu-mi cuvintele Fionei, eram hotărît să nu mă bazez pe asta. Oricum, aveam în vedere și celelalte funcțiuni ale Giuvaierului, speculînd abilitatea mea de a interacționa cu el fără contact direct...

Brand parcursese aproape în totalitate Marea Curbă. Am atins un anume nivel al ființei mele și am intrat în contact cu Giuvaierul. Transmițându-i dorința mea, am comandat o furtună din categoria tornadei roșii care-l distrusese pe Iago. Nu știam dacă pot controla acest fenomen particular în acest loc particular, dar oricum l-am comandat și l-am direcționat către Brand. Nu se întâmplă nimic imediat, deși simțeam cum Giuvaierul încearcă să ducă ceva la capăt. Brand ajunsese la final, făcu un ultim efort și trecu dincolo de Marea Curbă.

Mă aflu exact acolo în spatele lui.

Într-un fel, și el știa asta. Își scoase spada în clipa în care presiunea scăzu, câștigă aproape un metru mai iute decât aș fi crezut că poate, păși cu stîngul, își răsuci trupul și îmi întîlni privirea peste tăișurile spadelor noastre.

— Al naibii să fiu dacă n-ai reușit, roști, atingînd vîrfurile spadei mele cu al lui. N-ai fi ajuns niciodată aici atît de repede dacă n-ar fi fost boarfa de pe cal, totuși.

— Frumos mai vorbești despre surioara noastră, am spus, fentînd și observîndu-l cum se mișcă să pareze.

Libertatea noastră de acțiune era restrînsă, în sensul că nici unul dintre noi nu putea lovi fără să părăsească Modelul. Eu eram și mai stingherit pentru că nu voiam să-l fac să sîngereze, momentan. Am mimat o lovitură stopată și el se retrase, piciorul stîng alunecîndu-i de-a lungul desenului din spate. Apoi își retrase și dreptul, se ținu în el și încercă o lovitură la cap fără preliminarii. La naiba! Am parat și apoi am ripostat dintr-un reflex pur. Nu voiam să-l prind cu lovitura la piept cu care ripostasem, numai că vîrfurile lui Grayswandir trasă un arc de cerc sub stern. Am auzit un bîzîit în aer deasupra noastră. Nu-mi puteam permite să-mi iau ochii de pe Brand, totuși. Aruncă o privire în jos și se retrase mai mult. Bun. O linie roșie împodobește acum pieptul cămășii, acolo unde îl tăiasem. Pînă acum, materialul părea că absoarbe sîngele. Am sărit, am fentat, am lovit, am parat, am oprit atacul, am topăit, m-am oprit — tot ceea ce credeam că-l poate face să bată în retragere. Aveam asupra lui avantajul psihologic, prin

aceea că aveam cea mai mare rază de acțiune și că amîndoi știam că pot face mai multe lucruri cu asta, mai rapid decît el. Brand se apropia de zona întunecată. Doar cîțiva pași... Am auzit un sunet ca de clopoțel, urmat de un urlet cumplit. Deodată, o umbră se ivi deasupra noastră, ca și cum un nor tocmai ar fi acoperit soarele.

Brand privi în sus. Cred că l-aș fi putut ucide atunci, dar se afla încă un pic prea departe de zona țintită.

Își reveni imediat și mă privi crunt...

— Blestemat să fii, Corwin! Tu ai făcut-o, nu-i așa? urlă, după care atacă, renunțînd la orice precauție pe care o mai avea.

Din nefericire, mă aflam într-o poziție proastă, stînd cu vîrfurile spadei îndreptate spre el, pregătindu-mă să-l fac să se retragă restul de drum. Eram expus și ușor dezechilibrat. Chiar dacă param, mi-am dat seama că nu e suficient și m-am răsucit și am căzut.

M-am străduit să-mi țin picioarele pe loc în timp ce mă prăbușeam. M-am ținut cu cotul drept și cu mîna stîngă. Am înjurat, pentru că durerea era prea mare și cotul mi-a alunecat într-o parte, făcîndu-mă să cad pe umărul drept.

Dar lovitura lui Brand trecuse pe lîngă mine și, printre halourile albastre, picioarele mele încă atingeau linia. Eram în afara razei de acțiune a lui Brand pentru o lovitură mortală, deși încă putea să mă schilodească.

Am ridicat brațul drept, încă încheștat pe Grayswandir, înaintea mea. Am început să mă ridic. Între timp, am văzut că formațiunea roșie, galbenă pe margini, se rotea acum direct deasupra lui Brand, împrăștiînd scînteii și mici fulgere, urletul ei transformat acum într-un vaier.

Brand apucă spada de mîner și o ridică deasupra umărului ca pe o lance, îndreptînd-o în direcția mea. Știam că nu voi putea s-o parez, că nu voi putea s-o evit.

Cu gîndul m-am îndreptat spre Giuvaier și spre formațiunea din cer...

Se declanșă o scînteiere luminoasă și un mic deget de fulgere porni în jos și îi atinse spada...

Arma îi căzu din mîna și mîna îi zbură spre gură. Cu mîna stîngă înfășcă Giuvaierul Judecătii, ca și cînd și-ar fi dat seama ce făceam și caută să mă oprească acoperind piatra. Sugîndu-și degetele, privi deasupra, toată furia de pe chip dispărîndu-i pentru a face loc unei expresii de spaimă transformîndu-se în groază. Conul începu să coboare.

Răsucindu-se, păși peste zona întunecată, porni spre sud, ridică ambele brațe și strigă ceva ce n-am putut auzi din cauza vaierului. Conul căzu spre el, numai că Brand păru că devine bidimensional pe măsură ce se apropia. Conturul lui tremură. Începu să se micșoreze — numai că nu părea un efect asupra dimensiunii actuale ci, mai degrabă, un efect de distanțare. Se micșoră, se micșoră, dispăru, cu o fracțiune de secundă înainte ca tornada conică să lingă zona pe care o ocupase înainte.

O dată cu el dispăru și Giuvaierul, astfel că am rămas fără nici un mijloc de a controla fenomenul de deasupra mea. Nu știam dacă e mai bine să mă mențin într-o poziție joasă sau să revin la poziția normală în Model. M-am decis asupra celei din urmă, deoarece vîrtejul părea că preferă lucrurile care ieșeau din tiparele normale. M-am ridicat în picioare și am trecut de linie. Apoi m-am ghemuit, moment în care conul începu să se înalțe. Pe măsură ce se retrăgea, vaierul scădea în intensitate. Focurile albastre din jurul cizmelor mele scăzuseră complet. M-am întors și am privit-o pe Fiona. Îmi făcu semn să mă ridic și să plec.

Așa că m-am ridicat încet, observînd că vîrtejul de deasupra mea continua să se disipeze în timp ce mă mișcam. Întîlnind spre zona unde stătuse de curînd Brand, am folosit încă o dată Grayswandir ca să mă ghidez. Rămășițele contorsionate ale spadei lui Brand zăceau lîngă marginea îndepărtat a locului întunecat.

Îmi doream să existe o cale mai ușoară de a ieși din Model. Părea inutil să-l completez acum. Numai că nu există cale de

întoarcere o dată ce ai pășit în el, iar eu eram extrem de reticent la idee de a o lua pe traseul întunecat. Așa că m-am îndreptat spre Marea Curbă. În ce loc, m-am întrebat, s-o fi transportat Brand? Dacă aș fi știut, aș fi putut ordona Modelului să mă trimită după el, o dată ce aș fi atins centrul. Poate că Fiona avea vreo idee. Totuși se va îndrepta probabil spre un loc unde are aliați. Ar fi lipsit de sens să-l urmăresc singur.

Măcar oprisem acordarea, m-am consolatat singur.

Apoi am intrat în Marea Curbă. Scînteile țîșniră în jurul meu.

După-amiază târzie pe un munte: soarele care coboară spre vest strălucește în plin pe stîncile din stînga mea, decupează umbre alungite pe cele din dreapta; e filtrat prin frunzisul de lîngă mormîntul meu; oprește oarecum vînturile înghețate ale Kolvirului. Am dat drumul mîinii lui Random și m-am întors să-l privesc pe bărbatul care stătea pe banca din fața mausoleului.

Era chipul tînărului de pe Atuul străpuns, acum cu riduri în jurul gurii, fruntea mai grea, o oboseală generală în mișcarea ochilor și a maxilarului care nu putuseră fi remarcate pe cartea de joc.

Așa că am știut înainte ca Random să spună:

— El e fiul meu, Martin.

Martin se ridică atunci cînd m-am apropiat, îmi strînse mîna, rosti:

— Unchiule Corwin.

Cînd rosti asta, expresia i se schimbă foarte puțin. Mă scrută din ochi.

Era cu cîțiva centimetri mai înalt decît Random, dar avea aceeași constituție athletică. Obrazul și pomeții aveau aceeași structură, părul aceeași textură.

Am zîmbit.

— Ai lipsit multă vreme, am spus. Și eu la fel.

Încuviință.

— Numai că eu n-am fost niciodată în Amberul propriu-zis, spuse. Am crescut în Rebma — și în alte locuri.

— Atunci lasă-mă să-ți urez bun venit, nepoate. Ai venit într-un moment interesant. Probabil că Random ți-a povestit.

— Da, spuse. De-asta am vrut să te întâlnesc aici și nu acolo. Am aruncat o privire spre Random.

— Ultimul unchi pe care l-a întâlnit a fost Brand, rosti Random, și în împrejurări foarte neplăcute. Îl condamni?

— Nicidecum. Am dat peste el un pic mai devreme. N-aș putea spune că a fost cea mai productivă întâlnire.

— Ai dat peste el? spuse Random. Nu prea pricep.

— Părăsise Amberul și avea Giuvaierul Judecătii la el. Dacă aș fi știut mai devreme ce știu acum, ar fi fost și acum în turn. E omul nostru și e foarte periculos.

Random încuviință.

— Știu, spuse. Martin a confirmat toate suspiciunile noastre legate de înjunghiere — Brand a fost. Dar ce e chestia asta cu Giuvaierul?

— A ajuns înaintea mea în locul unde îl lăsasem pe umbra Pământ. Totuși trebuie să traverseze Modelul cu el și să se proiecteze prin el ca să-l acordeze în folosul lui. Tocmai l-am împiedicat să facă asta în Modelul primar din Amberul real. Oricum, a scăpat. Înainte să vin aici eram chiar peste deal cu Gérard, trimițînd un escadron de străji Fionei în acel loc, în caz că se întoarce și încearcă din nou. Propriul nostru Model și cel din Rebma sînt de asemenea sub pază din cauza lui.

— De ce-și dorește cu atîta ardoare să-l acordeze? Ca să poată declanșa cîteva furtuni? La naiba, ar putea face o plimbare în Umbră și să declanșeze ce vreme îi convine.

— O persoană acordată cu Giuvaierul l-ar putea folosi ca să șteargă Modelul.

— Da? Ce s-ar întîmpla atunci?

— Lumea pe care o cunoaștem ar dispărea.

— Ah, rosti iar Random. Apoi: Cum naiba știi tu?

— E o poveste lungă și n-am timp, dar o știu de la Dworkin și măcar asta o cred, din tot ce mi-a spus.

— Încă bîntuie pe-aici?

— Mai tîrziu, am spus.

— Bine. Dar Brand trebuie să fie nebun să facă așa ceva. Am încuviințat.

— Am impresia că el crede că ar putea să elaboreze un nou Model, să refacă universul cu el pe post de director executiv.

— E posibil așa ceva?

— Teoretic, se poate. Dar pînă și Dworkin are unele îndoieli că isprava ar putea fi repetată acum. Combinația factorilor a fost unică... Da, cred că Brand e, într-un fel, nebun. Dacă privești în trecut, dacă îți amintesti de schimbările lui de personalitate, de ciclurile lui de stări, se pare că e vorba de un tipar schizofrenic. Nu știu dacă înțelegerea pe care a făcut-o cu inamicul l-a făcut să înnebunească de tot sau nu. De fapt, nici nu contează. Aș vrea să-l văd înapoi în turn. Aș vrea ca Gérard să fi fost un medic mai prost.

— Știi cine l-a înjunghiat?

— Fiona. Oricum, poți afla povestea chiar de la ea.

Se sprijini pe piatra mea funerară și clătină din cap.

— Brand, roști. Fie blestemat. Oricare dintre noi l-ar fi putut ucide în mai multe ocazii — în vremi trecute. Numai că, de fiecare dată cînd te scotea suficient din sărite, se schimba imediat. După un timp, ajungeai să-ți spui că, una peste alta, nu e un tip chiar atît de rău. Păcat că nu ne-a stîrnit pe vreunul din noi mai tare la momentul nepotrivit...

— Atunci să înțeleg că acum poate fi vînat legal? spuse Martin.

L-am privit. Mușchii maxilarelor i se încordaseră și ochii i se îngustaseră. Pentru o clipă, toate expresiile noastre i se citiră pe chip, ca un amestec al cărților de joc ale familiei. Tot egoismul nostru, ura, invidia, mîndria și insulta parcă plutiră în clipa aceea — și nici măcar nu pusese încă piciorul în Amber. Ceva plesni în mine și am întins mîinile și l-am prins de umeri.

— Ai un motiv puternic ca să-l urăști, am spus, și răspunsul la întrebarea ta este „da”. Sezonul de vînătoare e deschis. Nu văd nici o cale de a trata cu el altfel decît distrugîndu-l. Și eu l-am urît atîta vreme cît a rămas o abstracție. Dar acum e altceva. Da, trebuie ucis. Dar nu lăsa ca ura să fie botezul tău

la intrarea în grupul nostru. A fost prea multă între noi. Mă uit la chipul tău... Nu știu... Îmi pare rău, Martin. Prea multe se întîmplă în clipa asta. Ești tînăr. Am văzut multe lucruri la viața mea. Unele dintre ele mă deranjează — în alt fel. Asta-i tot.

Am slăbit strînsoarea și m-am dat înapoi.

— Povestește-mi despre tine, am spus.

— M-am temut de Amber multă vreme, începui, și cred că încă mă tem. De cînd m-a atacat mă tot întreb dacă Brand nu cumva mă va prinde vreodată. Ani de zile m-am simțit urmărit. Mi-a fost teamă de voi toți, bănuiesc. Pe cei mai mulți vă cunoșteam din imaginile de pe cărți — însoțite de proasta reputație. I-am spus lui Random — tatei — că nu vreau să vă întîlnesc pe toți imediat, iar el mi-a sugerat să te văd pe tine primul. Nici unul dintre noi nu și-a dat seama la vremea respectivă că ai fi interesat în special de anumite lucruri pe care le știam eu. Totuși, după ce le-am menționat, tata a spus că trebuie să te văd cît mai curînd posibil. Îmi povestise totul despre ceea ce se petrece și, vezi tu, am și eu niște informații.

— Am bănuît că știi ceva... cînd un nume a ieșit la iveală nu cu mult timp în urmă.

— Tocy? spuse Random.

— Exact.

— E greu să mă hotărăsc de unde să încep... rosti Martin.

— Știu că ai crescut în Rebma, că ai traversat Modelul și apoi ți-ai folosit puterea asupra Umbrei ca să-l vizitezi pe Benedict în Avalon, am spus. Benedict ți-a povestit mai multe despre Amber și Umbră, te-a învățat cum să folosești Atuurile, te-a pregătît în materie de arme. Mai tîrziu, ai plecat de unul singur în Umbră. Și știu ce ți-a făcut Brand. Aici se opresc cunoștințele mele.

Încuviință, privi spre apus.

— După ce am plecat de la Benedict, am călătorit ani de zile în Umbră, spuse. Au fost cele mai fericite vremuri din viața mea. Aventură, emoție, lucruri noi de văzut, de făcut... În sinea mea îmi spuneam întotdeauna că, într-o bună zi, cînd voi fi

mai istet și mai dur — mai cu experiență — voi călători în Amber ca să-mi întâlnesc celelalte rude. Apoi Brand a dat peste mine. Îmi instalasem cortul pe coama unui delușor, mă odihneam după o lungă călătorie și mîncam ceva de prînz, o mică pauză în drumul către prietenii mei, Tecz. Atunci Brand m-a contactat. Îl contactasem pe Benedict prin Atutul său, cînd mă învăța cum să le folosesc, și în alte dăți cînd mai călătorisem. În cîteva ocazii, mă transportase chiar el, așa că știam ce senzație ai, știam despre ce e vorba. Acum aveam aceeași senzație și, pentru o clipă, am crezut că Benedict e cel care mă cheamă. Dar nu. Era Brand — l-am recunoscut după imaginea lui din pachet. Stătea în centrul a ceea ce părea a fi Modelul. Eram curios. Nu știam cum mă contactase. Din cîte știam, nu exista un Atut pentru mine. A vorbit un minut — am uitat ce-a zis — și, cînd totul era solid și clar, m-a... m-a înjunghiat. L-am respins și m-am retras. Cumva el a menținut contactul. Era dificil pentru mine să-l rup — și cînd am făcut-o, a încercat iar să ajungă la mine, numai că am izbutit să-l blochez. Benedict mă învățase asta. A încercat iar, de mai multe ori, dar am continuat să-l blochez. În cele din urmă, s-a oprit. Eram în apropiere de Tecz. Am reușit să mă urc pe cal și să ajung pînă la ei. Am crezut c-o să mor, pentru că niciodată nu fusesem atît de grav rănit. Dar, după un timp, am început să mă vindec. Atunci mi s-a făcut din nou frică, de teamă ca nu cumva Brand să mă găsească și să termine ceea ce începuse.

— De ce nu l-ai contactat pe Benedict, l-am întrebat, ca să-i spui ce s-a întîmplat, să-i povestești despre temerile tale?

— M-am gîndit la asta, spuse, și m-am gîndit și la posibilitatea ca Brand să creadă că a reușit, că sînt cu adevărat mort. Nu știam ce fel de luptă pentru putere avea loc în Amber, dar mi-am zis că atentatul la viața mea făcea parte probabil din așa ceva. Benedict îmi povestise destule despre familie ca să înțeleg că asta era o variantă foarte plauzibilă. Așa că mi-am zis că poate e mai bine să rămîn mort. Am plecat de la Tecz înainte de a mă fi vindecat complet și am pornit să-mi pierd urma în Umbră.

Mi s-a întîmplat un lucru straniu atunci, continuă, un lucru pe care nu-l întîlnisem niciodată, dar care acum părea omniprezent: în aproape toate umbrele prin care am trecut, exista un ciudat drum negru, sub o formă sau alta. Nu pricepeam despre ce e vorba, dar din moment ce era singurul lucru peste care dădusem și care părea să traverseze însăși Umbra, mi-a stîrnit curiozitatea. Am decis să-l urmez și să aflu mai multe. Era periculos. Am învățat foarte repede să nu pun piciorul pe el. Forme ciudate păreau să circule pe el în cursul nopții. Creaturile normale care se aventurau pe el se îmbolnăveau și mureau. Așa că am avut mare grijă. Nu m-am apropiat mai mult decît era necesar ca să-l am sub ochi. L-am urmat prin multe locuri. Am aflat rapid că oriunde apărea aducea moarte, dezolare sau necazuri. Nu știam ce să fac.

Eram încă slăbit după rană, spuse, și am făcut greșeala de a mă zori, de a călători prea departe, prea iute în cursul unei zile. În seara aceea, m-am simțit rău și am zăcut tremurînd în pătură toată noaptea și mare parte din ziua următoare. Am delirat, cu pauze, în tot acest timp, așa că nu știu exact cînd a apărut ea. Mult timp, a părut că face parte din visul meu. O fată tînără. Frumoasă. M-a îngrijit pînă m-am vindecat. O chema Dara. Am vorbit la nesfîrșit. Era foarte plăcut. Să ai pe cineva cu care să stai de vorbă astfel... Trebuie că i-am povestit toată viața mea. Apoi mi-a povestit ceva despre ea. Nu era de prin partea locului în care mă prăbușisem. Spunea că ajunsese acolo călătorind prin Umbră. Nu putea încă să călătorească în felul în care procedam noi, deși simțea că poate învăța să facă asta, din moment ce pretindea că descinde din Casa de Amber prin Benedict. De fapt, își dorea cu ardoare să afle cum se procedează. Pe atunci, mijlocul ei de a călători era însuși drumul negru. Era imună la efectele lui nocive, spunea, pentru că se înrudea și cu locuitorii din capătul îndepărtat, din Curțile Haosului. Totuși, insista să afle căile noastre, așa că m-am străduit s-o instruiesc în lucrurile pe care le știam. I-am povestit despre Model, chiar i-am făcut o schiță. I-am arătat Atuurile mele — Benedict îmi dăduse un pachet

— ca să vadă înfățișarea celorlalte rude ale ei. A fost interesată în mod deosebit de Atuul tău.

— Încep să înțeleg, am spus. Continuă.

— Mi-a spus că Amberul, în plinătatea corupției și infatuării sale, stricase un fel de echilibru metafizic între el și Curțile Haosului. Poporul ei avea acum sarcina de a redresa lucrurile, pustiind Amberul. Locul lor nu e o umbră a Amberului, ci o entitate solidă, de drept. Între timp, toate umbrele dintre cele două au avut de suferit din cauza drumului negru. Cunoștințele mele despre Amber fiind atâtea câte erau, nu puteam decît să ascult. La început, am ascultat tot ce spunea. Pentru mine, Brand se potrivea în mod cert cu descrierea ei despre răul din Amber. Dar cînd am amintit de el, răspunsul ei a fost nu. El era un fel de erou acolo de unde venea ea. Nu știa amănunte, dar n-o deranja atît de mult. Abia atunci mi-am dat seama cît de peste măsură de sigură părea în legătură cu absolut totul — cînd vorbea, răsuna fanatismul în cuvintele ei. Aproape fără să vreau, m-am trezit încercînd să apăr Amberul. M-am gîndit la Llewella și la Benedict — și la Gérard, pe care îl întîlnisem de cîteva ori. Era nerăbdătoare să afle despre Benedict, mi-am dat seama. Asta s-a dovedit a fi partea vulnerabilă din armura ei. În cazul lui puteam vorbi în oarecare cunoștință de cauză și ea era dornică să creadă lucrurile bune pe care i le spuneam. Așa că nu știu care a fost efectul final al conversației, exceptînd faptul că părea ceva mai puțin sigură pe ea spre final...

— Spre final? am spus. Ce vrei să zici? Cît a stat cu tine?

— Aproape o săptămînă, răspunse. Spusese că va avea grijă de mine pînă mă vindec și s-a ținut de cuvînt. De fapt, a rămas cîteva zile în plus. A spus că doar vrea să fie sigură că m-am făcut bine, dar cred că de fapt voia să continuăm conversațiile noastre. Totuși, în cele din urmă, a spus că trebuie să plece. I-am cerut să rămînă cu mine, dar a refuzat. M-am oferit să merg cu ea, dar m-a refuzat iar. Probabil că și-a dat seama că plănuiam s-o urmez, pentru că a dispărut în timpul nopții. Nu puteam merge pe drumul negru și habar n-aveam în ce umbră vrea să călătorească în drumul ei spre Amber. Cînd m-am trezit

dimineata și am constatat că plecase, m-am gîndit că a sosit clipa să vizitez și eu Amberul. Dar încă mi-era frică. Poate că unele dintre lucrurile pe care mi le spusese îmi întăriseră spaimele. Oricum, am hotărît să rămîn în Umbră. Și astfel am continuat să călătoresc, să văd lucruri noi, să încerc să învăț lucruri noi — pînă cînd m-a găsit Random și mi-a spus că vrea să revin acasă. Totuși m-a adus mai întîi aici, ca să te întîlnesc, pentru că voia ca tu să-mi ascuți povestea înaintea celorlalți. A spus că o cunoști pe Dara, că vrei să afli mai multe despre ea. Sper că te-am ajutat.

— Da, am spus. Îți mulțumesc.

— Înteleg că, în sfîrșit, a reușit să traverseze Modelul.

— Da, a reușit.

— Și, după aceea, s-a declarat inamic al Amberului.

— Și asta.

— Sper că n-a pățit nimic rău după toate astea, spuse. A fost drăguță cu mine.

— Pare destul de capabilă să-și poarte singură de grijă, am spus. Dar... da, e o fată fermecătoare. Nu-ți pot promite nimic legat de siguranța ei, pentru că știu prea puține despre ea, prea puține despre rolul ei în tot ce se întîmplă. Totuși, ce mi-ai povestit mi-a fost de ajutor. Asta o face cineva căreia mi-ar plăcea să îi acord încă prezumția de nevinovăție, pe cît posibil.

Zimbi.

— Mă bucur să aud asta.

Am ridicat din umeri.

— Ce-ai de gînd să faci acum? am întrebat.

— Îl duc s-o vadă pe Vialle, spuse Random, și apoi să-i întîlnească pe ceilalți, dacă timpul și împrejurările ne vor permite. Doar dacă, firește, nu a intervenit ceva nou și ai nevoie de mine acum.

— A intervenit cîte ceva, am spus, dar nu am nevoie de tine acum. Mai bine să te pun la curent. Mai am puțin timp.

În vreme ce-l informam pe Random în legătură cu evenimentele de după plecarea sa, mă gîndeam la Martin. Era încă

o necunoscută în ceea ce mă privea. Povestea lui putea fi perfect adevărată. De fapt, simțeam că este. Pe de altă parte, aveam sentimentul că nu e completă, că lăsase ceva deoparte intenționat. Poate ceva inofensiv. Și poate că nu. N-avea nici un motiv real să ne iubească. Dimpotrivă. Și Random putea aduce acasă un cal troian. Totuși, probabil că nu era chiar așa. Atîta doar că eu n-am încredere niciodată în cineva dacă există o alternativă.

Cu toate astea, nimic din ceea ce îi povesteam lui Random nu putea fi folosit împotriva noastră și mă îndoiam serios că Martin ne-ar fi putut face vreun rău, chiar dacă asta ar fi intenționat. Nu, mai degrabă era la fel de precaut ca noi ceilalți și cam din aceleași motive: frică și autoapărare. Pradă unei inspirații subite, l-am întrebat:

— Ai mai dat vreodată de Dara după toate astea?

Roși.

— Nu, răspunse prea repede. Doar atunci. Asta-i tot.

— Înțeleg, am spus, dar Random era un prea bun jucător de poker ca să nu fi observat; așa că tocmai cumpărasem o asigurare instant, contra prețului minor de a îl fi pus pe un tată în gardă împotriva fiului său de mult pierdut.

Am mutat rapid discuția înapoi la Brand. În timp ce comparăm însemnările despre psihopatologie am simțit ușoara furnicătură și am simțit prezența care anunță un contact prin Atu. Am ridicat mîna și m-am întors într-o parte.

Într-o clipă contactul era limpede și Ganelon și cu mine ne priveam unul pe altul.

— Corwin, spuse, mi-am zis că e timpul să verific. În clipa asta, Giuvaierul e la tine, la Brand, sau încă îl căutați amîndoi? Care dintre ele?

— Brand are Giuvaierul, am spus.

— Mai mare păcatul, spuse. Povestește-mi.

I-am povestit.

— Deci Gérard a spus adevărul, zise.

— Deja ți-a spus toate astea?

— Nu atît de detaliat, răspunse Ganelon, și voiam să fiu sigur că am înțeles exact. Tocmai am terminat de vorbit cu el. Privi în sus. Se pare că ar trebui s-o cam iei din loc, dacă amintirile mele despre răsăritul de lună nu mă înșală.

Am încuviințat.

— Da, o să mă îndrept curînd către scară. Nu e prea departe de-aici.

— Bun. Acum uite ce trebuie să faci...

— Știu ce trebuie să fac. Trebuie să ajung sus în Tir-na Nog'th înaintea lui Brand și să-i blochez calea către Model. Dacă eșuez, va trebui să-l urmăresc iarăși prin el.

— Nu așa trebuie procedat, spuse.

— Ai vreo idee mai bună?

— Da, am. Ai Atuurile la tine?

— Da.

— Bun. Mai întîi, n-o să reușești să ajungi acolo sus la timp ca să-i blochezi calea spre Model...

— De ce nu?

— Trebuie să faci ascensiunea, apoi trebuie să mergi la palat și să cobori către Model. Asta ia timp, chiar și în Tir-na Nog'th — mai ales în Tir-na Nog'th, unde oricum timpul tinde să joace farse. Cine știe, s-ar putea să ai o dorință de moarte ascunsă care să îți încetinească ritmul. Nu știu. Oricum ar fi, el deja va fi început să traverseze Modelul în clipa în care tu vei fi sosit. S-ar putea foarte bine să fi pătruns prea mult ca să-l mai poți ajunge din urmă.

— Probabil va fi obosit. Asta l-ar putea încetini un pic.

— Nu. Pune-te în locul lui. Dacă ai fi Brand, nu te-ai îndrepta spre o umbră unde curgerea timpului ar fi diferită? În loc de o după-amiază, ar putea foarte bine să se fi odihnit mai multe zile pentru chinul acestei seri. E mai sigur să presupui că va fi în formă bună.

— Ai dreptate, am spus. Nu pot conta pe asta. Okay. O alternativă la care m-am gîndit, dar pe care mai degrabă n-aș încerca-o dacă poate fi evitată, ar fi să-l ucid de la distanță. Iau cu mine o arbaletă sau una dintre puștile noastre și pur

și simplu îl dobor în mijlocul Modelului. S-ar putea ca numai Modelul primar să aibă de suferit, dar nu știu.

— Ai dreptate. Nu știi, spuse. De asemenea, nu mi-aș dori să te bazezi pe arme normale acolo sus. Acela e un loc neobișnuit. Tu însuși ai spus că e ca o bucată stranie de Umbră umblînd prin cer. Chiar dacă ai găsit o pușcă ce poate să tragă în Amber, s-ar putea ca aceleași reguli să nu poată fi aplicate acolo sus.

— E un risc, am recunoscut.

— Cît privește arbaleta — ce-ar fi dacă o rafală bruscă de vînt ar devia săgeata de fiecare dată cînd tragi?

— Mă tem că nu pricep.

— Giuvaierul. Brand l-a purtat o parte din drumul prin Modelul primar și, de atunci, a avut suficient timp să-l experimenteze. Crezi că e posibil să se fi acordat parțial acum?

— Nu știu. Nu sînt deloc sigur cum funcționează procesul.

— Voiam doar să subliniez că, dacă funcționează astfel, ar putea fi capabil să-l folosească pentru apărarea lui. Giuvaierul ar putea avea alte însușiri de care tu habar n-ai. Așa că ceea ce vreau să spun e că n-aș vrea să te bazezi pe faptul că vei reuși să-l ucizi de la distanță. Și nici măcar nu mi-aș dori să te bazezi iar pe trucul pe care l-ai făcut cu Giuvaierul — poate că a izbutit să capete oarecare control asupra lui.

— Tu faci lucrurile să pară mai deprimante decît mi se păreau mie.

— Dar poate mai realiste, spuse.

— Recunosc. Continuă. Spuneai că ai un plan.

— Corect. Credința mea e că Brand trebuie împiedicat să ajungă la Model, pentru că, o dată ce pune piciorul acolo, probabilitatea dezastrului crește amețitor.

— Și tu crezi că n-o să pot ajunge acolo la timp ca să-l blochez?

— Nu, dacă într-adevăr se poate teleporta singur aproape instantaneu, în timp ce tu ai un drum lung de parcurs. Pun rămășag că abia asteaptă răsăritul lunii, și, de îndată ce orașul capătă formă, va fi înăuntru, exact lîngă Model.

— Înțeleg ce zici, dar nu văd soluția.

— Soluția e că tu n-o să pui piciorul în Tir-na Nog'th în noaptea asta.

— Stai o clipă!

— Să stau, pe naiba! Ai importat un maestru strateg, mai bine ascultă ce are de spus.

— Bine, ascult.

— Ai fost de acord că, probabil, n-o să ajungi acolo la timp. Dar altcineva poate.

— Cine și cum?

— În regulă. L-am contactat pe Benedict. S-a întors. În clipa asta se află în Amber, jos în încăperea Modelului. Acum, ar trebui să fi terminat traversarea și să se afle în centrul lui, așteptînd. Te duci la picioarele scărilor către orașul-din-cer. Acolo aștepți să se ridice luna. De îndată ce Tir-na Nog'th capătă formă, îl contactezi pe Benedict prin Atuul său. Îi spui că totul e pregătit, iar el va folosi puterea Modelului din Amber ca să se teleporteze în Modelul din Tir-na Nog'th. Oricît de iute ar călători Brand, nu îi va fi de folos.

— Înțeleg avantajele, am spus. Acesta e cel mai rapid mod de a duce pe cineva acolo, iar Benedict e fără îndoială un bărbat capabil. Ar trebui să n-aibă probleme cu Brand.

— Tu chiar crezi că Brand nu va face și alte pregătiri? rosti Ganelon. Din tot ce-am auzit despre el, îi merge mintea, chiar dacă e scrîntit. Poate chiar să anticipeze ceva de genul ăsta.

— Posibil. Ai vreo idee ce-ar putea să facă?

Făcu un gest rapid din mîină, se plesni pe gît și zîmbi.

— O gînganie, spuse. Iartă-mă. Ființe scîrboase.

— Tu crezi totuși...

— Cred că cel mai bine e să păstrezi contactul cu Benedict cît timp va fi acolo, asta cred. Dacă Brand atacă primul, s-ar putea să trebuiască să-l scoți imediat pe Benedict ca să-i salvezi viața.

— Bineînțeles. Dar, în cazul ăsta...

— În cazul ăsta, am pierdut o rundă. Recunosc. Dar nu meciul. Chiar cu Giuvaierul total acordat, va trebui să ajungă

la Modelul primar ca să-l distrugă cu adevărat — și Modelul e sub pază.

— Da, am spus. Se pare că te-ai gândit la toate. M-ai surprins, acționînd atît de rapid.

— În ultima vreme am avut o multime de timp la dispoziție, ceea ce poate fi un lucru rău dacă nu-l folosești pentru gîndire. Și asta am făcut. Acum gîndesc să ar trebui să te miști iute. Ziua se apropie de sfîrșit.

— Se aprobă, am spus. Mulțumesc pentru sfatul bun.

— Păstrează-ți mulțumirile pentru final, spuse, după care întrerupse contactul.

— Pare a fi ceva important, rosti Random. Care-i treaba?

— Bună întrebare, am răspuns, dar acum sînt în criză de timp. Va trebui să aștepti pînă dimineată ca să auzi povestea.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Ca să fiu sincer, da, dacă ești dispus să călărești cu cineva pe cal sau să te întorci în Amber prin Atu. Am nevoie de Star.

— Sigur, spuse Random. Nici o problemă. Asta-i tot?

— Da. Grăbește-te.

Ne-am îndreptat către cai.

L-am bătut pe Star pe greabăn de cîteva ori și apoi am încălecat.

— Ne întîlnim în Amber, rosti Random. Noroc.

— În Amber. Mulțumesc.

M-am răsucit și am pornit spre locul scărilor, călcînd pe umbra care se lungea spre răsărit a mormîntului meu.

Pe cea mai înaltă culme a Kolvirului se află o formațiune care seamănă cu trei trepte. Mă aflu pe cea mai joasă și așteptam să apară altele deasupra mea. Ca să se întâmple asta, e nevoie de noapte și de razele lunii, așa că jumătate din cerințe erau îndeplinite.

Spre vest și nord-est era înnorat. Nu îmi plăceau norii aceia. Dacă se comasau îndeajuns ca să blocheze lumina lunii, Tir-na Nog'th ar fi dispărut total. Acesta era un motiv pentru care era recomandabil să ai un sprijin pe pământ, ca să te transporte prin Atu undeva în siguranță în cazul în care orașul ar fi dispărut în neant.

Cerul de deasupra era limpede și plin de stele familiare. Când luna se va ridica și lumina ei va cădea pe stînca unde stăteam, urma să apară scara din cer, țîșnind în sus la mai mare înălțime, croindu-și drum spre Tir-na Nog'th, imaginea Amberului care se ridica în aerul miezului de noapte.

Eram frînt. Prea multe se petrecuseră într-un timp scurt. Dintr-o dată, a mă odihni, a-mi scoate cizmele și a-mi masa picioarele, a mă întinde și a-mi pune capul jos, chiar pe o piatră, era un lux, o plăcere animalică pură. Mi-am strîns mantia în față din cauza frigului care se accentua. O baie fierbinte, un prînz sănătos, un pat ar fi fost niște lucruri foarte bune. Numai că toate astea aproape păreau lucruri imaginare din acest loc. Era mai mult decît suficient să rămîn cum eram, să-mi las gîndurile să se deplaseze mai lent, să vagabondeze, ca un spectator, printre întîmplările zilei.

Atît de multe... dar acum, cel puțin, aveam unele răspunsuri la unele dintre întrebările mele. Nu la toate, firește. Dar suficiente ca să-mi potolească pentru moment setea minții... Acum îmi făcusem o idee despre ce se petrecuse în absența mea, înțelegeam mai bine ce se petrecea acum, știam ce lucruri trebuiau făcute, ce trebuia *eu* să fac... Și am simțit, într-un fel, că știam mai multe decît îmi dădeam seama în mod lucid, că deja mă aflam în posesia unor piese care se potriveau cu tabloul general, numai că trebuia să le zgîlții, să le dau un bobîrnac, să le rotesc cum se cuvine. Ritmul evenimentelor recente, mai ales al celor de azi, nu-mi îngăduise o clipă de reflecție. Acum, totuși, unele piese parcă se aranjau în unghiuri ciudate...

Atenția mi-a fost atrasă de o agitație deasupra umărului, un ușor efect de luminozitate în aerul de deasupra. Răsu-cindu-mă, apoi ridicîndu-mă în picioare, am privit orizontul. O strălucire preliminară apăruse peste mare în locul în care luna urma să-și facă apariția. În timp ce priveam, se ivi un scurt arc de lumină. Norii se mișcaseră ușor, deși nu îndeajuns ca să mă îngrijoreze. Atunci, am aruncat o privire în sus, dar fenomenul de deasupra încă nu se declanșase. Totuși, am scos Atuurile, le-am amestecat și am extras Atuul lui Benedict.

Uitînd de letargie, am privit, observînd cum luna se întinde deasupra apei, dînd naștere unei panglici de lumină peste valuri. O formă vagă plutea dintr-o dată la pragul vizibilității, mult deasupra. Primele contururi, subțiri ca pînza de păianjen, își făcuseră apariția deasupra stîncii. Am examinat cartea lui Benedict, am stabilit contactul...

Imaginea lui rece prinse viață. L-am văzut în încăperea Modelului, stînd în centrul schiței. Un felinar aprins lăsa lîngă piciorul său stîng. Deveni conștient de prezența mea.

— Corwin, rosti, e timpul?

— Încă nu, i-am spus. Luna se ridică. Orașul tocmai începe să capete formă. Așa că mai durează puțin. Voiam să fiu sigur că ești pregătît.

— Sînt pregătit.

— E bine că te-ai întors. Ai aflat ceva demn de interes?

— Ganelon m-a contactat, spuse, de îndată ce a aflat ce s-a petrecut. Planul lui părea bun, de aceea mă aflu aici. În ce privește Curțile Haosului, da. Cred că am aflat cîteva lucruri...

— O clipă.

Firele razelor de lună căpătaseră o înfățișare mai palpabilă. Orașul de deasupra se distingea clar acum. Scara era vizibilă în întregime, deși mai neclară în unele locuri decît în altele. M-am întins înainte destul de mult ca să-mi potolesc pentru moment setea minții...

Calm, ușor, am încercat cea de-a patra treaptă. Parcă totuși ceda un pic sub apăsarea mea.

— Aproape, i-am spus lui Benedict. O să încerc scările. Fii pregătit.

Încuviință.

Am urcat treptele, una, două, trei. Am ridicat, apoi am coborît piciorul de pe cea de-a patra, cea fantomatică. Ceda ușor sub greutatea mea. Mă temeam să ridic și celălalt picior, așa că am așteptat, observînd Luna. Am respirat aerul proaspăt, în vreme ce luminozitatea creștea iar cărarea din ape se lărgea. Privind în sus, am văzut cum Tir-na Nog'th pierde din transparentă. Stelele dinapoia lui pierdură din strălucire. În acest timp, scara deveni mai fermă sub piciorul meu. Toată elasticitatea dispăruse. Simțeam că-mi poate susține greutatea. Privind scara pe toată întinderea, am văzut-o acum în întregime, ici translucidă, colo transparentă, scînteietoare, dar neîntreruptă pînă sus, către orașul tăcut care apărea deasupra mării. Am ridicat celălalt picior și am trecut pe a patra treaptă. Dacă țineam seama, cîțiva pași m-ar fi trimis prin acel lift celestial în locul unde visele devin realitate, locul nevrozelor și al profetiilor îndoielnice, într-un oraș luminat de lună în care dorințele ambigue se împlinesc, un oraș al timpului răsucit și al frumuseții palide. M-am retras un pas și am privit luna,

acum echilibrată pe capătul ud al lumii. Am privit Atuul lui Benedict în lucirea ei argintie.

— Scara e solidă, Luna e sus, am rostit.

— În regulă. Am pornit.

L-am observat acolo, în mijlocul Modelului. Luă felinarul cu stînga și, pentru o clipă, rămase nemișcat. O clipă mai tîrziu dispăru, și o dată cu el și Modelul. Încă o clipă și se afla într-o încăpere similară, de data asta în afara Modelului, chiar lîngă punctul în care începea. Ridică felinarul și privi prin toată încăperea. Era singur.

Se răsuci, se îndreptă spre zid, puse felinarul lîngă el. Umbra i se alungi către Model, își schimbă forma cînd se răsuci pe călcîie, deplasîndu-se în prima poziție.

Acest Model, am remarcat, emana o lumină mai palidă decît cel din Amber — alb-argintie, fără nuanța de albastru cu care eram familiarizat. Configurația era aceeași, dar orașul fantomă se juca cu perspectiva. Existau distorsiuni — îngustări, lărgiri — care păreau să se deplaseze fără un motiv anume pe suprafața lui, ca și cum aș fi văzut întregul tablou printr-o lentilă neregulată și nu prin Atuul lui Benedict.

M-am retras la baza scărilor, rămînînd iar pe treapta cea mai joasă. Am continuat să supraveghez.

Benedict își slăbi spada din teacă.

— Știi despre posibilul efect al singelui asupra Modelului? am întrebat.

— Da. Mi-a spus Ganelon.

— Ai bănuțit vreodată ceva din toate astea?

— N-am avut niciodată încredere în Brand, îmi spuse.

— Cum a fost călătoria ta în Curțile Haosului? Ce-ai aflat?

— Mai tîrziu, Corwin. Ar putea sosi dintr-o clipă în alta.

— Sper să nu apară viziuni care să îți abată atenția, am spus, amintindu-mi de călătoria mea în Tir-na Nog'th și de rolul lui în aventura mea finală de acolo.

Ridică din umeri.

— Au putere numai dacă le dai atenție. Iar atenția mea e concentrată asupra unui singur lucru în noaptea asta.

Se răsuci, examinînd fiecare colțișor al încăperii, se opri cînd termină.

— Mă-ntreb dacă el știe că ești acolo, am spus.

— Poate. Nu contează.

Am încuviințat. Dacă Brand nu-și făcea apariția, noi cîștigam o zi. Străjile ar fi păzit celelalte Modele, Fiona ar fi avut șansa să-și demonstreze talentul, localizîndu-l pe Brand. Atunci am fi pornit în urmărirea lui. Ea și Bleys reușiseră să-l oprească o dată înainte. Oare putea s-o facă de una singură acum? Sau trebuia să-l găsim pe Bleys și să încercăm să-l convingem să ne ajute? Îl găsisese Brand pe Bleys? De ce naiba voia Brand acest fel de putere? Aș fi înțeles dacă era vorba de dorința de a urca pe tron. Totuși... Omul era nebun, asta era clar. Păcat, dar asta e situația. Ereditate sau anturaj? mă întrebam confuz. Cu toții eram, într-o anumită măsură, nebuni în maniera lui. Ca să fiu sincer, trebuie să fie un fel de nebunie, să ai atît de mult și să te străduiești atît de tare pentru și mai mult. Numai că el ducea această tendință la extrem, asta-i tot. Era o caricatură a acestei manii a tuturor. În sensul ăsta, chiar mai conta care dintre noi era trădătorul?

Da, conta. El era cel care acționase. Nebun sau nu, mersese prea departe. Făcuse lucruri pe care Eric, Julian, eu, nu le-am fi făcut. Bleys și Fiona se retrăseseră în cele din urmă din complotul lui complicat. Gérard și Benedict erau cu un cap deasupra noastră — morali, maturi, cum o fi — pentru că se eliminaseră de la sine dintr-un joc al puterii cu miză nulă. Random se schimbase, destul de mult, în ultimii ani. Oare copiii unicornului aveau nevoie de secole ca să se maturizeze, oare aceasta ni se întîmpla treptat nouă, celorlalți, dar transformarea îl ocolise pe Brand? Sau poate că Brand, prin acțiunile lui, declanșa asta în noi? Ca multe asemenea întrebări, cîștigul se găsea în întrebare, nu răspunsuri. Semănam destul de mult cu Brand ca să cunosc o specie aparte de teamă. Dar da, conta. Oricare ar fi fost motivul, el era cel care acționase.

Luna se ridicase mai mult acum, imaginea ei imprimîndu-se pe cea a încăperii Modelului. Norii continuau să se

deplaseze, să fiarbă mai aproape de Lună. M-am gândit să-l avertizez pe Benedict, dar asta n-ar fi făcut decît să-i distragă atenția. Deasupra mea, Tir-na Nog'th se înălța ca o arcă supranaturală peste mările nopții.

... Și deodată Brand era acolo.

În mod reflex, mîna mi se îndreptă spre mînerul lui Grayswandir, în ciuda faptului că o parte din mine își dăduse seama din prima clipă că Brand se afla vizavi de Benedict, într-o încâpere întunecată, undeva, sus în cer.

Mîna îmi căzu la loc. Benedict își dăduse seama de prezența intrusului imediat, și se răsuci să-l înfrunte. Nu schiță nici un gest spre arma lui, ci pur și simplu îl privi pe fratele nostru peste Model.

Mai devreme mă temusem că Brand se va gândi să sosească direct în spatele lui Benedict și să-l înjunghie mișelește. Totuși, eu unul n-aș fi încercat așa ceva, deoarece, chiar pe moarte, reflexele lui Benedict ar fi fost suficiente ca să-și distrugă atacatorul. Aparent, Brand nu era chiar atît de nebun.

Brand zîmbi.

— Benedict, rosti. Haios... Tu... Aici.

Giuvaierul Judecării îi atîrna incandescent pe piept.

— Brand, spuse Benedict, nu încerca.

Încă zîbind, Brand își desfăcu centura și lăsă spada să cadă pe podea. Cînd ecourile se stinseră, rosti:

— Nu sînt prost, Benedict. Încă nu s-a născut omul care să te înfrunte cu o spadă.

— N-am nevoie de spadă, Brand.

Brand începu să meargă, lent, pe marginea Modelului.

— Și totuși o porți ca servitor al tronului, cînd ai fi putut fi rege.

— Asta n-a fost niciodată în fruntea listei mele de ambiții.

— E drept. Se opri, după ce parcursese o mică parte din drum. Loial, știi să te retragi la timp. Nu te-ai schimbat deloc. Păcat că tata te-a condiționat atît de bine. Ai fi putut ajunge mult mai departe.

— Am tot ce-mi doresc, rosti Benedict.

— ... Să fi fost redus la tăcere, îndepărtat, atît de devreme.

— Nu mă poți stîrni cu vorbele tale, Brand. Nu mă face să te rănesc.

Cu zîmbetul încă pe față, Brand începu să se miște iar, lent. Ce încerca să facă? Nu-mi dădeam seama de strategia lui.

— Știi că pot face anumite lucruri pe care alții nu le pot face, rosti Brand. Dacă există ceva ce-ți dorești și pe care crezi că nu-l poți avea, acum e șansa ta să-l numești și să afli cît de mult te-ai înșelat. Am aflat lucruri pe care cu greu le-ai crede.

Benedict afișă unul dintre rarele lui zîmbete.

— Ai ales calea greșită, spuse. Pot merge unde vreau.

— Umbrele! pufni Brand, oprindu-se iar. Oricine poate înșfăca o fantomă! Eu vorbesc de realitate! Amberul! Puterea! Haosul! Nu să visezi cu ochii deschiși! Nu să fii pe locul doi!

— Dacă mi-aș fi dorit mai mult decît am, aș fi știut ce să fac. N-am făcut-o.

Brand izbucni în rîs, începu să meargă iar. Ocolise un sfert din Model. Giuvaierul ardea și mai strălucitor. Vocea lui tună.

— Ești un prost, dacă-ți porți lanțurile de bunăvoie! Dar dacă lucrurile nu strigă la tine să le ai și dacă puterea nu te atrage, ce zici de cunoaștere? Am învățat tot ce știa Dworkin. De atunci am continuat și am plătit un preț greu pentru a pătrunde mai adînc în tainele universului. Ai putea avea asta fără să plătești nimic în plus.

— Există un preț, spuse Benedict, unul pe care nu-l voi plăti.

Brand clătină din cap și-și scutură părul. Imaginea Modelului tremură o clipă cînd un petic de nor traversă Luna. Tir-na Nog'th se estompă ușor, reveni la imaginea normală.

— Vorbești serios, chiar vorbești serios, spuse Brand, fără să pară că a remarcat momentul estompării. Atunci n-o să te mai testez. Trebuia să încerc. Se opri iar, privindu-l. Esti un om prea bun ca să te irosești în harababura din Amber, apărînd ceva care, în mod evident, se prăbușește. O să cîștig, Benedict. O să șterg Amberul și o să construiesc unul nou. O să șterg

vechiul Model și o să-l desenez pe al meu. Poți fi alături de mine. Vreau să fii de partea mea. Voi construi o lume perfectă, una cu mai multe posibilități de acces direct în și din Umbră. O să amestec Amberul cu Curțile Haosului. O să extind acest tărîm direct prin toate Umbrele. Tu vei comanda legiunile noastre, cele mai puternice forțe militare reunite vreodată. Tu...

— Dacă lumea ta cea nouă va fi atît de perfectă cum spui, Brand, nu va mai fi nevoie de legiuni. Dacă, pe de altă parte, va reflecta mintea creatorului ei, atunci nu o vîd ca pe o îmbunătățire a prezentei stări de lucruri. Îți mulțumesc pentru ofertă, dar eu prefer Amberul care există deja.

— Ești un prost, Benedict. Unul bine intenționat, dar totuși un prost.

Începu să se miște iar, nepăsător. Se afla la doisprezece metri de Benedict. Zece... Continuă să meargă. În cele din urmă se opri la vreo cinci metri, își înfipse degetele mari în spatele centurii și rămase privind pur și simplu. Benedict îi întîlni privirea. Am verificat din nou norii. O masă alungită continua să alunece spre Lună. Oricum, puteam să-l extrag pe Benedict în orice moment. Nu merita să-l deranjez chiar acum.

— De ce nu vii să mă dobori atunci? rosti într-un tîrziu Brand. Dezarmat cum sînt, n-ar fi dificil. Faptul că în venele noastre curge același sînge nu contează, nu-i așa? Ce mai aștepti?

— Ți-am spus deja că nu vreau să te rănesc, rosti Benedict.

— Și totuși ești pregătit, dacă încerc să trec pe lîngă tine.

Benedict se mulțumi să încuviințeze.

— Recunoaște că ți-e frică de mine, Benedict. Tuturor vă e frică de mine. Chiar și cînd mă apropii de tine, dezarmat cum sînt acum, ceva ți se răsucește în mațe. Vezi încrederea mea în sine și n-o înțelegi. Sînt sigur că ți-e frică.

Benedict nu răspunse.

— ... Și ți-e frică să-ți mînjești mîinile cu sîngele meu, continuă Brand, ți-e frică de blestemul meu de moarte.

— Ție ți-a fost frică să-ți mînjești mîinile cu sîngele lui Martin? întrebă Benedict.

— Cățelușul ăla bastard! rosti Brand. Nu era unul de-ai noștri. Era doar o unealtă.

— Brand, nu doresc să-miucid un frate. Dă-mi podoaba aia pe care o porți la gît și întoarce-te acum cu mine în Amber. Nu e prea tîrziu să reparăm situația.

Brand dădu capul pe spate și izbucni în ris.

— Oh, nobile cuvinte! Nobile cuvinte, Benedict! Ca un adevărat lord al tărîmului! Mă faci să mă rușinez de virtutea ta excesivă! Și care e scopul tuturor vorbelor? Întinse mîna și lovi Giuvaierul Judecării. Țasta? Rîse iar și-l lovi în continuare. Nimic! Țasta? Cedarea lui ne-ar aduce pace, prietenie, ordine? Mi-ar răsкупăra viața?

Se opri încă o dată, acum la trei metri de Benedict. Ridică Giuvaierul între degete și-l privi.

— Tu realizezi toate puterile acestui obiect? întrebă.

— Destule dintre e... începu Benedict și vocea i se opri în gît.

Brand făcu în mare grabă încă un pas înainte. Giuvaierul strălucea dinaintea lui. Mîna lui Benedict începu să se îndrepte spre spadă, dar nu ajunse. Acum stătea țeapăn ca și cum fusese brusc transformat într-o statuie. Atunci am început să înțeleg, dar era deja prea tîrziu.

Nimic din ceea ce spusese Brand nu contase în realitate. Fusese pur și simplu o flecăreală, o distragere a atenției în timp ce căuta precaut o soluție de scăpare. Într-adevăr era parțial acordat cu Giuvaierul și controlul limitat pe care i-l dădea acesta era totuși suficient pentru a-i da posibilitatea de a crea anumite efecte cu el, efecte care nu știam că puteu fi create, dar de care el știuse tot timpul. Brand își elaborase cu mare grijă sosirea la mare distanță de Benedict, încercase Giuvaierul, se apropiase, îl încercase iar, își continuase mișcarea, testarea, pînă cînd găsisese punctul de unde îi putea afecta sistemul nervos al lui Benedict.

— Benedict, am spus, mai bine ai veni acum la mine, și mi-am exercitat voința, numai că el nu se urni și nici nu răspunse. Atuul lui încă funcționa, îi simțeam prezența, fusesem

martorul evenimentelor datorită lui, dar nu-l puteam contacta. În mod evident Giuvaierul îi afecta mai mult decît sistemul locomotor.

Am privit din nou spre nori. Încă se adunau, se îndreptau spre Lună. Se pare că urmau să o acopere în curînd. Dacă nu-l puteam extrage pe Benedict atunci cînd se întîmpla, urma să se prăbușească în mare de îndată ce lumina va fi fost complet blocată, orașul distrus. Brand! Dacă-și dădea seama de asta, era în stare să folosească Giuvaierul ca să împrăstie norii. Dar ca să facă asta, probabil trebuia să-l elibereze pe Benedict. Nu credeam că o va face. Totuși... Acum norii parcă își încetineau înaintarea. Tot acest raționament putea deveni inutil. Am extras totuși Atuul lui Brand și l-am pus deoparte.

— Benedict, Benedict, spuse Brand zîmbind, la ce bun cel mai rafinat spadasin în viață dacă nu se poate mișca să-și ridice spada? Ți-am spus că ești prost. Chiar credeai că o să merg de bunăvoie spre moarte? Trebuia să ții seama de frica pe care ai simțit-o. Trebuia să știi că n-aș fi intrat neajutorat în locul ăsta. Vorbeam serios cînd am spus că o să cîștig. Totuși ai fost o alegere bună, pentru că ești cel mai bun. Chiar îmi doresc să fi acceptat oferta mea. Dar acum nu mai e atît de important. Eu nu pot fi oprit. Nici unul dintre ceilalți n-are vreo șansă și, o dată ce tu vei dispărea, lucrurile vor fi mult mai ușoare.

Întinse mîna sub mantie și dădu la iveală un stilet.

— Adu-mă la tine, Benedict! am strigat, dar fără rezultat. Nici un răspuns, nici o putere care să mă ducă acolo.

Am luat Atuul lui Brand. Mi-am amintit de bătălia mea cu Eric prin Atu. Dacă l-aș fi putut lovi pe Brand prin Atuul lui, aș fi putut reuși să-i distrug concentrarea suficient ca Benedict să se elibereze. Mi-am îndreptat toate resursele către carte, pregătindu-mă pentru un asalt mental puternic.

Dar nimic. Drumul era înghețat și întunecat.

Concentrarea lui asupra prăzii din apropiere, implicarea lui mentală cu Giuvaierul erau atît de desăvârșite încît pur și simplu nu-l puteam contacta. Eram blocat la fiecare încercare.

Deodată, scara deveni mai palidă deasupra mea și am aruncat o privire rapidă spre lună. O bucățică de nor cumulus acoperea acum o porțiune din ea. La naiba!

Mi-am întors din nou atenția asupra Atuuului lui Benedict. Părea lent, dar am restabilit contactul, ceea ce demonstra că undeva, în adînc, Benedict era conștient totuși. Brand se mai apropiase un pas și continua să-l batjocorească. Giuvaierul de pe lanțul gros ardea cu o lumină puternică. Se aflau acum la poate trei pași depărtare. Brand se juca cu stiletul.

— ... Da, Benedict, spunea, probabil că ai fi preferat să mori în bătălie. Pe de altă parte, ai putea interpreta asta ca un fel de onoare — o onoare remarcabilă. Într-un fel, moartea ta va permite nașterea unei noi ordini...

Pentru o clipă, Modelul se estompă în spatele lor. Nu puteam să-mi desprind privirea de la locul acțiunii ca să examinez luna. Acolo, printre umbre și lumina pîlpîitoare, cu spatele spre Model, Brand părea că nu observă. Făcu încă un pas înainte.

— Dar destul cu asta, spuse. Sînt lucruri care trebuie făcute și noaptea nu așteaptă.

Păși mai aproape și coborî stiletul.

— Noapte bună, dulce Prinț*, rosti și se apropie ca să încheie cu el.

În clipa aceea, straniul braț mecanic al lui Benedict, rupt din acest loc al umbrei și al argintului și al razelor de lună, se mișcă cu viteza unui șarpe care atacă. Obiectul cu planuri sclipitoare, metalice, asemenea fațetelor unui diamant, cu încheietura o nemaivăzută împletitură de cabluri argintii, nituite cu puncte de foc, stilizat, scheletic, o jucărie elvețiană, o insectă mecanică, funcțională, mortală, frumoasă în felul ei, țîșni înainte cu o viteză pe care n-am putut-o percepe, în timp ce restul corpului rămase țeapăn, ca o statuie.

* Citat din actul V din piesa *Hamlet*, de William Shakespeare (n. red.).

Degetele mecanice înșfăcă ră lanțul Giuvaierului de la gîtul lui Brand. Imediat, brațul se mișcă în sus, ridicîndu-l pe Brand mult deasupra podelei. Brand scăpă stiletul și se apucă de gît cu ambele mîini.

În spatele lui, Modelul se estompă încă o dată. Reveni cu o strălucire mai palidă. Chipul lui Brand în lumina felinarului era o apariție înspăimîntătoare, schimonosită. Benedict rămase țepăn, ținîndu-l sus, fără să miște, o spînzurătoare umană.

Modelul slăbi în intensitate. Deasupra mea, scările începură să dispară. Luna era pe jumătate acoperită.

Zbătîndu-se, Brand își ridică brațele deasupra capului, prinzîndu-se de lanț de fiecare parte a mîinii metalice care-l ținea. Era puternic, așa cum sîntem toți. I-am văzut mușchii încordîndu-se și întărîndu-se. Fața i se înnegrișe, iar gîtul îi era o masă de cabluri întinse. Își mușcă buzele; sîngele i se prelinse în barbă cînd trase de lanț.

Cu un zgomot ascuțit urmat de un hîrîit, lanțul se rupse și Brand se prăbuși pe podea, gîfiind. Se rostogoli o dată, ținîndu-și gîtul cu ambele mîini.

Lent, foarte lent, Benedict își coborî brațul ciudat. Încă mai ținea lanțul și Giuvaierul. Își îndoi celălalt braț. Oftă din rărunchi.

Modelul se estompă și mai mult. Deasupra mea, Tir-na Nog'th deveni transparent. Luna aproape dispăruse.

— Benedict! am strigat. Mă auzi?

— Da, spuse foarte moale și începu să se scufunde în podea.

— Orașul dispăre! Trebuie să vii la mine chiar acum!

Am întins mîna.

— Brand... rosti, răsucindu-se.

Dar și Brand se scufunda la rîndul lui și am văzut că Benedict nu-i poate da mîna. Am înhățat mîna stîngă a lui Benedict și am tras. Amîndoi am căzut pe pămînt lîngă stîncă înaltă.

L-am ajutat să se ridice. Apoi ne-am asezat amîndoi pe piatră. Multă vreme, n-am scos nici un cuvînt. Am privit iar și Tir-na Nog'th dispăruse.

M-am gîndit la tot ce se întîmplase, atît de repede, atît de brusc, în ziua aceea. Acum eram cuprins de o sîrșeală copleșitoare și simțeam că energia mea era complet epuizată, că în curînd trebuia să dorm. Cu greu puteam gîndi normal. Pur și simplu, viața fusese prea aglomerată în ultima vreme. M-am rezemat de piatră încă o dată, privind norii și stelele. Piese... piesele care păreau că se potrivesc doar dacă se aplicau scuturatul, răsucitul și bobîrnacele potrivite... Acum se scuturau, se răsuceau și primeau bobîrnace, aproape de unele singure...

— Crezi că e mort? întrebă Benedict, trezindu-mă din aproape-visul meu cu forme ciudate.

— Probabil. Nu era în formă prea bună cînd lucrurile s-au prăbușit.

— E drum lung pînă jos. S-ar putea să fi avut timp să găsească o cale de scăpare pînă la sosire.

— În clipa asta chiar că nu mai contează, am spus. I-ai smuls colții.

Benedict mormăi. Ținea încă Giuvaierul, de un roșu mai slab decît fusese recent.

— Adevărat, spuse într-un tîrziu. Acum, Modelul e în siguranță. Aș fi vrut... Aș fi vrut cîndva, cu mult timp în urmă, să nu se fi spus ce s-a spus, sau să nu se fi făcut ce s-a făcut. Ceva, dacă am fi știut, care să-l fi lăsat să crească altfel, ceva care să-l fi făcut să devină alt om decît obiectul crud, strîmb pe care l-am văzut acolo sus. E cel mai bine că e mort acum. Dar este o pierdere, ar fi putut fi altfel.

Nu i-am răspuns. Ceea ce spusese putea fi sau nu adevărat. Nu conta. Brand poate că fusese aproape psihopat, orice o fi însemnînd asta, și poate că nu. Există întotdeauna un motiv. De cîte ori eșuează ceva, de cîte ori se întîmplă ceva îngrozitor, există un motiv. Cu toate astea, tot te confrunți cu un eșec, cu o situație cumplită, și explicația nu îndulcește cu nimic ce s-a petrecut. Dacă cineva face ceva cu adevărat infect, există un motiv. Află ce anume, dacă-ți pasă, și o să afli de ce e un nenorocit. Totuși contează faptele care rămîn. Brand a

acționat. O psihanaliză postumă n-ar schimba nimic. Acțiunile și consecințele lor sînt lucrurile pentru care ne judecă semenii noștri. Orice altceva, și tot ce obții e un sentiment ieftin de superioritate morală, gîndindu-te cum ai fi făcut tu ceva mai bun dacă ai fi fost în locul lui. În ce privește restul, să-l lăsăm în plata Domnului. Eu unul n-am calificarea necesară.

— Mai bine ne-am întoarce în Amber, spuse Benedict. Sînt o multime de lucruri care trebuie făcute.

— Așteaptă, am spus.

— De ce?

— Mă gîndeam.

Cînd văzu că nu intru în amănunte, spuse:

— Și...?

Am amestecat încet Atuurile, punîndu-l la loc pe al lui, punîndu-l la loc pe al lui Brand.

— Nu te-ai întrebat încă despre brațul nou pe care-l porți? l-am întrebat.

— Bineînțeles. Tu mi l-ai adus din Tir-na Nog'th, în împrejurări neobișnuite. Se potrivește. Funcționează. A dovedit-o în noaptea asta.

— Exact. Și chestia asta din urmă nu demonstrează că nimic nu e întîmplător? Unica armă care ți-a dat o șansă acolo sus, împotriva Giuvaierului. Și s-a nimerit să fie o parte din tine — și s-a nimerit să fii tu persoana care se afla acolo, ca să-l folosești. Urmărește evenimentele din urmă și urmărește-le apoi pe cele de-acum, din nou. Nu e un lanț de coincidențe extraordinar — nu, absurd?

— Dacă o iei așa...

— Așa o iau. Și tu trebuie să înțelegi la fel de bine ca mine că e mai mult de-atît.

— În regulă. Să zicem. Dar cum? Cum a fost făcut?

— Habar n-am, am spus, extrăgînd cartea pe care n-o mai privisem de mult prea mult timp, simțindu-i răceala în vîrfurile degetelor, dar metoda nu e importantă. Ai pus greșit întrebarea.

— Ce-ar fi trebuit să întreb?

— Nu „cum?“, ci „cine?“.

— Tu crezi că un om a pus la punct întregul lanț de evenimente, în scopul recuperării Giuvaierului?

— Nu știu. Ce înseamnă uman? Dar cred că cineva pe care-l cunoaștem amîndoi s-a întors și se află în spatele întregii chestiuni.

— În regulă. Cine?

I-am arătat Atuul pe care-l țineam în mînă.

— Tata? Asta e absurd! Probabil e mort. A trecut atîta timp.

— Știi că el fi putut s-o pună la punct. Știi cît de prefăcut e. Noi nu i-am înțeles niciodată toate puterile.

Benedict se ridică în picioare. Își întinse oasele. Clătină din cap.

— Cred că ai stat prea mult afară în frig, Corwin. Acum hai să mergem acasă.

— Fără să-mi verific bănuiala? Haida de! Nu e frumos. Stai jos și acordă-mi un minut. Hai să încercăm Atuul ăsta.

— Pînă acum ar fi contactat pe cineva.

— Nu cred. De fapt... Haide. Fă-mi o concesie. Ce-avem de pierdut?

— În regulă. De ce nu?

Se așeză lîngă mine. Țineam Atuul acolo unde îl puteam vedea amîndoi. L-am privit. Mi-am relaxat mintea, am încercat contactul. L-am stabilit aproape imediat.

Zîmbi cînd ne văzu.

— Bună seara. Ați făcut o treabă foarte bună, rosti Ganelon. Mă bucur că mi-ați adus înapoi bijuteria. O să am nevoie de ea cît de curînd.

ROGER ZELAZNY

Mîna lui Oberon

O pată neagră pe suprafața Modelului primar se dovedește a fi adevărata sursă a drumului pe care creaturile diavolești ajung în Amber. Un Atu care nu este desenat de Dworkin oferă o soluție pentru dezlegarea misterului, dar cine este autorul necunoscut? Corwin îi face o vizită vrăjitorului nebun și reușește să afle prin ce metodă poate fi reparat Modelul - singura problemă este că tentativa îi va fi, probabil, fatală celui care încearcă.

Elementul esențial pentru refacerea Modelului este Guivaierul Judecății, dar medalionul a dispărut din locul în care fusese ascuns, aparent furat de un misterios bărbat roșcat. Încercările lui Corwin de a recupera Guivaierul sînt îngreunate de faptul că nici una dintre poveștile privind luptele pentru tron nu pare a fi complet adevărată.

ISBN 978-973-733-179-3

9 789737 1331793

t...
TRITONIC

fiction.ro